virtual-project.eu

S.A. COSBY

pustiul de asfalt

nzațional de bună – nouă, proaspătă, reală, autentică, cu răsturnări de situație și personaje ale căror
me vă vor frânge inimile. Mai mult decât recomandată."

Lee Child

S.A. COSBY

PUSTIUL DE ASFALT

Original: *Blacktop Wasteland* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
DAN DOBOŞ

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRES

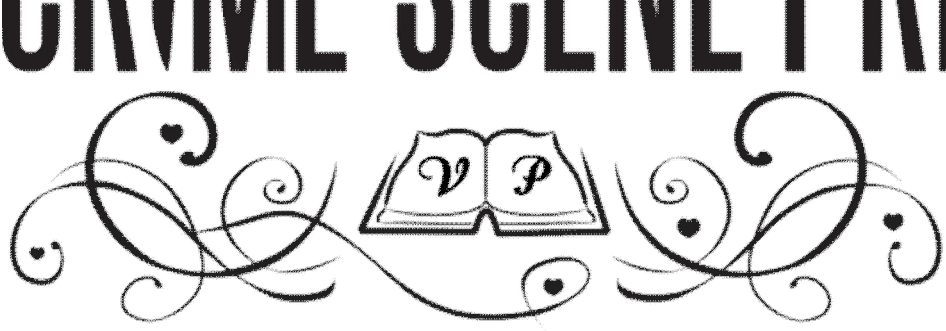

— 2021 —

S.A. Cosby este un scriitor american din partea de sud-est a statului Virginia. A absolvit Christopher Newport University cu o diplomă în limba şi literatura engleză.

De-a lungul timpului a fost director de magazin, paznic la club, şofer de motostivuitor, peisagist, muncitor pe şantier, asistent la morgă şi altele. Toate aceste experienţe i-au influenţat stilul şi tonul în scris.

Şi-a publicat lucrările în numeroase reviste şi antologii. Prozele sale scurte au fost apreciate şi

răsplătite cu mai multe premii, printre care Premiul Anthony (2019).

În 2020 a avut parte de o primire excelentă din partea criticilor cu romanul *Pustiul de asfalt,* vândut în peste 70.000 de exemplare, cu drepturile achiziționate în 10 teritorii.

Când nu scrie, Cosby face drumeții şi joacă şah.

Tatălui meu, Roy Cosby

Ai năzuit uneori la mai mult decât ai fi putut avea, dar deîndată ce te aşezai la volanul maşinii, o conduceai de parcă ai fi furat-o.

Drum bun, sălbaticule. Drum bun.

Un tată este un bărbat care se aşteaptă ca fiul său să fie pe cât de bun îi e menit să fie.

Frank A. Clark

Unu

Shepherd's Corner, VA

2012

Beauregard se gândea că bolta cerului nocturn arăta ca o pictură. Râsetele umpleau aerul din jurul său, acoperite doar de cacofonia motoarelor ambalate, în timp ce luna intra şi ieşea alunecând dintre nori. Basul sistemului audio dintr-o Chevelle de lângă el îl lovea în piept atât de tare încât se simţea de parcă l-ar fi resuscitat cineva. În parcarea din faţa băcăniei vechi, stăteau în neorânduială alte douăsprezece maşini ultimul model. Pe lângă Chevelle, mai erau un Maverick, două Impala, câteva Camaro şi alte cinci sau şase mostre din zilele de glorie ale *muscle* car-ului[1] american. Aerul era răcoros şi mirosea a benzină şi ulei. Mai simţea şi izul acru şi pătrunzător al gazelor de eşapament şi al cauciucului încins. Un cor de greieri şi cosaşi se chinuia din răsputeri să se facă şi el auzit. Beauregard îşi închise ochii şi îşi concentră auzul. Abia dacă-i putea auzi. Strigau după iubire. Se gândi că o mulţime de oameni îşi petreceau o mare parte din viaţă făcând acelaşi lucru.

Vântul începu să clatine semnul care atârna de braţul unui stâlp, undeva la peste şase metri înălţime. Scârţâia bălăngănindu-se în bătaia brizei.

CARTER SPEEDE MART scria cu litere mari şi negre pe un fundal alb. Firma se îngălbenise puţin din cauza timpului. Literele începuseră să se şteargă şi să se exfolieze. Vopseaua ieftină se desprindea ca o piele moartă. Cel de-al doilea „E” dispăruse din cuvântul „SPEEDEE”. Beauregard se întrebă ce se întâmplase cu Carter. Oare dispăruse şi el?

— Care dintre voi, băi nenorociţilor, sunteţi pregătiţi s-o puneţi cu legendarul Olds? Aţi putea foarte bine să plecaţi acasă la urâtele voastre de muieri, în speranţa că o să aveţi parte de hâţâiala de marţi. Ar fi mai bine, fiindcă oricum n-o

---

[1] Nume generic dat maşinilor americane de mare performanţă, dotate, de regulă, cu motor cu opt cilindri *(n. red.).*

să câştigaţi nimic împotriva legendarului Olds! Ajunge la sută într-o secundă. Hai, cinci sute de dolari bot la bot. Ă? Al dracului ce mai tăceţi! Haideţi, Olds a trimis acasă cu buzunarele mai uşoare o mulţime de puşti cu caş la gură. Am scăpat în Olds-ul meu de mai mulţi copoi decât băieţii ăia, Duke[2]. N-aveţi cum să mă bateţi, sclavilor, striga un tip pe nume Warren Crocker.

Se învârtea în jurul maşinii sale Oldsmobile Cutlass model '76. Era frumoasă. Caroseria – verde închis, cu ornamente cromate şi o bandă care se întindea pe toată lungimea ei, ca un fulger lichid. Geamurile fumurii şi farurile LED emiteau o lumină eterică albăstruie, de parcă automobilul ar fi fost o creatură marină bioluminiscentă.

Beauregard se sprijini de Duster-ul[3] său, ascultându-l pe Warren postulând invincibilitatea Oldsmobile-ului. Îl lăsă să vorbească. Cuvintele nu însemnau nimic. Nu conduceau maşina. Era doar zgomot. Avea o mie de dolari în buzunar, tot profitul din ultimele două săptămâni cu care se alesese după plata majorităţii facturilor de la atelier. Rămăsese în urmă cu opt sute de dolari la chiria pentru atelier. Trebuise să aleagă între chirie şi nişte ochelari pentru cel mai mic dintre băieţi. De fapt, nu era mare lucru de ales. Aşa că mersese la vărul său Kelvin şi-l rugase să afle unde se organizau cursele de maşini. Acesta mai cunoştea încă pe nişte tipi care-i ştiau pe alţii care, la rândul lor, aflaseră unde se ţin cursele pe bani.

Aşa ajunseseră la ieşirea din departamentul Dinwiddie, la cincisprezece kilometri de pista unde se ţineau cursele organizate legal. Beauregard îşi închise din nou ochii.

---

[2] Aluzie la serialul american „Dukes of Hazzard", lansat în 1979.

[3] Plymouth Duster, varianta cu două uşi, mai compactă, a modelului Plymouth Valiant, produsă în Statele Unite între 1970 şi 1976 *(n. red.).*

Ascultă relantiul maşinii lui Warren. Dincolo de flecăreala lui Warren şi de pretenţia sa că ar avea cele mai mari coaie, Beau auzi un ticăit inconfundabil.

Motorul avea o valvă defectă. Asta putea însemna două lucruri. Fie ştia de el, dar credea că e un defect minor, care poate fi compensat de puterea motorului său. Poate că avea un accelerator cu azot şi nu-i păsa de o valvă proastă. Dar poate că nu ştia că e stricată şi atunci avea să dea cu nasul în rahat.

Beau dădu din cap spre Kelvin. Vărul său se învârtise prin mulţime, încercând să organizeze o cursă pe bani mulţi. Fuseseră deja vreo patru anunţuri, dar nimeni nu dorea să rişte mai mult de două sute de dolari. Nu era de-ajuns. Beau avea nevoie de o miză de măcar o mie. Îşi dorea pe cineva care să se uite la Duster şi să vadă o pradă uşoară. Să vadă exteriorul său uzat şi să-şi imagineze că e o rablă.

Avea nevoie de un fraier precum Warren Crocker.

Acesta câştigase deja o cursă, dar asta se întâmplase înainte să ajungă Beauregard şi Kelvin. Cel mai bine ar fi fost să-l fi văzut conducând înainte să facă pariul. Să-l vadă cum se descurcă la volan. Cum navighează pe asfaltul crăpat al autostrăzii 83. Însă calul de dar nu se caută la dinţi. Le luase o oră şi jumătate să ajungă aici, dar o făcuseră fiindcă Beauregard era conştient că nimeni din Red Hill nu se va întrece cu el. Nici cu Duster-ul.

Kelvin se proţăpi în faţa lui Warren care se tot învârtea în jurul maşinii sale.

— Tovarăşul meu are o mie de prieteni care spun că ajunge la 112 într-o secundă, în timp ce tu abia îţi târâi fundul, zise el.

Vocea tunătoare făcu noaptea să răsune. Toate vocile tăcură brusc. Greierii şi cosaşii începură să se străduiască din răsputeri.

— Dar poate că nu ştii decât să vorbeşti, zise sfidător Beauregard.

— Ceeeeee rahat! se auzi o voce din mulțimea care se adunase lângă ei.

Warren se opri în loc şi-şi aşează coatele pe cupola maşinii. Era înalt şi slab. Pielea lui întunecată părea albastră din cauza luminii lunii.

— Băi, labagiule, eşti cam încrezut. Ai şi hârtiile despre care vorbeşti? întrebă el.

Beauregard îşi scoase portofelul şi flutură zece bancnote de o sută care semănau cu un pachet de cărți în mâinile sale imense.

— Întrebarea e dacă ai tu sânge în instalație să pui atâția bani, interveni Kelvin.

Vocea lui suna precum cea a DJ-ilor Quiet Storm. Rânjea nebuneşte la Warren Crocker. Acesta din urmă îşi umflă obrazul cu limba. Secundă după secundă, Beauregard simțea în piept un gol din ce în ce mai mare. Aproape că putea vizualiza rotițele care se învârt în mintea lui Warren şi crezu pentru un moment că individul are de gând să refuze. Ştia însă că n-o s-o facă. Cum ar fi putut? Se dăduse atât de mare, iar mândria avea să-l împiedice. În plus, Duster-ul lui nu arăta prea impresionant. Era curat, caroseria nu avea urme de rugină, dar vopseaua de culoarea merelor roşii nu era precum cea originală, iar pielea de pe scaune era zgâriată şi crăpată pe alocuri.

— În regulă. De aici şi până la stejarul crăpat pe mijloc. Banii o să-i țină Sherm. Asta dacă nu vrei să pui la bătaie maşina, zise Warren.

— Nu. Lasă-l pe el să țină banii. Cine e arbitru? întrebă Beauregard.

Sherm arătă spre alt tip.

— Eu şi Jaymie o să arbitrăm. Vrei să vină şi băiatul tău? întrebă el cu un glas scârțâit.

— Da, zise Beauregard.

Kelvin, Sherm şi Jaymie intrară într-o maşină. O Nova, nou-nouță. Porniră spre copacul despicat, aflat la patru sute de metri în lungul drumului.

De când venise, Beauregard nu văzuse nicio altă maşină care să treacă pe acolo. Cei mai mulți şoferi evitau această porțiune, preferând autostrada cu patru benzi care şerpuia de la şoseaua interstatală către Shepherd's Corner. Progresul ocolise această parte a oraşului. Era abandonată, la fel ca băcănia. Se aflau în mijlocul unui pustiu de asfalt, bântuit de fantomele trecutului.

Se întoarse şi urcă în Duster. Motorul porni, scoțând un urlet care ar fi putut veni foarte bine din partea unei familii de lei furioşi. Simți vibrațiile cum se transmit până în volan. Ambală de câteva ori. Leii deveniră dragoni. Licări din faruri. Linia dublă galbenă de pe mijlocul drumului păru că prinde viață. Îşi aşează mâna pe schimbător şi băgă în viteza întâi. Warren ieşi din parcare, iar Beauregard se aşeză lângă el. Unul dintre tipii din mulțime veni să stea între ei. Îşi ridică brațul în sus, de parcă ar fi vrut să atingă cerul.

Beau privi şi el din nou stelele şi luna. Cu coada ochiului îl văzu pe Warren punându-şi centura de siguranță. Duster-ul nu avea aşa ceva. Tatăl său obişnuia să spună că într-un accident singurul lucru pe care îl fac centurile de siguranță este să îngreuneze scoaterea victimelor din maşină.

— Sunteți gata? strigă tipul care se aşezase între ei.

Warren îşi ridică degetul mare.

Beauregard încuviință din cap.

— UNU, DOI... TREI! urlă tipul.

Secretul nu stă în motor. Da, are rolul lui, dar nu e ceva esențial. Chestia, aia despre care cei mai mulți nu vor să vorbească, este cum conduci. Dacă o faci cu teamă, vei pierde. Dacă porneşti ca şi cum n-ai fi dispus să-ți reconstruieşti de la zero întregul motor, o să pierzi. Trebuie să

conduci de parcă pe lume n-ar mai conta nimic în afara liniei de sosire. S-o mâni de parc-ai fi furat-o.

Beauregard îl auzea în minte pe tatăl său de fiecare dată când conducea Duster-ul. Uneori îl auzea şi atunci când conducea după o lucrare. În momentele acelea îi oferea sfaturi amare. Tot felul de nonsensuri care-i aminteau să se străduiască să nu sfârşească asemenea lui. O fantomă fără mormânt.

Strivi pedala de accelerație de podea. Roțile porniră să se învârtă, iar în spatele Duster-ului apărură nori de fum alb. Simți cum accelerația aproape că-i striveşte sternul. Maşina lui Warren țâşni de pe loc, iar roțile din față se ridicară uşor de pe drum. Beauregard băgă în viteza a doua, iar cauciucurile Duster-ului se înfipseră în asfalt precum ghearele unui vultur.

Copacii de pe ambele părți ale drumului se transformară în umbre, în timp ce el țâşnea în noapte. Privi la vitezometru. 112 kilometri pe oră. Beauregard izbi ambreiajul şi trecu în viteza a treia. Pe mânerul schimbătorului nu erau cifre. De fapt, acesta era o veche bilă 8 de biliard pe care tatăl său o fixase în vârful schimbătorului. N-avea nevoie de cifre. Ştia din instinct în ce viteză se află. După sunet. Maşina tremura ca un lup care-şi adulmecă prada.

144 de kilometri pe oră.

Volanul îmbrăcat în piele tremura sub strânsoarea lui. Se vedea deja maşina lui Sherm, parcată pe marginea drumului. Viteza a patra. Motorul trecu de la răget la strigătul de luptă al unui zeu. Eşapamentul dublu suna precum goarnele care anunță sosirea Zilei de Apoi. Pedala de accelerație era lipită de podea. Maşina părea că se ghemuieşte şi e gata să țâşnească spre înainte ca un şarpe care e pe cale să atace. Vitezometrul ajunse la 170 de kilometri pe oră.

Duster-ul îl depăşise pe Warren de parcă acesta ar fi mers pe lipici. Bătrânul stejar despicat dispărea rapid în oglinda sa retrovizoare. Îl zări pe Kelvin ridicând victorios pumnii spre cer. Beauregard apăsă ambreiajul şi parcurse vitezele până când ajunse din nou în prima. Încetini chiar şi mai mult, făcu o întoarcere din trei mişcări şi porni înapoi spre băcănie.

Beauregard intră în parcare urmat îndeaproape de Warren. Câteva minute mai târziu, apărură Sherm, Kelvin şi Jaymie. Ieşi din maşină, merse până în faţa automobilului şi se sprijini de capotă.

— Duster-ul ăsta a fost tunat, nu glumă! zise un negru solid cu nasul larg şi cu broboane de sudoare pe frunte. Se sprijinea de un Maverick vopsit în alb şi negru, răspunsul companiei Ford la modelul Duster.

— Mersi, îi răspunse Beauregard.

Sherm, Jaymie şi Kelvin ieşiră din Nova. Vărul său porni spre Duster şi-şi ridică mâna stângă. Beauregard bătu palma cu el fără să se uite.

— L-ai bătut la curul gol, exclamă Kelvin, după care izbucni într-un râs gros.

— L-a terminat valva aia defectă. Uită-te la eşapament. Consumă ulei, îi răspunse Beauregard.

În spatele Olds-ului se vedeau fuioare de fum negru. Sherm veni şi-i dădu lui Beauregard două teancuri de bani. Mia lui şi cea a lui Warren.

— Da' ce ai sub capota asta? întrebă Sherm.

— Două rachete şi-o cometă, răspunse Kelvin.

Sherm chicoti. Warren ieşi într-un târziu din Oldsmobile. Rămase lângă maşină cu braţele încrucişate la piept. Faţa îi era schimonosită de un rânjet.

— Îi dai banii mei, deşi a furat startul? întrebă el.

Gloata gălăgioasă se scufundă brusc în tăcere. Beauregard nu se mişcă de la locul lui şi nu-l privi pe Warren. Vorbi cu o voce tăioasă ca o lamă de ras.

— Zici c-am trişat?

Warren îşi duse braţele în lateral şi apoi le încrucişă din nou pe piept. Dădu afirmativ din cap.

— Vreau să spun doar că aveai două lungimi în faţă înainte ca el să fi spus trei. Atâta tot, zise Warren.

Îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor săi largi. Apoi le scoase imediat. Părea că e în căutarea unui lucru pe care nu ştie unde l-a pus. Fanfaronada lui iniţială dispăruse.

— N-am nevoie să trişez ca să te bat. Judecând după sunetul valvei sparte, motorul tău se va gripa curând şi va fi mai strâns decât puţa de fată mare. Transmisia şi partea din spate sunt prea grele. De aia ţi se ridică roţile când pleci, zise Beauregard.

Se desprinse de maşină şi veni să-l înfrunte pe Warren. Acesta privi cerul, apoi îşi studie picioarele, evitând cu hotărâre să-l privească în faţă pe Beauregard.

— Băi, omule, ai pierdut. Ia-o uşor şi recunoaşte că maşina ta nu e aşa de legendară precum zici, interveni Kelvin.

Vorbele lui stârniră câteva exclamaţii în mulţime. Warren îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul. Beauregard reduse distanţa dintre ei la doar trei paşi.

— Deci, de ce nu-mi mai spui o dată cum am trişat?

Warren îşi linse buzele. Beauregard nu era la fel de înalt ca el, dar în schimb era dublu în lăţime. Umerii lui largi erau împachetaţi în muşchi. Celălalt făcu un pas înapoi.

— Am zis şi eu... rosti el cu o voce subţire precum hârtia creponată.

— Ai zis şi tu. Poţi să zici ce vrei, dar nu rahaturi din astea, îl contrazise Beauregard.

Kelvin se băgă între ei.

— Hai, Gândac, să mergem. Ne-am luat banii, zise el.

— Nu plec până nu-şi retrage cuvintele, insistă Beauregard.

Îi înconjuraseră alți câțiva şoferi. Lui Kelvin i se păru că sunt pe care să înceapă să strige „Bătaie! Bătaie!”, aşa cum o fac copiii la şcoală.

— Da, băi, retrage-ți cuvintele, zise Kelvin.

Warren îşi întoarse capul la stânga şi la dreapta. Continuă să nu privească direct la Beauregard sau la cei care îi înconjuraseră.

— Păi, poate c-am greşit. Zic şi eu... începu el să vorbească, făcându-l pe Beauregard să-şi ridice mâna.

Gura lui Warren se închise cu un plescăit zgomotos.

— Să nu mai spui „zic şi eu”. Şi nici „am greşit”. Retrage-ți cuvintele, insistă Beauregard.

— Nu-l lăsa să te înghesuie! țipă cineva din mulțime.

Kelvin se întoarse cu fața spre Warren. Începu să vorbească cu o voce joasă.

— Nu-i lăsa pe băieții ăştia să te arunce într-o chestie din care ai să ieşi cu fața boțită. Vărul meu ia rahaturile astea în serios. Retrage-ți cuvintele şi ai să ajungi acasă cu toți dinții.

Beauregard îşi lăsase mâinile pe lângă corp. Le strângea în pumni şi le desfăcea într-un ritm constant. Privi către ochii lui Warren. Aceştia continuau să hoinărească de parcă ar fi căutat o cale de ieşire care să nu presupună retragerea cuvintelor. Beauregard era conştient că n-are cum s-o facă. Nu putea. Tipii precum Warren se hrăneau cu propria aroganță. Pentru ei, era ca oxigenul. Nu erau în stare să bată în retragere, aşa cum nu puteau să înceteze să respire.

Parcarea se umplu de lumina unor faruri. Imediat, începură să strălucească nişte lumini albastre, de dincolo de semnul cu SpeeDee Mart.

— Ah, rahat! Iaca şi luminile sexuale, zise Kelvin.

Beauregard zări o maşină de poliție roşie, neinscripționată, care opri în diagonală, blocând ieşirea din parcare. Câțiva tipi porniră spre maşinile lor. Cei mai mulți rămaseră însă pe loc.

— Lumini sexuale? întrebă negrul transpirat.

— Da, fiindcă atunci când le vezi, ai pus-o, îi răspunse Kelvin.

Din maşină coborâră doi ofițeri care-şi aprinseră lanternele. Beauregard îşi ridică mâna ca să-şi ferească ochii de lumina lor.

— Aşa, deci ce-avem noi aici, băieți? O cursă mică, de noapte? Dar nu văd niciun semn de NASCAR. Tu vezi, ofițer Hall? zise cel care nu era ofițerul Hall.

Vorbise un tip alb, blonduț, cu o bărbie atât de pătrată încât probabil că avea nevoie să studieze zdravăn geometria ca să se poată bărbieri.

— Nee, ofițer Jones, nici eu nu văd vreun semn NASCAR. Băi băieți, ce-ar fi să vă scoateți actele de identitate şi să vă aşezați aici pe asfalt? îi îndemnă ofițerul Hall.

— Dar nu făceam nimic, doar parcasem aici, domnule, zise tipul transpirat.

Jones se întoarse spre el şi-şi puse mâna pe mânerul pistolului.

— Băi, te-am întrebat eu dracului ceva? Aşează-te în cur pe asfalt. E valabil pentru toți! Şi pregătiți-vă actele.

În parcare erau vreo douăzeci de şoferi şi vreo cincisprezece maşini. Însă ei erau toți negri, iar cei doi polițişti erau albi şi aveau pistoale. Îşi scoaseră cu toții portofelele şi se aşezară pe jos. Beauregard preferă un smoc de iarbă care răsărise dintr-o crăpătură. Îşi scoase permisul de conducere din portofel. Polițiştii începură din părți, înaintând spre centrul grupului.

— Are careva vreun mandat? Alocație pentru copii, tâlhărie, furt din magazine? întrebă ofițerul Hall.

Beauregard încercă să vadă din ce district proveneau, dar poliţiştii continuau să-l orbească folosindu-se de lanternele lor. Jones se opri în faţa lui.

— Tu ai vreun mandat? îl întrebă el, luându-i permisul.

— Nu.

Ofiţerul lumină documentul lui Beauregard. Pe umărul său era o emblemă pe care scria POLIŢIA.

— Dar din ce district sunteţi? întrebă Beauregard.

Jones îşi aţinti din nou lanterna pe faţa lui.

— Din districtul Să Te Fut, populaţie – unu, îi răspunse poliţistul.

Îi dădu înapoi permisul lui Beauregard, după care se întoarse şi vorbi în radioul de pe umăr. Ofiţerul Hall făcea exact acelaşi lucru. Cosaşii, broaştele şi greierii îşi reluaseră concertul. Timp de câteva minute cei doi poliţişti se sfătuiră cu oricine o fi fost la celălalt capăt al legăturii.

— Uite ce e, băieţi. Unii dintre voi aveţi mandate. Alţii nu. Dar nu contează. Faza e că n-avem chef să vă vedem gonind pe străzile noastre din Shepherd's Corner. Aşa că o să vă dăm drumul. Ca să vă descurajăm însă să vă mai întoarceţi, o să vă percepem taxa de cursă, zise ofiţerul Hall.

— Şi ce dracu e taxa de cursă? întrebă tipul transpirat.

Jones îşi scoase pistolul şi îl împunse cu ţeava acestuia în obraz. Beauregard simţi un nod în stomac.

— Tot ce ai în portofel, grasule. Asta dacă nu cumva îţi doreşti să devii o victimă a brutalităţii poliţiei.

— L-aţi auzit cu toţii, goliţi-vă buzunarele, domnilor, zise şi ofiţerul Hall.

Începu să bată un vânt uşor. Adierea îi mângâie faţa lui Beauregard. Mirosul de caprifoi îi invadă nările. Ofiţerii îi aşezară în rând şi le luară banii. Jones veni spre Beauregard.

— Goleşte-ţi buzunarele, fiule.

— Arestează-mă. N-am de gând să-ți dau banii, îl înfruntă Beauregard.

Jones îi lipi țeava pistolului de obraz. Simți mirosul aspru de ulei care-i pătrunse până în fundul gâtului.

— Poate că n-ai auzit ce i-am spus prietenului tău de acolo.

— Nu e prietenul meu, răspunse Beauregard.

— Şi vrei să încasezi un glonte? Încerci să te sinucizi cu ajutorul unui polițist? întrebă ofițerul Jones, ai cărui ochi străluceau în lumina lunii.

— Nu. Doar că nu-ți dau banii mei, răspunse Beauregard.

— Gândac, las-o baltă, zise Kelvin.

Jones îl privi fugar şi apoi îşi aținti pistolul spre el.

— E prietenul tău, nu-i aşa? Ar trebui să-l asculți, gândacule, zise polițistul.

Jones rânji, arătându-şi dinții strâmbi şi maronii. Beauregard scoase fişicul de bani proprii şi pe cel cu mia câştigată de la Warren. Polițistul Jones i le smulse din mâini.

— Bun băiat, zise ofițerul Jones.

— Gata, băi, acum ştergeți-o de aici. Şi nu cumva să vă mai întoarceți la Shepherd's Corner, zise ofițerul Hall.

Beauregard se ridică de pe asfalt. Mulțimea se dispersa într-un cor surd de lamentări în şoaptă. Noaptea se umplu de urletul motoarelor de automobile Charger, Chevelle, Mustang şi Impala Kelvin şi Beauregard se urcară în Duster. Polițiştii eliberară ieşirea din parcare, iar maşinile se îndepărtară pe cât de repede le permitea viteza legală. Warren rămase în Olds, privind drept înainte.

— Haide, Warren, îl îndemnă ofițerul Hall.

Warren îşi frecă obrajii cu palmele.

— Nu porneşte, bombăni el.

— Poftim? zise ofițerul Hall.

Şoferul îşi luă mâinile de pe față.

— Nu porneşte, repetă el.

Kelvin izbucni în râs, în timp ce Beauregard conduse maşina afară din parcare. Acesta coti însă la stânga şi porni în lungul unui drum îngust.

— Autostrada e în partea aia, zise Kelvin.

— Da. Dar oraşul e în partea asta. La fel şi barurile, răspunse Beauregard.

— Şi cum putem să bem ceva fără bani?

Beauregard opri şi parcă maşina la intrarea pe un vechi drum forestier. Stinse farurile şi lăsă maşina la relanti.

— Ăia nu erau poliţişti adevăraţi. N-aveau însemnele districtului pe uniforme. Iar pistolul ăla era de calibru 38. Poliţiştii nu mai au aşa ceva de vreo douăzeci de nenorociţi de ani. Şi-l cunoşteau după nume, zise Beauregard.

— Nenorocitul! Ne-a tras-o! zise Kelvin, izbind cu pumnul în bord.

Beauregard se holbă la vărul său. Acesta se grăbi să mângâie suprafaţa, netezind pielea.

— Rahat, îmi pare rău, frate. Deci ce facem aici?

— Warren a spus că nu-i porneşte maşina. El e singurul care a rămas, zise Beauregard.

— Şi spui că el e turnătorul?

— Nu-i turnător. E cu ei. A rămas ca să-şi ia partea. Niciunul dintre cei de-aici nu au luat parte la cursă. De aia mă gândesc că un tip ca Warren va dori să bea ceva ca să sărbătorească.

— Şi toate rahaturile alea pe care le-a zis despre faptul că ai trişat au fost la vrăjeală?

— N-a vrut să mă lase să plec, zise Beauregard, încuviinţând din cap. Trebuia să le lase timp tovarăşilor săi să ajungă aici. A organizat câteva curse, ca să atragă oamenii. Probabil voia să vadă câţi bani se pot aduna. Pe urmă, după ce l-am bătut, le-a trimis un mesaj.

— Ce nenorocit! Dr. King[4] ar fi atât de mândru! În sfârşit albii şi negrii muncesc împreună! zise Kelvin.

— Mda.

— Şi chiar crezi c-o să vină pe-aici? Nu cred că-i atât de prost, zise Kelvin.

Beauregard rămase tăcut. Bătea uşor cu degetele în volan. Îşi dăduse seama că nu tot ceea ce făcuse şi spusese Warren erau doar de ochii lumii. Era cu adevărat un nenorocit. Tipii ca el sunt întotdeauna convinşi că nu pot fi prinşi. Cred că se află mereu cu un pas înaintea tuturor.

— Am dat peste mulți tipi din ăştia în alte curse. Nu e de pe-aici. După accent, pare să fie de undeva la nord de Richmond. Poate Alexandria. Tipii de teapa lui n-au răbdare să aştepte până acasă ca să sărbătorească. Iar el vrea să se bucure. Fiindcă e convins că a câştigat. Crede că ne-a prostit. Nu-şi doreşte decât să ajungă în cel mai apropiat loc unde se află alcool şi să dea o duşcă. O să fie singur, pentru că tovarăşii lui n-au cum să se plimbe cu uniformele lor false. O să fie la bar, vorbind la fel de mult ca în parcare. Nu se poate abține.

— Tu chiar eşti convins, nu-i aşa? zise Kelvin.

Însă Beauregard nu-i răspunse. Nu avea cum să plece acasă fără bani. O mie de dolari nu acopereau chiria, dar erau oricum mai buni decât nimic. Instinctele îi spuneau că Warren avea să meargă în oraş ca să bea ceva. Iar el avea încredere în propriile instincte. N-avea de ales.

Trecură câteva minute, iar Kelvin se uită la ceas.

— Frate, nu cred că... începu el să zică.

În momentul acela, o maşină trecu prin fața lor. Avea caroseria verde şi ornamente care străluceau în lumina lunii.

---

[4] Martin Luther King, cunoscut activist pentru drepturile negrilor.

— Legendarul Olds, zise Beauregard.

Ieşi de pe drumul forestier şi începu să-l urmărească pe drumul care străbătea câmpii întinse şi dealuri joase. Lumina lunii era mai puternică decât luminile caselor şi dezvăluia întreg peisajul, un ţinut de case fără etaj şi rulote parcate la marginea drumului. Ajunseră la o curbă atât de ascuţită încât ai fi putut tăia brânză cu ea, dincolo de care văzură centrul oraşelului. Era o îngrămădeală de clădiri din beton şi cărămidă, iluminate de nişte lămpi stradale destul de slabe. De-a lungul străzii se vedeau o bibliotecă, o farmacie şi un restaurant. La marginea trotuarului zăriră o construcţie mare cu o firmă deasupra uşii: DINO'S BAR AND GRILL.

Warren coti la dreapta ca să ajungă în spatele localului. Beauregard îşi parcă Duster-ul pe stradă. Îşi întinse mâna pe bancheta din spate şi luă o cheie franceză. Nu se vedea niciun om, nici pe trotuar şi nici în faţa intrării. În faţa Duster-ului se aflau însă câteva maşini. Dinăuntrul localului se auzea un beat de muzică rap.

— Rămâi aici. Dacă vine cineva, claxonează, zise Beauregard.

— Să nu-l omori, frate, zise Kelvin.

Beauregard nu îi făcu nicio promisiune. Coborî din maşină şi se grăbi să ajungă în parcarea restaurantului. Se opri la colţul clădirii. Pândind de acolo, îl zări pe Warren stând lângă Oldsmobile. Urina. Beauregard sprintă în lungul parcării. Zgomotele paşilor săi se topiră în muzica asurzitoare care se rostogolea din local.

Warren începu să se întoarcă exact în momentul în care Beauregard îl lovi cu cheia. Îşi înfundă unealta în muşchiul trapez al celuilalt. Auzi o bufnitură surdă, ca aceea pe care o scoteau aripile de pui atunci când bunica lui le rupea pentru cină. Warren se prăbuşi la pământ, stropind cu urină Oldsmobile-ul. Se rostogoli pe o parte, iar Beauregard

îl lovi din nou în coaste. Celălalt ajunse pe spate. Din gură i se scurgea un firişor de sânge. Beauregard îngenunche lângă el. Îşi puse cheia franceză pe gura celuilalt, ca pe un căluş. O apucă de capete şi o apăsă cu toată puterea. Limba lui Warren se agita în spatele mânerului ca un vierme roz. Pe obraji i se scurgeau şuvoaie de salivă şi de sânge.

— Ştiu că mi-ai luat banii. Ştiu că tu şi cu poliţiştii ăia fantomă lucraţi împreună. Umblaţi de colo-colo şi aranjaţi curse ca să-i jefuiţi pe proştii care apar pe-acolo. Dar pe mine nu mă interesează asta. Ştiu că mi-ai luat banii. Acum, o să-ţi scot cheia asta din gură, dar dacă ai să spui altceva în afară de cum o să mi-i dai înapoi, am să-ţi rup falca în şapte locuri, zise Beauregard.

Nu strigase şi nu uriaşe. Se îndreptă de spate şi-şi ridică cheia. Warren se înecă şi-şi întoarse capul pe o parte. Scuipă un ghem bizar de salivă roz, care îi ateriză pe bărbie. Respiră de câteva ori, scuipând şi mai mult sânge.

— Buzunarul din spate, şuieră el.

Beauregard îl întoarse, făcându-l să geamă animalic. I se păru că aude clănţănitul uşor al fragmentelor în care i se rupsese clavicula. Scoase un teanc de bani. Îi numără repede.

— Sunt doar 750. Unde e mia mea? Unde sunt ai tăi? Unde e restul? întrebă Beauregard.

— Eu... rolul meu nu era aşa important, zise Warren.

— Asta e partea ta, zise Beauregard, făcându-l pe celălalt să încuviinţeze cu un gest vag.

Rămase o clipă pe gânduri. Se ridică în picioare şi băgă banii în buzunar. Warren îşi închise ochii, înghiţindu-şi un nod din gât. Beauregard îşi băgă cheia în buzunarul din spate şi izbi cu piciorul glezna dreaptă a celuilalt. Acesta strigă, dar în jur nu era nimeni să-l audă.

— Retrage-ţi cuvintele, zise Beauregard.

— Ce...? Ce dracu', omule, mi-ai rupt glezna!

— Retrage-ți cuvintele sau ți-o rup şi pe cealaltă.

Warren se rostogoli din nou pe spate. Beauregard văzu pete întunecate care i se întindeau din bazin spre genunchi. Penisul îi atârna încă afară din pantaloni ca o râmă. Beauregard simți brusc mirosul neplăcut de urină.

— Îmi retrag cuvintele. Nu ai trişat, da? La dracu'! Nu eşti trişor, zise el.

Beauregard zări cum din colțurile ochilor celuilalt încep să alunece lacrimi.

— Aşa da, zise el.

Dădu încetişor din cap şi apoi porni spre Duster.

Doi

Luminile cu senzor de mişcare de pe acoperişul atelierului se aprinseră imediat ce Beauregard ajunse în fața clădirii. Se opri ca să îl lase pe Kelvin să coboare şi să deschidă uşile-rulou. Întoarse maşina şi intră cu spatele în atelier. Motorul stârni ecouri cavernoase în interior. Opri maşina. Îşi trecu peste față palmele mari, cu degete groase, se întoarse în scaun şi luă cheia franceză de pe bancheta din spate. Era încă murdară de sângele lui Warren şi păstra câteva fâşii din pielea acestuia. Avea să trebuiască să o spele bine cu apă şi clor înainte să o pună înapoi în trusa de scule.

Coborî din maşină şi se îndreptă spre birou. De pe tavan, un tub fluorescent strălucea într-o lumină albăstruie. Ajunse la frigiderul micuț din spatele biroului şi luă două beri. Lăsă şi cheia pe birou. Zgomotul metalului lovit de metal îi zăngăni în urechi. Kelvin intră la rândul lui şi se aşeză pe scaunul pliant aflat în fața biroului. Beauregard îi împinse o bere. Desfăcură capacele deodată şi îşi ridicară sticlele. Beauregard aproape că şi-o termină pe a sa din

prima înghițitură. Kelvin sorbi de două ori înainte să o pună pe birou.

— Cred că o să trebuiască să îi trag un şut în cur lui Jerome, zise Kelvin în timp ce Beauregard îşi termină berea.

— Nee. Nu e vina lui. Băieții ăştia probabil că se plimbă pe toată Coasta de Est făcând mizerii din astea, zise el.

— Da, dar e nasol. Aş putea să mai întreb de alte curse. Poate spre Raleigh? Sau Charlotte? întrebă Kelvin.

Beauregard clătină din cap. Aruncă sticla goală în coşul de gunoi.

— Ştii că nu pot merge până acolo. Nu la ghici. Oricum, chiria trebuie plătită pe douăzeci şi trei. N-aş vrea să-i cer lui Phil o altă amânare. Faptul că n-am obținut contractul ăla cu compania de construcții a lui Davidson ne pune într-o situație complicată, zise Beauregard.

— Te-ai gândit să vorbeşti cu Boonie? întrebă Kelvin, după care sorbi din bere.

Beauregard se afundă în fotoliul lui şi se dădu puțin pe spate. Îşi urcă bocancii pe birou.

— M-am gândit, răspunse el.

Kelvin îşi termină şi el berea.

— Vreau doar să spun că am deschis în urmă cu trei ani, iar acum, că a venit şi Precision, lumea parcă a uitat de noi. Poate că Red Hill nu e destul de mare pentru două ateliere auto. Sau pentru unul deținut de negri, zise el.

— Nu ştiu ce să zic, am fost destul de aproape în contractul ăsta cu Davidson. Acum douăzeci de ani nici n-am fi făcut parte din discuție. Adevărul e că n-am putut să scad prețul la fel de mult ca Precision, zise Beauregard.

— Tocmai de aia zic să încerci să vorbeşti cu Boonie. Nu cine ştie ce. Avem nevoie doar să supraviețuim până când... Nu ştiu, până când în Red Hill se vor muta mai mulți oameni care nu ştiu cum să-şi schimbe uleiul, zise Kelvin.

Beauregard luă cheia. Înşfăcă o cârpă dintr-un teanc aflat într-o tavă de plastic de lângă birou şi începu să curețe sângele.

— Ți-am zis: am să mă gândesc.

— Atunci, bine, eu o să mă car. Christy e liberă în seara asta şi, fiindcă Sasha munceşte, am să trec să-i spun *heyyyyyy,* zise el, lungind ultimul cuvânt până la un fel de falset.

Beauregard rânji.

— Într-o zi, una dintre fetele astea o să ți-o taie şi-o să ți-o trimită prin poştă, zise el.

— Băi, nu prea cred. O vor scufunda în bronz şi-o vor pune pe un piedestal, răspunse Kelvin ridicându-se de pe scaun. Ne vedem mâine dimineață?

— Da, zise Beauregard.

Puse cheia franceză la loc pe birou. Kelvin îl salută milităreşte, cu două degete, şi ieşi pe uşa biroului. Beauregard îşi coborî picioarele pe podea. 750. Asta era mai rău decât să ai o mie. Şi fără să ia în calcul benzina pe care o consumase până la Shepherd's Corner. Phil Dormer îl prevenise încă de luna trecută că nu-i mai putea oferi nicio amânare.

— Beau, ştiu că vremurile sunt grele. Înțeleg. Dar şeful mi-a spus că nu-ți mai putem oferi nici credit şi nici amânări la împrumutul ăsta. Uite, poate că am putea să-l refinanțăm...

— Dar mai am doar un singur an până să-l lichidez, protestase Beauregard, făcându-l pe Phil să se încrunte.

— Da, e adevărat, dar teoretic eşti şi în întârziere de plată de trei luni. Iar în contract scrie că la 120 de zile de întârziere împrumutul devine neperformant. N-aş vrea să se întâmple asta, Beau. Refinanțează-l, o să plăteşti mai mulți ani, dar nu-ți vei pierde atelierul, îi spusese Phil.

Beauregard îl înțelesese. Văzuse expresia îndurerată de pe fața lui. Şi, într-o lume perfectă, ar fi fost convins că acesta e preocupat de binele lui. Dar lumea nu era aşa. Era conştient că Phil avea cuvintele la el. Ştia, de asemenea, că terenul pe care construise el se învecina cu o zonă în plină dezvoltare. Lângă el urma să apară primul restaurant fast-food din Red Hill. Vechiul Tastee Freez nu se putea pune la socoteală. Închiseseră acum zece ani. Nu serviseră niciodată prea „fast", dar avuseseră un milkshake nemaipomenit.

Beauregard se ridică şi atârnă cheile de la Duster într-un cârlig înfipt într-un panou de plută şi le luă tot de acolo pe cele ale camionetei. Închise atelierul şi porni spre casă.

Soarele tocmai se ridica deasupra orizontului când el ieşi în stradă. Trecu de sediul primăriei din Red Hill şi ajunse pe câmpurile întinse. I se păruse întotdeauna caraghios că un loc numit Red Hill[5] ducea o asemenea lipsă de dealuri. Trecu de Grove Lane. Acolo locuia fiica lui. Cerul era brăzdat cu dâre aurii şi roşii. Coti pe Market Drive. Încă două colțuri, alte două străzi lăturalnice, şi ajunse pe drumul de pământ din fața locuinței sale formată din două containere.

Beauregard parcă lângă micuța Honda albastră cu două uşi pe care o conducea Kia. N-o folosea niciodată, doar o păstra în stare de funcționare. El, unul, prefera un *muscle clar.* Casa era scufundată în linişte atunci când urcă pe verandă. Trecu prin locuința rectangulară, străbătând camera în care dormeau fiii lui. Razele soarelui se strecurau timid printre lamele jaluzelelor. Camera lui şi a lui Kia se afla la capătul locuinței. Beauregard se strecură înăuntru şi se aşeză pe marginea patului. Kia stătea răstignită pe el ca un fel de origami. Beauregard îi atinse coapsa netedă, goală.

---

[5] Dealul Roşu.

Piciorul ei de culoarea caramelului tresări scurt. Nu se întoarse şi vorbi ţinându-şi faţa afundată în pernă.

— Cum a mers? mormăi ea.

— Am câştigat, dar tipul n-a vrut să plătească. A fost destul de nasol.

Cuvintele o făcură să se întoarcă.

— Cum adică n-a vrut să plătească? Ce rahat mai e şi ăsta? întrebă ea.

Se ridicase într-un cot. Cearşaful care abia ce o acoperise până atunci căzuse într-o parte. Părul i se ridica de pe cap în modele geometrice bizare. Beauregard o mai mângâie o dată pe coapsă.

— N-ai fost arestat, nu-i aşa? întrebă ea.

Ba da, de nişte poliţişti labagii falşi, gândi el.

Femeia îi îndepărtă mâna de pe piciorul ei.

— Nu, dar tipul... nu avea banii pe care a zis că-i are. Totul s-a dovedit o mare porcărie. Încă îmi mai trebuie 800, zise el.

Lăsă cuvintele acelea să atârne între ei câteva momente. Kia îşi trase în sus cearşaful şi îşi adună genunchii la piept.

— Dar ce se mai aude cu contractul ăla de reparaţii pentru camioanele companiei de construcţii? întrebă ea.

Beauregard se trase mai aproape. Umărul lui atinse umărul ei.

— Nu l-am primit noi, ci Precision. Şi a trebuit să cumpărăm ochelarii ăia pentru Darren. Iar luna trecută Janice a avut nevoie de bani pentru ceremonia de absolvire. Au fost două luni destul de proaste, zise Beauregard.

De fapt, fusese un an prost. Kia ştia şi ea lucrul ăsta, dar niciunuia dintre ei nu-i plăcea s-o spună cu voce tare.

— Şi nu putem obţine o amânare? întrebă ea.

Beauregard se întinse lângă ea. Femeia rămase în aceeaşi poziţie, dar îşi prinse genunchii cu braţele, strângând puternic. Bărbatul privi în tavan. Ventilatorul se învârtea pe

un ax care scârțâia. Abajurul de sticlă al lustrei avea pe el imaginea unui Rottweiler.

Aveau nenorocitul ăla de ventilator de vreo cinci ani, dar tot îl speria. Lui Kia însă îi plăcea. Unul dintre lucrurile pe care le învățase despre căsnicie era acela că nu merită să pui prea multă energie în bătălia cu privire la cumpărarea unui ventilator.

— Nu ştiu, zise el.

Femeia îşi trecu o mână prin părul ciufulit. Mai trecură câteva minute şi se întinse şi ea lângă Beauregard. Pielea îi era rece la atingere şi mirosea a trandafiri. Făcuse duş înainte să se culce. El îşi trecu un braț în jurul taliei ei, punându-şi mâna pe pântecele femeii.

— Dar poate am putea obține o amânare, zise Kia.

Beauregard o bătu uşor pe burtă.

— S-ar putea să trebuiască să vând ceva. Poate elevatorul. Sau poate cea de-a doua maşină de schimbat cauciucuri. Pentru care am luat de fapt nenorocitul ăsta de împrumut, zise el.

Preferă să nu-i spună încă despre intenția de a merge să discute cu unchiul său, Boonie.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Kia se întoarse pe o parte şi-l mângâie pe față.

— Te gândeşti la chestia asta, nu-i aşa?

— La ce?

— Să mergi la Boonie, zise ea. Ca să-ți dea o slujbă. Ştii că asta nu e o soluție, nu? Tu eşti binecuvântat. Cu toții suntem. N-ai fost prins niciodată, ai lăsat în urmă viața aia şi ai deschis atelierul. Asta e o binecuvântare, dragule, zise ea.

Ochii ei deschişi îi căutară pe ai lui. Erau împreună de când el avea nouăsprezece ani, iar ea optsprezece. Se căsătoriseră la douăzeci şi trei. Petrecuseră împreună cincisprezece ani. Îl ştia mai bine decât oricine.

Există multe cupluri cărora le place să spună că între ei nu pot exista minciuni. Că partenerul miroase de la o poştă orice urmă de falsitate. Dar pentru el şi Kia, asta era o stradă cu sens unic. El ştia când ea ieşea la băut cu prietenele ei. Ştia când ea mânca ultima prăjitură cu ciocolată. Faţa ei era pentru el ca o carte deschisă, ale cărei pagini le citise cu multă vreme în urmă. Iar el ura s-o mintă, dar uşurinţa cu care o putea face îl uimea întotdeauna. Pe de altă parte, trebuia să accepte şi că exersase destul de mult mitomania.

— Nu, nu mă gândesc. Mi-a trecut prin minte? Da. La fel cum mi-a trecut prin minte şi să cumpăr un bilet la loterie, zise el, după care o îmbrăţişă şi o trase mai aproape. O să fie bine. Găsesc eu ceva, zise el.

— Ieri m-a sunat dentistul. S-ar putea ca Javon să aibă nevoie de aparat, zise ea.

Beauregard o strânse şi mai tare, fără să scoată vreun cuvânt.

— Ce-o să ne facem, dragule? Aş putea să încerc să iau ore suplimentare de la hotel, zise ea.

— Cu banii ăia nu cumperi un aparat dentar, zise el.

Pentru o vreme, tăcerea îi învălui pe amândoi. Apoi Kia îşi drese glasul.

— Ştii că ai putea vinde...?

— Duster-ul nu e de vânzare, o opri el în mijlocul propoziţiei.

Kia îşi puse capul pe pieptul lui. El îşi trecu braţul pe după umerii ei şi privi lamele ventilatorului de pe tavan până când adormi.

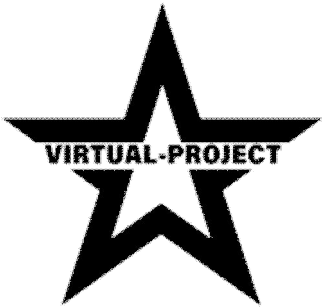

— Tăticu'. Tăticu'. Tăticu'.

Beauregard îşi deschise ochii. I se păru că abia îi închisese, cu cinci secunde în urmă. Darren venise lângă pat. Ţinea în mâini jucăria lui favorită, o figurină Batman de douăzeci şi cinci de centimetri. Una dintre mâinile sale micuțe şi cafenii strângea păpuşa aceea, în timp ce cealaltă dezintegra cu rapiditate o chiflă.

— Salut, Poponeț, zise Beauregard.

Cel mai mic dintre copiii lui moştenise ochii şi tenul mamei sale. Irişii verzi contrastau cu pielea lui de ciocolată neagră.

— Mama a zis să vii să-ți iei mâncarea înainte ca noi să plecăm la mătuşa Jean, zise Darren cu un zâmbet pe buze.

Beauregard se gândi că ea folosise un limbaj mai colorat când îi spusese să-l trezească. De fiecare dată când înjura cineva, băiatul nu se putea abține să chicotească. Şi nu înceta prea repede. Judecând după zâmbetul uşor care mai rămăsese pe fața fiului său, Kia îl înjurase probabil cu aproape o oră în urmă.

— Înseamnă că ar fi mai bine să-mi mişc curul, zise bărbatul.

Darren explodă într-o furtună de hohote de râs. Beauregard sări din pat şi-l apucă de talie. Îl ridică de pe pământ şi se îndreptară spre bucătărie, scoțând sunete ca ale unui avion.

— Era şi timpul să-ți mişti curul ăla, zise Kia fără nicio răutate.

Vorbea aşa mai degrabă ca să-l distreze pe Darren. Băiatul o răsplăti imediat cu un alt hohot de râs.

— Ohoho, ai zis cuvinte urâte, abia reuşi băiatul să zică printre hohotele de râs. O să te duci în Iad, zise el.

Javon stătea la masa mică, scufundat în muzica revărsată din căştile pe care le purta în urechi. Beauregard se gândi că dacă ar mai fi avut vârsta fiului său, ar fi putut trece drept gemeni. Subțire şi înalt, cu ochi somnoroşi. Îl aşează pe Darren jos şi-l bătu uşor pe Javon peste ureche. Acesta tresări, îşi ridică privirea şi-şi scoase căştile din urechi.

— Bună dimineața şi ție, zise Beauregard.

— Terminați-vă chiflele ca să putem pleca la mătuşa Jean, spuse Kia.

Beauregard luă o chiflă şi o înmuie în sosul aflat într-un castron, pe masă. Îl înghesui apoi întreg în gură.

— Ştiam eu că am avut un motiv întemeiat ca să mă căsătoresc cu tine, zise el cu gura plină.

Kia pufni.

— N-a fost pentru chifle, zise ea, strecurându-se pe lângă el ca să-şi pună farfuria în chiuvetă.

Şi-o aminti aşa cum arăta în tinerețe, când abia se întâlniseră. Dansa pe acoperişul maşinii lui Kelvin pe o melodie funky. Părul îi era împletit în codițe şi purta o pereche de colanți scurți şi un tricou alb. Pierdeau vremea cu toții pe terenul de baschet din parcul de lângă şcoală. El era un fost deținut de la un centru pentru tineri, cu o fiică de doi ani. Ea avea optsprezece ani şi era în ultima clasă de liceu. Trei săptămâni mai târziu, schimbaseră inele. După patru ani, erau căsătoriți şi-l aşteptau deja pe Javon.

— Pot să merg şi eu cu tine la atelier astăzi? întrebă fiul mai mare.

Beauregard şi Kia se priviră unul pe celălalt.

— Azi nu, zise el.

Cu multă vreme în urmă, când lucra în cu totul alt domeniu, se preocupase foarte mult ca viața sa privată şi cea profesională să nu se intersecteze niciodată. Nu-şi dorea ca viața lui de odinioară să-şi facă loc până la familia lui, să-i intoxice pe ai lui cu mizeriile ei. Se oprise în urmă cu trei ani, dar ştia că nu reuşise să rupă încă toate legăturile. Tocmai de aceea nu-şi dorea ca trecutul lui să ajungă să-i muşte pe băieți sau pe Kia. Îi ținea pe toți departe de atelier, ca nu cumva să se întâlnească acolo cu vreo persoană pe care o cunoscuse în perioada aceea.

Javon îşi puse căştile şi se ridică de la masă. Se opri lângă uşă. Beauregard era conştient că băiatul îşi dorea să petreacă mai multă vreme cu el. Îi plăceau maşinile şi era îndemânatic. Rămânea să spere că Javon avea să fie la fel de interesat de automobile când avea să ajungă la vârsta la care să-l poată aduce la atelier.

— Haide, Darren, să mergem, zise Kia.

Femeia se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe Beauregard pe buze. El îi simți mirosul de mentă. Îşi duse brațul pe după talia ei şi-i răspunse înzecit.

— Îuh, făcu Darren, scoțându-şi limba şi dându-şi ochii peste cap.

— Ai grijă ce spui, băiete, se stropşi Kia, îndepărtându-se de Beauregard.

— O să te sun în pauza de masă, zise bărbatul.

— Aşa să faci, spuse ea.

Plecă împreună cu băieții. Şcoala se terminase, iar Kia lucra de la zece la şase la Hanul Comfort din Gloucester. Javon nu era destul de mare ca să poată sta singur cu fratele lui mai mic, aşa încât Kia îi ducea pe băieți la sora ei când Beauregard mergea la muncă. Jean Brooks avea un coafor în spatele casei sale. Copiii mergeau să se joace cu verişorii lor, în acelaşi fel în care Beauregard obişnuia

odinioară să se joace cu Kelvin şi cu fratele acestuia, Kaden, acasă la mătuşa lui, Mara. Kaden murise acum şapte ani. Fusese ucis la doar douăzeci şi trei de ani într-un jaf la un motel. Se auzise atunci că totul fusese o înscenare. Kaden şi prietenul său fuseseră ademeniți la un motel din Church Hill de nişte dansatoare pe care le întâlniseră la club. Cartierul acela era unul dintre cele mai periculoase din oraşul Richmond. Lucrurile erau atât de îngrozitoare încât nici măcar serviciul poştal nu mai opera în zonă. Băieții se duseseră acolo în căutarea unei partide de sex fără complicații şi a unor țigări cu iarbă adevărată. Căpătaseră în schimb două gloanțe în cap şi o înmormântare în sicrie cu capacul închis.

Când Kelvin şi Beauregard îi găsiseră pe cei doi care-i uciseseră pe Kaden şi pe prietenul său, aceştia încercaseră să dea vina pe fete. Apoi, unul pe celălalt. Într-un târziu, strigaseră după mamele lor.

Beauregard îşi dădu jos lenjeria şi lipăi către baie. Dorea să facă un duş şi să ajungă apoi la atelier, după câteva opriri. Abia dăduse drumul la apă, că auzi un țârâit din cameră. Era telefonul său mobil. Kia i-l scosese din pantaloni şi îl aşezase pe noptieră. Intră repede în încăpere şi îl ridică de pe suprafața zgâriată. Recunoscu numărul imediat.

— Alo? zise el.

— Alo? Sunteți domnul Beauregard Montage? se auzi o voce uşor nazală.

— Da, eu sunt, doamnă Talbot, zise el.

— Vă salut, domnule Montage. Sunt Gloria Talbot de la Căminul Lake Castor.

— Ştiu, zise bărbatul.

— Oh, da, îmi pare rău, domnule Montage. Mi-e teamă că avem o problemă cu mama dumneavoastră, zise femeia.

— A mai abuzat verbal vreo infirmieră? o întrebă el.

— Nu, e...

— A urinat din nou intenționat pe cineva? insistă el.

— Nu, nu e ceva de genul...

— A sunat din nou ca să vă reclame că este bătută? continuă el.

— Nu, nu, domnule Montage, nu e vorba de comportamentul ei... de data asta. Se pare că are nişte probleme cu actele de la asigurările medicale. Ne-am fi dorit să veniți în următoarele zile ca să discutăm problema, zise doamna Talbot.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Cred că e mai bine să vorbim față în față, domnule Montage.

Beauregard îşi închise ochii şi trase adânc aer în piept.

— În regulă, pot să vin în câteva ore, zise el.

— Asta ar fi bine, domnule Montage. Ne vedem atunci. La revedere, zise doamna Talbot.

După duş, îşi puse nişte blugi curați şi o cămaşă cu mânecă scurtă, încheiată cu nasturi, pe al cărei piept era scris numele firmei lui, MONTAGE MOTORS. Îşi făcu o ceaşcă de cafea pe care o bău în fața chiuvetei, luând înghițituri mici. Casa era mai liniştită ca niciodată. Prin fereastra de deasupra chiuvetei putea vedea curtea din spate. În dreapta era o baracă de lemn, iar în stânga, un coş de baschet. Proprietatea lor se întindea până în pădure, preț de vreo două sute de metri. Zări două căprioare undeva în fundul curții. Mergeau liniştit, oprindu-se din când în când, ca să molfăie nişte iarbă. Era atât de linişte în jurul casei în acest moment al zilei, încât căprioarele nu păreau deloc alarmate. Mergeau liniştit, precum clienții dintr-un talcioc.

Beauregard îşi termină cafeaua. Pe vremuri, visase să trăiască într-o asemenea casă. Una cu apă curentă şi cu un acoperiş prin care ploaia să nu se scurgă ca printr-o sită. O locuință unde fiecare să aibă camera lui şi să nu existe o

găleată pentru nevoile personale undeva într-un colț. Își puse ceașca de cafea în chiuvetă. Nu știa ce era mai trist: faptul că visele lui fuseseră atât de modeste sau că ele se dovediseră de-a dreptul profetice? Oricum, asta se întâmplase înainte de dispariția tatălui său. După aceea, în fruntea listei lui de priorități se aflase dorința de a-l întâlni din nou. După atâția ani însă, reușise să accepte că unele visuri pur și simplu nu se împlinesc niciodată.

Își luă cheile și telefonul și ieși din casă. Era abia zece, dar căldura îți aducea deja aminte de Iad. Când coborî de pe verandă, simți că soarele îl lovește atât de violent cu lumina sa încât ai fi crezut că-i datorează bani. Sări în camionetă și-și ambală motorul ca să trezească instalația de aer condiționat. Dădu cu spatele, întoarse și porni pe drumul de pământ, lăsând în urma lui un nor de praf. Ajunse la autostradă, dar în loc să cotească la stânga spre atelier, porni direct către periferia orașului. Traversă prin Trader Lane și continuă să meargă pe lângă scheletele uscate ale câtorva case părăsite. Ceva mai încolo, trecu de Parcul Industrial Clover Hill, abandonat de ceva vreme. Cu mulți ani înainte, cei ce se aflaseră la putere la primăria din Red Hill încercaseră să reinventeze fosta lor comunitate agricolă ca un pol al producției industriale. Oferiseră mari reduceri de taxe către corporații, iar în schimb, acestea creaseră în oraș sute de locuri de muncă. O vreme, fusese o relație reciproc avantajoasă. Asta până la criza din 2008. În momentul acela, corporațiile realizaseră că își pot muta operațiunile în străinătate, tăindu-și cheltuielile și crescându-și profiturile.

Clădirile pustii păreau monoliții uitați ai unei civilizații pierdute. Uzina de gheață, cea de materiale izolatoare, fabrica de steaguri și cea de elastic abia dacă se mai distingeau. Natura își recucerea pământul cu o încăpățânare implacabilă. Pinii și tufișurile de corn,

caprifoiul şi mărăcinii învăluiau încet dar sigur clădirile vechi, sufocându-le într-o îmbrăţişare vegetală. Mama lui Beauregard lucrase la fabrica de elastic din momentul deschiderii şi până când se închisese, iar asta se întâmplase cu doi ani înainte ca ea să iasă la pensie, dar cu numai o săptămână după ce fusese diagnosticată cu cancer la sân. O lună mai târziu, el îşi luase prima slujbă. Boonie îl combinase cu o gaşcă din Philly, care avea nevoie de un şofer. Din moment ce era tipul cel nou, partea lui fusese redusă la doar cinci mii. Aşa mergea piaţa sau, cel puţin, asta îi spuseseră lui. Avea doar şaptesprezece ani, aşa încât nu le pusese cuvintele la îndoială. Se dovedise o greşeală. Aflase curând că piaţa era altfel: ori o parte egală, ori nimic. Nu-şi bătuse însă capul prea tare. O greşeală e o lecţie, atâta vreme cât n-o faci de două ori.

Pe măsură ce se apropia de limita districtului, peisajul începu să fie dominat de câmpuri cu porumb şi fasole. Dezvoltarea rezidenţială nu ajunsese şi aici. Până la urmă, însă, probabil că vreun întreprinzător îndrăzneţ avea să pună câteva containere şi să facă un nou asemenea cartier.

Parcurse o curbă strânsă şi văzu semnul. O lamă de fierăstrău lungă de mai bine de un metru şi jumătate, la capătul unui stâlp de metal înalt de un metru. Pe ea scria RED HILL METALS cu o vopsea de un roşu aprins. Lama fusese albă, dar vopseaua se cojea acum precum pielea arsă de soare. Beauregard coti pe drumul de pietriş. Pe ambele margini se aflau tufişuri imense de hortensii albe şi albastre. La capătul acestuia se vedeau două porţi înalte de cinci metri, din plasă de sârmă. Când se apropie de ele, acestea începură să culiseze pe nişte şine metalice. Boonie legase cu câţiva ani în urmă poarta de un senzor de mişcare. Se plictisise să se tot oprească din muncă de fiecare dată când venea cineva ca să scape de vechea sobă pe lemne a mamei. În vârful porţilor, ca şi pe gard, se aflau

bucăți de sârmă ghimpată ruginită. Doi bărbați cu pielea întunecată dădură din cap spre Beauregard, în timp ce acesta trecu pe lângă ei, Purtau amândoi câte un fierăstrău electric imens. Părea că ținta lor era o maşină AMC Gremlin pe jumătate dezmembrat.

Beauregard trecu peste cântarul autor lat de trei metri care era încastrat în alee, coti la dreapta şi se opri în fața biroului principal. Ieşi din camionetă şi începu instantaneu să transpire. În numai douăzeci de minute, căldura trecuse de la vulcan la focurile Iadului. Atmosfera era plină de strigătele agoniei metalului strivit de două compactoare care mestecau maşini, camionete şi, din când în când, câte o maşină de spălat. Toată curtea era plină de cuburi de oțel şi fier care păreau nişte piese imense de domino. În spatele clădirii de birouri se vedea un cimitir de vehicule care alimenta foamea lui Clefăilă Unu şi Clefăilă Doi, aşa cum botezase Kaden compactoarele într-o zi de vară, cu multă vreme în urmă.

Tatăl lui Beauregard îi dusese atunci pe el, pe Kaden şi pe Kelvin la o plimbare cu Duster-ul.

— Trebuie să merg la unchiu' Boonie, după care ne oprim la Tastee Freez. Vreți şi nişte whiskey în milkshake-uri? îi întrebase tatăl lui făcându-le din ochi.

— Da.

Vorbise Kelvin. Bineînțeles că fusese Kelvin. Ridicase chiar şi mâna. Tatăl lui Beauregard izbucnise într-un râs atât de violent încât se înecase.

— Măi băiete, mă-ta ne-ar înroşi cururile la amândoi! Poate peste vreo câțiva ani.

Când ajunseseră în curte, cei trei băieți priviseră de pe locul din față cum o macara care scârțâia din toate încheieturile aruncase o maşină în compactor. Se răsturnase cu roțile în sus, lovindu-se de fălcile flămânde ale maşinăriei.

— Clefăilă Unu, termin-o! urlase Kaden.

Tatăl lui Beauregard îi spusese lui Boonie, iar numele acelea s-au prins. Nu căpătaseră însă picătura de whiskey.

Cuvântul BIROU fusese scris pe uşă cu ajutorul unor bucăţi de ţeavă din cupru. Beauregard bătu de trei ori, într-o succesiune rapidă. N-aveai niciodată de unde şti ce se întâmplă acolo, aşa încât era mai bine să-ţi anunţi astfel prezenţa.

— Intră, se auzi o voce gâjâită.

Boonie stătea în spatele biroului său: o bucată de fier fixată pe patru cilindri groşi de metal. De pe pervazul ferestrei din spatele său se auzea un aparat vechi de aer condiţionat. Făcea mai mult zgomot decât răcoare. Pereţii erau acoperiţi de dulapuri şi rafturi. Boonie îi zâmbi.

— Gândac! Ce naiba mai faci? Băiete, nu te-am mai văzut de... şase luni? Un an? întrebă Boonie.

— N-a fost chiar aşa de mult. Doar că sunt ocupat la atelier.

— Ei, mă joc şi eu cu tine, băiete. Ştiu că te speteşti acolo. Nu-s supărat pe tine. Doar că... doar că se pare că nu prea mai vii pe-aici la fel de des ca odinioară, zise Boonie.

Îşi scoase şapca pătată de ulei şi începu să-şi facă vânt cu ea. Părul său de un gri metalic contrasta cu pielea neagră ca tăciunele.

— Ştiu. Cum mai merg lucrurile pe-aici?

— Ăăă... normal. Stabil. Oamenii nu rămân niciodată fără gunoi.

Beauregard se aşează pe scaunul pliant aflat în faţa biroului.

— Da, ai întotdeauna de aruncat tot felul de rahaturi.

— Tu ce mai faci? Dar Kia şi băieţii?

— Îs bine. Lui Darren a trebuit să-i punem ochelari, iar acum Javon are nevoie de un aparat dentar mai special. Kia

e bine şi ea. Împlineşte cinci ani la hotel. Se mai întâmplă şi altceva pe-aici?

Boonie îşi puse din nou şapca şi-şi aplecă faţa spre Beauregard.

— Ai nevoie?

Beauregard aprobă din cap.

— Nu că n-aş fi bucuros să văd asta, ştii că sunt, dar am crezut c-ai terminat-o, zise Boonie.

— Am o perioadă mai nasoală. Lucrurile au mers prost după ce s-a deschis Precision, zise Beauregard.

Boonie îşi împleti degetele şi-şi aşează apoi palmele pe pântecele spectaculos.

— Păi, aş vrea să te pot servi, dar şi la noi treburile s-au cam împuţit în ultimii câţiva ani. Italienii au fost alungaţi de ruşi, iar ăştia folosesc doar echipaje de-ale lor. E un rahat, Gândac, dar adevărul e că nu se mişcă nimic. Ruşii ăştia seamănă toţi cu Ivan Koloff şi încearcă să fie înspăimântători, zise Boonie, făcând o faţă de parcă ar fi muşcat dintr-un măr stricat.

Beauregard îşi lăsă mâinile să atârne printre genunchi şi privi în pământ.

— Te-ai gândit vreodată să mergi în Vest? Am auzit că pe-acolo se mai găseşte de lucru pentru un tip care se descurcă la volan.

— Tăticu' a plecat în Vest şi nu s-a mai întors niciodată, bombăni Beauregard.

— Tăticul tău, oftă Boonie. El a fost unic. Am văzut doar doi alţi bărbaţi care se descurcau sub capota şi la volanul unei maşini precum Ani Montage. Tu eşti unul dintre ei. Celălalt e închis la Mecklenburg. Tăticul tău mi-a fost la fel de bun prieten pe cât a fost şi şofer. Şi să ştii că se descurca al naibii de bine, zise Boonie.

Îşi dădu şapca de baseball pe ceafă şi privi la grinzile de aluminiu ale acoperişului.

Beauregard ştia imaginea pe care o avea Boonie în minte, cu el şi tatăl lui zburând pe şosea, transportând *moonshine,* whiskey de contrabandă, sau plecând în trombă după jaful unei bănci pe străzile din Philadelphia, ţipând şi urlând tot drumul.

— Încă mai crezi că o să se întoarcă? întrebă Beauregard.

— Hî?

— Tăticu'. Chiar crezi că e posibil să-mi apară într-o zi în pragul uşii? Ţinând o minge de baschet într-o mână şi în cealaltă o sticlă de Jack, pe care s-o bem în timp ce ne povestim unul altuia ce-am mai făcut? întrebă Beauregard.

Boonie lăsă să iasă un şuvoi de aer printre buzele sale groase.

— Bărbaţii ca tăticul tău, ca mine, ca tine, aşa cum erai în trecut, nu mor într-un pat de spital. Ani nu era perfect. Îi plăcea să conducă, să bea şi să meargă la femei. Exact în ordinea asta. Trăia cu 160 de kilometri pe oră. Oameni ca ăştia ies din peisaj în propriile lor condiţii, de obicei cu mare tam-tam. Poţi să fii însă sigur de un lucru: dacă a murit aşa, poţi să pui pariu că i-a luat pe nişte unii cu el. Îi semeni atât de mult. E ca şi cum te-ar fi scuipat din fiinţa lui. Da tu eşti altfel. Tăticul tău nu era genul să se aşeze la casa lui. De asta a avut greutăţi cu mama ta. Ce mai face Ella?

— Supravieţuieşte. E la cămin. Cancerul a mai domolit-o puţin, dar scoate fum ca un motor cu o gaură într-un piston, zise Beauregard.

— La naiba! Cancerul ăsta, băiete, te pune la pământ încetul cu încetul. Louise însă s-a stins atât de repede! Doctorul a diagnosticat-o în martie, iar ea s-a dus în septembrie. Mama ta de când are? întrebă Boonie.

— Din '95, răspunse Beauregard.

El, unul, era convins că mama lui avea să le supraviețuiască tuturor. Spre deosebire de doamna Boonie, ea era prea a dracului ca să moară.

— Ella a fost întotdeauna tare ca o talpă de pantof, zise Boonie zâmbind la propria lui glumă.

— Atunci, cred că ar fi bine să plec, spuse Beauregard ridicându-se.

— Ei, stai aşa, hai să dăm o duşcă repede.

Se aplecă în scaun şi luă o sticlă dintr-unul din sertarele dulapului din spatele său.

— E abia 11.

Boonie deşurubă capacul. Două păhăruțe apărură ca prin magie pe birou.

— Hei, aşa cum spune Alan Jackson, trebuie să fie ora cinci pe undeva prin lumea largă. Mă bucur că am avut ocazia să mai vorbim, zise Boonie.

Umplu amândouă paharele. Beauregard luă unul şi-l ciocni de cel pe care-l ținea unchiul său. Băutura strălucea molcom în pahar. Simți o gâdilătură caldă în timp ce lichidul îi cobora în stomac.

— Bine. Păi, să mă ai în vedere dacă auzi ceva, zise Beauregard.

— Eşti sigur? întrebă Boonie.

— Ce?

Boonie băgă sticla înapoi în dulap.

— Ziceam şi eu că poate e mai bine că n-am nicio treabă pentru tine. Ți-am spus, eşti altfel decât taică-tu. Tu nu trăieşti pentru asta. Nu e tot ce ai.

Beauregard ştia că Boonie avea intenții bune. Acum era doar mijlocitor: un tip care te punea în legătură cu alții. Mai oferea şi serviciile Clefăitorilor, care te scăpau de gunoaie. De genul acela de gunoaie care sângerează şi strigă după mamele lor înainte să moară. Mai era şi tipul care te putea ajuta să-ți muți prada fără să-ți ceară un procent

exorbitant. Şi mai era şi naşul lui Beauregard. Boonie îl ajutase să restaureze Duster-ul. O condusese pe Kia la nunta lor, fiindcă tatăl ei avea o condamnare de douăzeci de ani pe care o ispăşea la Coldwater pentru că o ucisese pe mama ei. Boonie fusese şi a treia persoană care îl ţinuse în braţe pe Javon atunci când se născuse. Se ocupase de toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă Anthony Montage. Aşa că Beauregard ştia că are intenţii bune. Doar că Boonie nu era tatăl unei fete care absolvea şcoala de vară luna viitoare. Nu avea doi fii care păreau să crească cincisprezece centimetri în fiecare seară. Sau o soţie care să-şi dorească o casă cu fundaţie înainte să moară. Sau o afacere aflată la o singură lună de faliment.

— Da, sunt sigur, zise el.

Plecă.

Trei

Kelvin ajunse la atelier pe la ora unsprezece. Gândac nu era încă acolo, aşa încât trecu strada spre 7-Eleven şi-şi luă un sandvici cu salată de pui şi un suc. Se strecură în spatele unei mese uzate, unde mâncă şi bău liniştit. Cele mai multe asemenea 7-Eleven nu aveau un loc unde să mănânci, dar acesta era diferit, fiindcă fusese odinioară o cârciumă. Când familia de egipteni care deţinea acum magazinul 7-Eleven cumpărase clădirea, mesele fuseseră păstrate.

Era o zi caniculară. Se gândi, nu pentru prima dată, să-şi taie codiţele. Ştia însă că are un cap mult prea ciudat, cu ceva prea multe cicatrici ca să-şi permită să se radă. Îşi termină mâncarea, iar Gândac tot nu ajunse. Trecu înapoi strada şi deschise atelierul. Aveau de montat o transmisie pentru Lulu Morris şi urma să fie al naibii de complicat. Shane Helton îşi lăsase şi el camioneta, plângându-se că-i

scârțâie coloana de direcție. Kelvin credea că ar putea fi cremaliera şi pinionul. Gândac presupunea că e burduful de la planetara stângă. Avea probabil dreptate, dar un burduf costa doar 300 de dolari. Cremaliera şi pinionul valorau măcar 1500.

Se rugă la Dumnezeu să fie cremaliera şi pinionul.

Kelvin ridică uşile atelierului care duceau la cele trei boxe de reparații şi porni compresorul. Fluierând uşor, aduse camioneta lui Shane pe elevator. În timp ce coborî din ea, văzu o Toyota de un albastru spălăcit trăgând în fața primei boxe. Maşina tremură puțin la oprire, iar din ea coborî un tip alb care intră în atelier. Se opri exact în fața maşinii de schimbat cauciucuri. Avea un păr castaniu lung şi o barbă roşcată ciufulită. Ochii săi, de un căprui spălăcit, priveau în toate direcțiile.

— Beauregard? întrebă el, ridicând tonul spre sfârşitul cuvântului, ca să-i dea o notă interogativă.

— Nu, eu sunt Kelvin. N-a ajuns încă. Te pot ajuta cu ceva?

Bărbatul îşi linse buzele uscate.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Beauregard.

— Păi, nu te pot ajuta eu? Fiindcă el nu e aici.

Bărbatul îşi trecu mâna prin păr. Se apropie puțin de Kelvin. Mirosea a țigări şi a transpirație veche.

— Să-i spui că-l caută fratele meu, Ronnie. Vrea să facă pace, să aranjeze lucrurile dintre ei, poate să-i dea ceva de lucru, zise bărbatul.

— Care Ronnie? întrebă Kelvin.

— Ronnie Sessions. Îl ştie. Au lucrat împreună, îl lămuri celălalt.

Kelvin oftă. Ştia cine e Ronnie Sessions. Sau, cel puțin, îi auzise numele. Tipul era un tovarăş sărit de pe fix din districtul Queen, aflat în sudul statului. Era cunoscut pentru două lucruri: cele douăzeci şi trei de tatuaje cu Elvis

şi capacitatea de a fura orice nu era fixat în dibluri de titan. Ultima dată când auzise de el, Ronnie ispăşea o pedeapsă de cinci ani la Coldwater, pentru furt. Atacase un port sau ceva asemănător. Asta fusese după ce îl ţepuise pe Beauregard într-o afacere.

Gândac nu fusese prea încântat.

Din acest motiv, Kelvin nu-şi putea imagina de ce naiba şi-ar fi putut dori Ronnie să se afle la o distanţă mai mică de treizeci de metri de Gândac? Sau să-i spună că s-a întors în oraş. Poate că avea o dorinţă ascunsă să se trezească înghiţindu-şi dinţii.

— Bine, o să-i spun, zise Kelvin.

Fratele lui Ronnie dădu din cap, se întoarse şi porni spre maşină. Se opri la jumătatea drumului şi se întoarse din nou.

— Hei, n-ai nişte marfa la tine? întrebă el.

— Şi de ce-aş avea? Fiindcă sunt negru?

Bărbatul se încruntă.

— Nu. Doar că aproape toată lumea din Red Hill are câte ceva. Întrebam şi eu.

Se urcă în maşină şi izbi portiera. Încercă să cotească din scurt pe pietriş, dar maşina se opri. O porni din nou şi ieşi încet din parcare.

Kelvin chicoti. Apăsă butonul de urcare şi ridică vehiculul lui Shane până când încăpu sub el fără să se aplece.

— A pornit de parcă l-aş fi jignit. Nenorociţi ca ăştia o caută cu lumânarea, bombăni el începând să inspecteze măruntaiele camionetei.

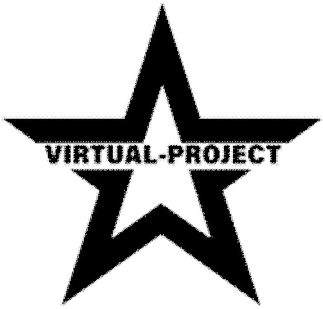

La Căminul Lake Castor, toată lumea încerca din răsputeri ca stabilimentul să nu pară o casă de bătrâni. La intrare, se vedea un portic din cărămidă care proteja uşile automate. Gardul viu, de un verde luxuriant, părea să fi fost tuns cu un laser şi delimita cu mare acurateţe aleea de intrare. Porticul de la intrare avea doi contraforţi la fiecare capăt. Întregul campus lăsa impresia că aparţine mai degrabă unui colegiu mic, de stat, finanţat de o asociaţie activă a absolvenţilor. Beauregard intră pe uşile automate şi se trezi lovit peste faţă de un miros puternic de urină. Toată arhitectura aia şmecheră nu putea alunga mirosul de pişat.

De la recepţie îl întâmpină o blondă, care îi zâmbi. El preferă să rămână serios.

— Bună ziua, domnule. Pot să vă ajut? întrebă ea.

— Merg să o văd pe doamna Talbot, zise el fără să încetinească.

Cunoştea foarte bine birourile de aici. Sperase că dacă o va interna pe mama lui într-un cămin, viaţa amândurora avea să devină mai uşoară. În schimb, ea se răstea la personal, fiindcă se găsise cineva care să nu-i pună paharul pe un suport sau fiindcă o ştergeau la fund cu o hârtie prea aspră. Nu părea niciodată să-i treacă prin cap că are doar un singur suport pentru pahare sau că i se inflamaseră hemoroizii. Adevărul e că după ce venise la cămin, devenise şi mai a dracului, ceea ce făcuse ca viaţa lui să fie şi mai grea. În cei doi ani pe care îi petrecuse la căminul Lake

Castor, el fusese chemat de cel puțin treizeci de ori din cauza comportamentului ei.

Ella Montage nu era un pacient model.

La început, încercase să mai aplaneze lucrurile cu câte o plată suplimentară sau donând câte un aparat, pe ici pe colo. Din când în când, trebuise chiar să strecoare câte un plic în buzunarul directoarei. Banii nu erau cine ştie ce problemă pe vremea aceea şi, oricum, mai avea ceva economii de la lucrările anterioare. Zilele acelea trecuseră însă. Se întrebă dacă nu cumva acela era momentul în care aveau s-o dea afară, scoțând-o pe trotuarul din fața clădirii şi spunându-i să o ia de acolo. Parcă o şi vedea pe directoare spunându-i că nici măcar nu trebuie să o ia acasă câtă vreme o scotea naibii de acolo.

Bătu la uşa biroului doamnei Talbot şi apoi îşi privi ceasul. Era aproape amiază. Kelvin venise probabil deja la lucru, dar n-avea cum să repare de unul singur transmisia de la maşina lui Lulu.

— Intrați vă rog, zise doamna Talbot.

Beauregard îi dădu ascultare. Femeia aceea slabă şi îngrijită stătea în dosul unui birou acoperit cu sticlă. Îşi împletise părul strâns în două cozi care-i atârnau pe spate. Se ridică şi-i întinse mâna.

— Domnule Montage...

Beauregard o prinse în palma lui mare, o strânse şi o scutură uşor.

— Doamnă Talbot.

Femeia făcu un semn înspre scaun, iar Beauregard se aşează. Prin minte îi trecu gândul că viața i se schimbase de nenumărate ori atunci când stătuse pe un scaun, de partea cealaltă a unui birou.

— Domnule Montage, mă bucur că ați putut veni astăzi ca să discutăm această chestiune, începu doamna Talbot.

— Nu mi-ați lăsat impresia că aş fi avut de ales.

— Domnule Montage, zise femeia ţuguindu-şi buzele, o să trec direct la subiect. Există o discrepanţă în actele de asigurări medicale Medicaid ale mamei dumneavoastră.

— Ba nu, spuse el.

Doamna Talbot clipi de câteva ori.

— Pardon? făcu ea.

Beauregard se mişcă în scaun.

— Aţi spus că există o discrepanţă. Asta sună de parcă n-ar ieşi vreo socoteală. Asigurarea medicală a mamei mele nu are nicio discrepanţă. E cumva o chestiune legată de gradul de acoperire a cheltuielilor?

Faţa doamnei Talbot se înroşi brusc, iar femeia se aplecă deasupra biroului. Beauregard era conştient că vorbise ca un nenorocit, dar nu-i plăcuse deloc felul în care îşi alesese ea cuvintele. Doamna Talbot n-o plăcea pe mama lui şi Beauregard nu-i găsea neapărat o vină în asta. Pe de altă parte, nu avea niciun motiv să lase de înţeles că mama lui e hoaţă. Crudă, nesimţită, manipulatoare, da. Hoaţă, nu. În familia Montage, bărbaţii deţineau monopolul asupra hoţiei.

— Îmi pare rău, mi-am ales cuvintele în chip nefericit. Hai să spunem aşa: mama dumneavoastră a păstrat o poliţă de asigurare de viaţă pe care n-a declarat-o când s-a internat în această instituţie, iar asta o face acum să depăşească limita legală dincolo de care se obţine asigurarea ei de tip Medicaid, zise doamna Talbot.

Lui Beauregard i se uscă gura.

— Şi nu poate s-o anuleze? Sau s-o încaseze?

Doamna Talbot îşi ţuguie din nou buzele.

— Păi, ar putea s-o încaseze, dar e vorba de doar cincisprezece mii de dolari. Discrep... ăăă, greşeala a fost observată de cei de la asigurări acum două luni. De aceea, i-au tăiat imediat fondurile pentru îngrijire. Aşa cum stă situaţia acum, avem o balanţă negativă de... zise ea, după care făcu o pauză ca să consulte o tabletă de pe birou,

patruzeci şi opt de mii trei sute şaizeci de dolari. Ar putea să o încaseze, dar după aceea ar mai datora...

— Treizeci şi trei de mii trei sute şaizeci, zise Beauregard.

Doamna Talbot clipi de câteva ori.

— Da. Instituția noastră solicită ca această plată să fie făcută în totalitate până la sfârşitul lunii viitoare. Dacă familia dumneavoastră nu poate găsi resursele necesare achitării acestei datorii, doamna Montage va trebui să ne părăsească. Îmi pare rău.

Nu părea deloc întristată, gândi Beauregard. Ba chiar suna deosebit de încântată.

— Ştiți cumva dacă mama a fost de acord să desființeze polița? întrebă el.

Îşi simțea gura atât de uscată încât i se părea că e posibil să scuipe nisip.

— I s-a adus la cunoştință situația, dar insistă că aceasta trebuie să fie o moştenire pentru nepoții ei, zise doamna Talbot.

Felul în care îşi arcuise sprâncenele îi spunea lui Beauregard că nici ea nu credea că e adevărat. Mama lui îşi tolera nepoții. Nu. Polița aia însemna control. Femeia adora să dețină puterea. Fie că nu-i dăduse voie să-şi ia permisul de conducere până când nu se despărțise de mama lui Ariel, fie că se încăpățânase să păstreze o poliță de asigurare, Ella Montage nu făcea decât să demonstreze că-i place să controleze. Deşi mai cita din când în când din Biblie, controlul era adevărata ei religie.

— Lăsați-mă să-i vorbesc. Mi-ați putea tipări o hârtie cu datele şi sumele pe care trebuie să le plătesc ca să o iau la plecare?

— Bineînțeles, domnule Montage. Dacă doriți, vă pot oferi şi un sumar al instituțiilor similare din apropiere, împreună cu listele lor de aşteptare.

— Da, bine, zise el.

N-avea nevoie de o asemenea listă. Dacă mama sa avea să fie dată afară de acolo, probabil că avea să moară înainte să se elibereze vreun pat în altă parte.

Beauregard se ridică şi porni spre camera mamei lui. În timp ce parcurgea holul, se gândi la ce-i spuse Boonie. O moarte liniştită şi demnă într-una dintre aceste camere scufundate în penumbră nu părea aşa de rea. Asta până când îți dădeai seama că moartea nu are nimic demn. E un proces mizerabil. Duhul morții se strecoară în spatele tău şi te strânge până îți umpli cu rahat scutecul de adult şi-ți crapă o arteră în piept. Pe urmă, îşi bagă degetele osoase în măruntaiele tale şi face ca propriile celule să te consume din interior. Îți nenoroceşte craniul până când creierul uită cum să te facă să respiri. Ghidează mâna unui om căruia i-ai greşit şi-şi ațintește pistolul spre fața ta. Moartea nu are nimic demn. Beauregard văzuse destul de mulți oameni murind ca să-şi dea seama de asta. Există doar frică, durere şi confuzie.

Uşa camerei era larg deschisă. Lângă pat se afla o infirmieră. Auzi vocea mamei sale, una de trei pachete de țigări pe zi. La fel făcu şi infirmiera căreia, judecând după poziția umerilor şi a gâtului, nu prea îi plăcea ce aude.

— Tot apăs pe butonul ăsta şi te chem de patruzeci şi cinci de minute. Voi fetelor stați cu nasurile înfundate în telefoane, în timp ce eu zac în pişat. M-am pişat pe mine. Ai idee cum mă simt? Înțelegi? Stau într-o baltă de pişat, urmă ea, după care făcu o pauză ca să tragă adânc din masca de oxigen. Nu, nu ştii, dar stai fără grijă, o să afli şi tu într-o zi. Acum sunteți cu toatele drăguțe şi frumuşele, dar într-o zi o să ajungeți şi voi ca mine şi sper ca atunci să se găsească cineva care să vă lase să stați în propriul pişat, ca să vi se transforme părțile femeieşti în tocană.

— Îmi pare rău, doamnă Montage. Problema e că astăzi nu prea avem personal, zise infirmiera.

Scuzele păreau sincere, asta era o greşeală. Ella fusese mereu ca o leoaică din Serengeti. Putea simți cel mai mic semn de slăbiciune.

— A, îmi pare rău, copile, n-aveți personal. O să încerc să mor în tăcere, zise Ella.

Infirmiera scoase un zgomot de parcă ar fi strangulat-o cineva şi se grăbi să iasă din cameră. Se frecă practic de Beauregard, bombănind pentru sine însăşi. Bărbatul auzi cuvintele „mizerabilă” şi „vrăjitoare”.

— Bună, mamă, zise Beauregard.

Trecu doar cu un pas de uşă. Ella îl măsură din cap până în picioare, mişcând doar uşor din ochi.

— Devii slăbănog. Am ştiut dintotdeauna că fata aia habar n-are să gătească, zise ea.

— Kia face mâncare bună, mamă. Tu cum te simți?

— Ha! Mor. În rest, sunt bine mersi, zise ea, în timp ce Beauregard mai făcu un pas înăuntru.

— Ba nu te duci nicăieri, zise el.

— Dă-mi țigările din sertarul ăla!

— Mama, nu ai nevoie de ele. Tocmai ai spus că eşti pe moarte.

— Păi da, deci o țigară n-are ce rău să-mi mai facă, răspunse Ella.

— Ai fumat cu oxigenul deschis? Ştii că ai putea da foc la toată coşmelia asta, zise Beauregard.

Mama lui ridică din umeri.

— Probabil că le-aş face un serviciu celor mai mulți internați aici, zise ea.

Beauregard nu se putu abține să chicotească. Asta era chestia cu maică-sa. Acum putea să te manipuleze emoțional, iar în secunda următoare te făcea să râzi. Ca şi cum te-ar fi lovit peste față cu o plăcintă în care se află un lacăt. În copilărie, Ella combinase limba ascuțită şi înfățişarea ei ca să obțină aproape orice. Toți copiii cred

despre mamele lor că sunt frumoase, dar Beauregard observase destul de devreme că şi alţi oameni o găseau încântătoare pe mama lui. Avea un păr lung, de culoarea antracitului, care îi curgea ca un şuvoi de petrol până la talie. Pielea, de culoarea cafelei în care s-a pus prea mult lapte, trăda un arbore genealogic complicat. Irişii ei, de un gri deschis, făceau ca ochii, cu formă alungită, să pară de pe altă lume.

Casierii păreau întotdeauna să aibă ceva mărunţiş atunci când ei nu-i ajungeau banii la băcănie. Poliţiştii nu-i dădeau decât un avertisment, deşi ea mergea cu viteza luminii pe lângă o şcoală. Toţi oamenii păreau să-şi dorească să o asculte pe Ella Montage. Chiar şi atunci când le spunea să se ducă dracului. Cu toţii, în afară de tăticul său. Îi spusese odată că el fusese singurul care reuşise să o pună la punct.

— De asta l-am iubit. L-am şi urât, desigur, obişnuia ea să spună, ţinând între buze ţigara maro More, omniprezentă.

Îşi aducea aminte cum stătea aşezat în poala ei şi asculta povestea întâlnirii părinţilor săi. În copilăria nu ascultase poveşti cu zâne. Avusese parte de drame Sturm und Drang[6] repetate în serile toride de vară. Într-un târziu îşi dăduse seama că mama lui considerase asta un fel de terapie stranie. Avusese parte de propriul ei psihiatru captiv, în vârstă de opt ani.

Cancerul şi tratamentele lui îi luaseră întâi părul. Acum purta o eşarfă neagră. Pe urmă îi stricase pielea. Orificiul din gâtul ei părea să se zgâiască la el, precum gura unui parazit ciudat, un ţipar care încerca să evadeze din ea. Doar ochii gri rămăseseră neatinşi. Atât de luminoşi, încât uneori păreau albaştri. Ochi inteligenţi, care nu uitau niciodată

[6] Mişcare literară germană de protest de la sfârşitul secolului al XVIII-lea.

nimic din ceea ce vedeau. Şi nu te lăsau nici pe tine să uiți asta.

— Mama, de ce nu mi-ai spus de polița aia?

Ella îl fixă cu ochii ei reci.

— Fiindcă nu e în niciun fel treaba ta.

Femeia îşi întinse brațul subțire către noptiera de lângă pat, din care scoase un pachet de țigări More şi o brichetă. Îşi aprinse una şi inspiră adânc. Din orificiul din gât îi ieşi un fuior subțire de fum care îi înconjură capul ca o aură murdară. Beauregard îşi frecă fața cu mâna. Oftă din rărunchi.

— Mama, polița aceea are statutul unei proprietăți. Iar asta nu te mai califică pentru asigurare. Acum ai rămas în urmă cu plățile către cămin. Auzi ce ți-am zis? Mi-au spus că vor să te dea afară de aici.

— Iar tu şi micuța domnişoară Cur Mare nu vreți să vă murdăresc elegantul container dublu, nu-i aşa? Ştii că nu-i aduce niciodată pe băieți în vizită la mine? Am văzut-o pe Ariel mai des decât pe Darren şi pe Javon, chiar dacă mamei ei nu-i mai plac negrii, zise Ella.

Beauregard luă un scaun de fier dintr-un colț şi se aşeză lângă patul mamei sale.

— Nu e doar vina ei. Am fost amândoi foarte ocupați şi-mi cer iertare. Mama, ştii că te-am rugat să vii să stai cu noi atunci când te-ai îmbolnăvit. Ai spus că nu. Că nu vrei să trăieşti sub acoperişul meu, cu regulile mele. „Cum ar fi ca o mamă să-i permită copilului să-i spună ce să facă?" Îți aduci aminte că mi-ai zis asta? Acum e... ai nevoie de o mulțime de ajutor. Mai mult decât îți putem oferi noi.

Întinse mâna şi atinse brațul mamei sale. Pielea părea că e din hârtie creponată. Ella mai trase un fum din țigară şi-şi puse mâna în poală.

— Mi-ai propus, dar n-ai vorbit serios, zise ea.

Glasul femeii era un hârâit aspru. Beauregard se lăsă pe spate în scaun şi privi instalaţiile din tavan. Ajunsese în punctul acela de mii de ori în ultimii ani. N-avea nevoie de o hartă sau un indicator ca să ştie încotro se îndreaptă.

— Mama, va trebui să scapi de poliţa aceea. N-ai cum să eviţi lucrul ăsta, fiindcă nu te poţi duce în altă parte, zise Beauregard.

Ella trase din nou adânc din ţigară.

— Dacă tăticul tău ar mai fi pe-aici, n-aş avea nevoie să stau într-un cămin. Dacă nu m-ar fi părăsit când aveam cea mai mare nevoie de el, n-aş fi stat acum să mă piş pe mine. M-aş afla în propria casă, cu soţul meu. Când era vorba însă să-şi îndeplinească responsabilităţile, ştim amândoi că Anthony Montage a fost la fel de folositor ca un creion alb, nu-i aşa?

Beauregard lăsă întrebarea să plutească în aer pentru o vreme.

— Şi pe mine m-a părăsit, mama, zise el.

Glasul său de bariton coborâse cu patru octave. Cuvintele părură că-i ies din piept şi nu din gură. Se poate ca Ella să fi observat, dar nu dădu vreun semn că vrea s-accepte.

— N-ar fi trebuit să-mi iasă niciodată în cale! Negru nenorocit! Mi-a promis că va avea mereu grijă de mine, bombăni Ella.

Beauregard zări urme de lacrimi în ochii ei. Se ridică şi aşează scaunul la locul lui.

— Trebuie să plec, mama, zise el.

Ella îşi flutură ţigara în direcţia uşii.

Beauregard ieşi din cameră, parcurse holul şi părăsi căminul. Era conştient că va trebui să o întrebe pe doamna Talbot de unde îşi lua mama lui ţigările. Nu suporta s-o vadă fumând. Nu-l revolta. Pur şi simplu nu putea să vadă cum îşi face rău cu mâna ei. Acum era tulburat mai degrabă de lacrimile pe care le văzuse. Ar fi putut număra pe

degetele de la o mână de câte ori o văzuse pe mama lui plângând. Era la fel de zgârcită cu lacrimile ca şi cu complimentele. Când plângea, suferea teribil. Fie fizic, fie spiritual sau chiar în ambele feluri. Nu era foarte simplu să o iubeşti pe Ella Montage, dar conştiinţa fragilităţii ei îl atingea în locuri sensibile şi-l înfricoşa. Era ca şi cum cineva l-ar fi lovit în stomac şi apoi i-ar fi băgat degetul mare în fund.

Ajunse la atelier abia la prânz. Kelvin stătea la biroul lui, mâncând un cheeseburger şi ascultând radioul. Din boxe se revărsa un cântec al lui Stevie Wonder. Vărul său îşi urcase picioarele pe birou şi dădea din cap în ritmul muzicii.

— Dă-ţi jos picioarele, zise Beauregard în timp ce pătrundea în birou.

— Ei, uite ce-a adus pisica! Cred că-mi pot permite să stau aşa, atâta vreme cât am fost singurul angajat care am muncit astăzi, zise el printre înghiţituri.

Văzând că Beauregard nu râde, îşi dădu jos picioarele şi-şi puse burgerul pe birou.

— Hei, eşti în regulă? întrebă Kelvin.

— Tocmai am fost să vorbesc cu mama, zise Beauregard, făcându-l pe Kelvin să respire adânc.

— Oh, Doamne! Mătuşa Ella e la fel de încântătoare ca de obicei? întrebă el.

Beauregard scoase o bere din frigider. Deşi îl certase pe Boonie fiindcă bea în timpul zilei, simţea că are nevoie de ceva după discuţia cu mama lui.

— E o încurcătură cu asigurarea ei şi s-ar putea s-o dea afară. Asta dacă nu fac rost de bani, zise Beauregard, simţind că tâmplele încep să-i zvâcnească.

— Păi, şi... ăăă... ai fost la Boonie? întrebă Kelvin.

— Da. Dar n-are nimic. Aşa că sunt iarăşi în punctul zero. De fapt, nu, e mai rău, fiindcă acum trebuie să plătesc

şi căminul, zise Beauregard, lichidând o jumătate de bere dintr-o singură sorbire.

— Ăsta e unul dintre avantajele de a avea propria afacere. Poți bea bere la prânz, zise Kelvin.

Beauregard chicoti.

— Văd că ai ridicat camioneta lui Shane pe elevator. Despre ce-a fost vorba? întrebă el.

— Nenorocitul de burduf. Am sperat să fie cremaliera şi pinionul. Nu-ți face griji, l-am comandat deja, zise Kelvin.

Beauregard îşi termină berea.

— În regulă, hai să ne apucăm de afurisita aia de transmisie, zise el, aruncând sticla goală la gunoi.

— Ah, da, a venit un tip care mi-a zis că te caută Ronnie Sessions. Cred că era frate-său. Nu v-ați mai împăcat de la afacerea aia cu calul, nu-i aşa?

Beauregard oftă. O făcea cam des în ultimele zile.

— Nu, nu ne-am împăcat.

Ronnie Futu-i Mama Lui Sessions. Geniul care organizase ceea ce Gândac obişnuia să numească Futu-i Mama Ei De Afacere Cu Calul.

Ronnie îl abordase într-o seară la Wonderland. Aşa cum prezentase el lucrurile, exista un crescător şmecher de cai din Fairfax care era pe cale să vândă un mânz tânăr unui antrenor faimos din Kentucky.

Unul dintre ajutoarele de la ferma crescătorului cumpăra OxyContin de la vărul lui Ronnie şi se scăpase în timp ce pălăvrăgiseră la o vânzare. Ronnie venise la Beauregard ca să-l ajute să fure calul, pe care să-l vândă apoi unui alt antrenor din Carolina de Sud, care dorea să-l folosească la prăsilă. Beauregard acceptase lucrarea şi apoi îşi luase gândul de la planificarea ei, fiindcă Ronnie pretinsese că el e tipul cu ideile. Beau era înclinat mai degrabă spre detalii. Mersese la Fairfax şi studiase ferma crescătorului, remorca în care era transportat calul, cârligul acesteia, greutatea

animalului, totul. Într-un final, construiseră o replică perfectă a remorcii calului, copiind chiar şi adâncitura de dimensiunea unui pumn aflată pe partea dreaptă. O încărcaseră cu saci de nisip care aveau exact greutatea calului. Atunci când tipii care cărau rulota se opriseră ca să mănânce ceva la aceeaşi cârciumă pe care o frecventau întotdeauna în timp ce transportau cai, Beauregard şi Ronnie intraseră în acţiune. Tipii parcaseră în spatele localului şi intraseră. Beauregard şi Ronnie trăseseră chiar lângă ei, în timp ce remorca lor falsă era acoperită cu o prelată. În lumina tremurătoare a lămpii cu sodiu din parcarea localului, înlocuiseră remorcile. Abia trecuse de miezul nopţii în mijlocul pustiului în Valea Roanoke când ieşiseră din parcare şi urcaseră pe autostradă îndreptându-se spre Carolina de Sud.

— Să mor io! A mers ca uns!

Aşa spusese Ronnie când ieşiseră de pe autostradă.

Din păcate, ceea ce nu ştiuse Beauregard şi nici altcineva în afară de crescător şi de veterinarul lui era că armăsarul avea o problemă medicală destul de serioasă. Una care necesita un anumit fel de medicaţie. Care rămăsese în buzunarul unuia dintre băieţii pe care îi lăsaseră la cârciumă. Nebunia Bogatului s-a dovedit a fi la fel de mort precum Dillinger când Ronnie şi Beauregard au ajuns într-un târziu în Carolina de Sud.

— N-am nimic să-i spun lui Ronnie Sessions, zise Beauregard.

Beauregard nu fusese prea încântat.

Fusese doar o afirmaţie, dar Kelvin simţi greutatea antipatiei care persista între cei doi.

În momentul în care reuşiră să demonteze transmisia, căldura din atelier atinsese un nivel saharian. Erau amândoi transpiraţi leoarcă, deşi aerul condiţionat funcţiona la maximum. Transmisia le opusese rezistenţă la

fiecare mişcare. Beauregard îşi julise mâna dreaptă după ce aceasta îi alunecase de pe o cheie tubulară. Kelvin îşi şterse faţa cu o cârpă roşie. Mirosul greţos de dulce al uleiului de transmisie îi pătrunsese lui Beauregard atât de adânc în nări încât simţea că începuse să-i infecteze creierul. Kelvin îşi privi ceasul.

— La naiba, e aproape cinci. Nu vrei să încheiem pentru astăzi? Axul ăla e oricum stricat, zise el.

— Da, dar va trebui ca mâine să venim de dimineaţă. Vreau să terminăm ambele maşini ca să luăm banii. Îi sunt dator lui Snap pentru nişte piese, iar factura de electricitate a fost scadentă acum două săptămâni, zise Beauregard.

— La naiba, te-ai simţit vreodată ca Jean Valjean, întrebă Kelvin, făcându-l pe Beauregard să-şi îngusteze ochii. Lui Cynthia îi place filmul. Oricum, eu o şterg. Ne vedem mâine dimineaţă, zise Kelvin.

Beauregard luă şi el o cârpă şi începu să-şi şteargă mâinile. Reuşi doar să mute mizeria şi vaselina în alte părţi. Kelvin se îndreptă spre uşă. Se opri la mijlocul drumului.

— Ştii, Gândac... o să fie în regulă. Te descurci tu cumva. Întotdeauna o faci.

— Da. Hai că ne vedem mâine, zise Beauregard.

După plecarea lui Kelvin, începu să se pregătească pentru închiderea atelierului. Stinse toate luminile, cu excepţia celei din biroul său. Coborî uşile-rulou. Opri compresorul şi aerul condiţionat. În drum spre birou, se opri lângă Duster. Îşi trecu degetele pe capotă. Metalul era cald. De parcă ar fi fost viu. Tatăl lui lăsase maşina acasă la mama sa, atunci când plecase spre Vest. Rămăsese în curtea din spate timp de cinci ani, în timp ce Beauregard se aflase la şcoala de corecţie. Când ieşise, bunica lui, Dora Montage, îi dăduse cheile şi certificatul de înmatriculare.

— Mă-ta a vrut să i-o vândă lui Bartholomew pe post de fier vechi. N-am lăsat-o. O fi numele ei pe certificat, dar maşina asta îți aparține ție, îi spusese ea.

Beauregard îşi amintea cât de ciudat fusese să audă numele de botez al lui Boonie. Trecu prin fața maşinii şi se aşează pe scaunul şoferului. Mângâie volanul cu degetele.

Tatăl său murise. Acum era sigur. Probabil era îngropat într-un mormânt nu prea adânc sau sfârtecat şi aruncat într-un râu de acelaşi soi de oameni pentru care lucrase el ca şofer. Se poate să fi fost doar altă lucrare pentru nişte asasini cărora nu le păsase că el avea un fiu care îi iubea glumele proaste. Anthony Montage păruse mereu atât de plin de viață încât era greu să accepți că putea fi mort. Beauregard nu se îndoia defel că dacă tatăl său ar mai fi trăit s-ar fi întors deja. Cei mai mulți dintre tipii care-i purtau sâmbetele pe acolo erau fie în închisoare, fie în pământ. Atunci când nu apăruse nici măcar la înmormântarea bunicii Dora, Beauregard acceptase într-un final că dispăruse definitiv. Kia îşi dorise să vândă Duster-ul. Probabil că ar fi obținut măcar douăzeci şi cinci de mii dacă i-ar fi retuşat puțin vopseaua. Dar asta n-avea să se întâmple niciodată. Ea nu-şi dădea seama că Duster-ul era piatra de mormânt a tatălui săi. Beauregard se sprijini cu capul de volan. Rămase aşa o bună bucată de vreme.

Se ridică într-un final, închise lumina din birou şi porni spre casă. Uitase s-o sune pe Kia. O făcu în timp ce ieşea din parcare. Ea îi răspunse de la primul apel.

— Salut, îmi pare rău că nu te-am sunat în pauza de masă. Dar am închis ceva mai devreme, aşa că mă duc eu să-i iau pe băieți.

— Nu m-au lăsat să lucrez şi în al doilea schimb. De fapt, chiar mi-au dat drumul ceva mai devreme, aşa că i-am luat eu. Suntem acasă, zise ea, după care urmă o pauză. Beau, să ştii că sunt nişte tipi aici. Aşteptau deja când am ajuns

noi. Cică sunt prieteni de-ai tăi. Le-am zis să aştepte pe verandă.

Beauregard strânse atât de tare mâna pe volan încât începu să-l doară.

— Şi cum arată? întrebă el.

Deodată, îşi simţea limba foarte groasă, cumva nepotrivită cu propria gură.

— Sunt albi. Unul are păr lung, castaniu. Celălalt e plin de tatuaje cu Elvis pe un braţ, îi răspunse ea.

Pentru o secundă, Beauregard simţi că i se începoşează ochii. Strânse şi mai tare volanul.

— În regulă. Ajung acolo în vreo zece minute.

— Vrei să le spun că eşti pe drum? Eu le-am zis deja că nu te întorci înainte de şapte, dar ei mi-au răspuns că o să te aştepte.

— Nu, o să vorbesc eu cu ei când ajung. Dă-le băieţilor ceva de mâncare, fiindcă eu o să fiu imediat acasă.

— În regulă. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, croncăni el.

Închise conversaţia şi îşi aşează telefonul în suportul pentru pahare.

Beauregard se opri la intersecţia dintre Town Road şi autostrada John Byrd. Se aplecă în dreapta şi deschise torpedoul. În spatele lui nu se vedea nicio maşină, iar din sens opus veneau doar câteva. În locul acela strâmt, mut precum o piatră, stătea un pistol semiautomat Smith and Wesson de calibru .45. Beauregard bâjbâi în căutarea încărcătorului. Scoase pistolul şi apoi îl încărcă. Obţinuse un permis de portarmă când deschisese atelierul. Pe atunci, o mulţime de oameni îl plăteau cu bani gheaţă.

Beauregard se gândi la clişeul din toate filmele poliţiste în care personajul principal care iese din închisoare îşi îngroapă armele sub o sută de kilograme de beton, doar ca

să aibă de unde să le scoată atunci când duşmanii îi bat la uşă.

Înțelegea nevoia de simbolism a regizorilor. Doar că nu era foarte realist. Nu lăsai niciodată cu adevărat în urmă viața aceea. Întotdeauna trebuia să te uiți peste umăr. Aveai nevoie de o armă la îndemână, nu de una îngropată sub cimentul din pivniță. A avea un pistol pregătit era singurul fel în care te puteai relaxa. El avea o armă în fiecare cameră din casă. Le considera genul acela de prieteni buni cu care te poți apuca de lucruri rele.

Beauregard nu ştia de ce-i bătuse Ronnie Sessions la uşă, dar avea de gând să-i roage să-l întrebe pe prietenii săi, domnul Smith şi domnul Wesson.

Patru

Beauregard văzu o Toyota de un albastru spălăcit parcată în spatele Hondei pe care o conducea Kia. Opri camioneta şi îşi strecură pistolul la spate, băgându-i țeava în bata pantalonilor. Îi putea simți mânerul, cu suprafața lui texturată, pe pielea spatelui. Ieşi şi porni spre casă. Pe scaunele de plastic alb de pe verandă stăteau doi bărbați. Nu-l recunoscu pe cel cu părul lung. Presupuse că era fratele lui Ronnie. Se ridicară amândoi când îl văzură că se apropie. Ronnie coborî de pe verandă şi-i întinse mâna.

— Beau, ce naiba mai faci, omule? N-am mai vorbit de-un car de ani, zise el.

Erau aproape la fel de înalți, deci asta însemna că avea în jur de 1,75 metri. Era slab, dar ațos. Pe antebrațul stâng şi pe biceps i se vedeau venele proeminente. Brațul drept îi era acoperit la mână până la umăr de un tatuaj-mânecă, o cronologie a vieții lui Elvis Presley. Pe umăr erau imagini ale epocii de început. Pe biceps şi pe triceps se vedeau o mulțime de chipuri din anii ’60. Pe antebraț fusese tatuați

câțiva Elvişi graşi, înfățişați în salopetă albă, purtând la gât ghirlande polineziene. Imaginile continuau până pe dosul palmei. Acolo trona un tatuaj colorat care îl înfățişa pe Elvis având aureolă şi aripi. Îngerul Elvis. Ronnie purta un tricou negru cu mânecile tăiate. Beauregard nu-l văzuse niciodată îmbrăcat cu altceva. Nu conta dacă erau treizeci şi şapte de grade sau zero. Se întrebă dacă avusese vreodată o cămaşă cu mâneci.

Beauregard îl apucă pe Ronnie de mâna stângă. În acelaşi timp îşi scoase pistolul şi i-l lipi de stomac.

— De ce-ai venit acasă la mine? Aici sunt copiii mei. Soția. De ce ai venit? N-avem nimic de vorbit. Aşa că acum o să pleci, zise el.

Vorbise foarte încet, aşa încât să nu poată fi auzit decât de Ronnie. Fratele lui rămăsese pe cea de-a doua treaptă a verandei, prea departe ca să-i prindă cuvintele.

— Hei, stai aşa, Beau, n-am vrut să te jignesc. La naiba, omule, zise Ronnie.

Ochii albaştri i se măriseră. Ciocul de pe bărbie avea mai mult păr alb decât îşi amintea Beauregard. Şi tâmplele îi albiseră, făcându-l să arate ca un țărănoi care seamănă cu George Clooney.

— Pleacă, Ronnie. Nu vreau ca familia mea să-ți vadă mațele împrăştiate pe aici. Cum de mi-ai găsit casa? întrebă Beauregard.

— Mi-a spus şeriful Handon unde stai. Uite ce e, omule, n-am avut habar de diabetul calului ăluia, dacă de asta o fi murit, zise Ronnie.

— Dar ar fi trebuit să ştii. Asta e problema. Acum pleacă.

— Beau, stai aşa.

— Aici sunt băieții mei. Băieții mei, Ronnie. Indiferent ce-i între noi, n-are nicio legătură cu ei. Nu aduc acasă rahaturi de genul ăsta, îi răspunse Beauregard.

— Haide, Beau, ascultă-mă puțin.

Beauregard îl împunse şi mai tare cu ţeava în stomac. Ronnie clipi de câteva ori.

— Am un pont despre o lucrare, Beau. Una mare. Una care să ne aranjeze pentru multă vreme. Pentru al dracului de multă vreme, zise el.

Beauregard uşură foarte puţin apăsarea. Sudoarea i se scurgea în ochi. Deşi era aproape de asfinţit, căldura nu se domolise deloc. Se simţea de parcă ar fi stat într-un cuptor. Beauregard privi peste umărul lui Ronnie şi o văzu pe Kia pândind prin fereastra din faţă. Fereastra casei lor. Îşi aminti ziua în care firma le adusese containerul dublu. Se ţinuseră de mână privind echipa de muncitori potrivindu-l pe blocurile de beton.

Beauregard îşi trase pistolul de lângă Ronnie. Îi fixă siguranţa cu degetul mare. Apoi dădu drumul şi mâinii celuilalt.

— Ce fel de lucrare? întrebă Beauregard.

Simţi gustul acru al cuvintelor. Simplul fapt că ajunsese să le rostească şi că vorbea cu prostul ăla era dovada clară că se afla cu spatele la zid.

— Ai putea să dai la o parte pistolul ăla ca să putem vorbi? O să-ţi placă ce-ai s-auzi, îi ceru Ronnie.

Beauregard îşi mai retrase puţin arma.

— Haide, stai măcar să mă asculţi. Am nevoie de tine, omule. Am nevoie de Gândac.

Beauregard îşi puse înapoi pistolul în pantaloni. Privi din nou peste umărul lui Ronnie. Kia dispăruse.

— Ne întâlnim la atelier peste treizeci de minute, zise el.

— Bine, bine, asta e bine, omule, n-ai să regreţi.

Ronnie îi făcu semn fratelui său care se grăbi să meargă spre maşină şi sări înăuntru. Ronnie se aşeză pe scaunul din dreapta. Beauregard veni la fereastra lui şi se aplecă puţin.

— Am pierdut 3.800 de dolari. Atâta m-a costat să construiesc remorca, plus timpul de lucru. Aşa că ar fi mai bine să-ţi plăteşti întâi datoria asta. Şi, Ronnie... să nu mai vii niciodată la mine acasă. Data viitoare te împuşc. Nu-ţi mai spun nimic, doar îţi bag un glonţ în pântece, zise Beauregard, după care se îndreptă de spate.

— Te-am înţeles, frate. Îmi cer iertare, dar... sunt foarte entuziasmat de lucrarea asta. Îţi vei recupera banii şi-ţi vei lua partea. Ştiu că-ţi sunt dator, omule, zise el.

Beauregard rămase tăcut, aşa încât Ronnie îl bătu pe fratele său pe umăr.

— Să mergem, Reggie, zise el.

Toyota ieşi cu spatele din curte şi ţâşni ca din puşcă în lungul drumului de pământ.

Kia păşea atât de apăsat încât ai fi zis că vrea să facă o gaură în podea. Beauregard trecu prin sufragerie şi se aşeză la masa din bucătărie. Soţia lui veni şi ea pe scaunul din faţă.

— Despre ce a fost vorba? întrebă ea.

— Nişte tipi care au o lucrare, îi răspunse el.

— Ce fel de lucrare?

Îi luă mâna şi i-o prinse în pumn.

— Astăzi m-au sunat de la cămin. Mi-au zis că mama le datorează 48.000 de dolari. S-a întâmplat ceva cu asigurarea ei. Având în vedere şi celelalte lucruri, cred că sunt nevoit să-i ascult.

— Nu. NU. De ce dracu' datorează maică-ta o sumă atât de mare? Gândac, nu vreau să par rea, dar asta e problema ei. Le avem şi noi pe ale noastre, zise Kia.

— Şi tocmai de aceea trebuie să vorbesc cu ei.

Kia îşi scoase mâna dintr-a lui.

— Nu. N-am să te las s-o faci. Nu pot. Ai habar cum e să stai în pat aşteptând să sune cineva ca să te cheme să identifici cadavrul soţului tău ucis la o lucrare? Da, banii au fost buni, dar nu mai suport să te întorci cu un glonţ în umăr şi cu capul plin de cioburi. Să mergi la Boonie când de fapt ar trebui să fii într-un spital.

Beauregard îşi întinse mâna ca să o mângâie pe obraz. Femeia tresări, dar nu se îndepărtă.

— Nu avem de ales. Suntem în urmă cu plăţile. Dacă lucrarea asta merge, am căpăta şi noi un răgaz, zise el.

Kia trase adânc aer în piept, îl păstră pentru o secundă şi apoi expiră prelung.

— Vinde Duster-ul. Valorează cel puţin douăzeci şi cinci de mii. Slavă Domnului, ai băgat destui bani în el.

— Ştii că asta nu e o opţiune.

Vocea îi era groasă. Întunecată.

— De ce? Fiindcă a fost a tăticului tău? Eu nu-mi doresc s-o sfârşeşti şi tu ca el. Te agăţi de maşina aia de parcă el ar fi fost vreun sfânt, deşi toată lumea îl ştie de turnător, zise Kia.

Beauregard încetă să o mai mângâie pe obraz.

— Gândac, îmi pare rău. N-ar fi trebuit...

Beauregard izbi cu pumnul în masă. Două borcane cu jeleuri aflate la celălalt capăt căzură şi se sparseră pe duşumea.

— Duster-ul nu e de vânzare.

Se ridică şi porni spre uşa de la intrare. O trânti atât de tare încât se cutremură întreaga casă.

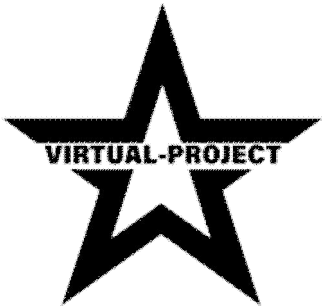

Ronnie şi Reggie ajunseseră deja în faţa garajului când veni şi Beauregard. Nu le vorbi când se dădu jos din camionetă. Merse la uşă, o descuie şi păşi înăuntru. Cei doi înţeleseră mesajul după câteva minute şi-l urmară. Îl găsiră aşezat la biroul său. Ronnie luă loc pe un scaun, iar Reggie se sprijini de tocul uşii.

— Bagă text, zise Beauregard.

— La naiba, direct la subiect, nu? Bine. Păi, să vezi, am gagicuţa asta cu care mă distrez. Locuieşte în districtul Cutter, lângă Newport News. Lucrează la un magazin de bijuterii. Manager e o lesbiană cât o vacă. Probabil că se foloseşte de scule din alea mai mari decât a mea şi a ta la un loc. Tot încearcă să intre în chiloţii lui Jenny. Aşa o cheamă, Jenny. De aia, acum vreo două săptămâni, limbista asta a invitat-o pe Jenny la o bere şi s-a scăpat spunându-i că aşteaptă un transport de diamante. Unele care nu se află în niciun fel de aviz de expediţie. Jenny mi-a spus că i-a promis că-i dă şi ei unul. Ştii tu, ca s-o îmbuneze cu rahatul ăsta. Acum am ajuns în punctul în care tu mă întrebi despre ce sumă vorbim, zise Ronnie.

Beauregard îşi scoase pistolul şi-l puse pe biroul dintre ei.

— Despre ce sumă vorbim, Ronnie?

Vorbise pe un ton plat ca o clătită.

Celălalt îi ignoră aparentul dezinteres. Ştia că avea să dispară odată cu următoarele cuvinte pe care le va rosti.

— Cinci sute de mii de dolari. Ştiu un băiat în DC care zice că ne dă cincizeci de cenți la dolar pentru ele. Asta înseamnă 250.000 de dolari, pe care îi împărțim în trei. Optzeci de miare, Beau. Îți poți cumpăra o mulțime de ulei de motor cu banii ăştia.

— Înseamnă 83.333,33. Iar partea mea va fi 87.133,33. Ai o datorie la mine. Îți aduci aminte? îl corectă Beauregard.

— Da, îmi aduc aminte, pufni Ronnie.

Beauregard se aplecă deasupra biroului, punându-şi coatele pe tăblie.

— Şi câți oameni mai ştiu de chestia asta în afară de tine, de mine, de Jenny, de fratele tău şi de tipul din DC? întrebă el.

— Păi, mai ştie şi Quan, răspunse Ronnie încruntându-se.

— Dar cine e Quan?

— E cel de-al treilea. L-am întâlnit în nord. E foarte potrivit.

— Şi când ai de gând să acționezi? întrebă Beauregard.

— Săptămâna viitoare, îi răspunse Ronnie fără ezitare.

Beauregard se ridică şi scoase o bere din frigider, după care se aşează din nou. Îi scoase capacul folosindu-se de marginea biroului.

— N-o să meargă. Săptămâna viitoare e 4 Iulie. Traficul pe toate drumurile va fi de căcat. În plus, se pare că vremea va fi frumoasă. Doar vreo douăzeci şi şapte de grade. Toți polițiştii ies pe drum pe o vreme ca asta, zise el, terminând o jumătate de bere dintr-o înghițitură lungă. Ar mai trebui să mergem să şi verificăm. Să stabilim rutele. Să aflăm planul magazinului. Chestii din astea, zise Beauregard.

— Păi şi atunci tu când crezi că trebuie s-o facem? întrebă Ronnie.

Beauregard nu-i oferise şi lui o bere, deşi îşi dorea una. Rău de tot.

— Cel puțin o lună. În funcție de rută, zise Beauregard, terminându-şi berea.

— O lună? Nu merge! Aveam nevoie ieri de lovitura asta, omule.

Beauregard îşi aruncă sticla în coşul de gunoi din colț.

— Vezi? De asta a murit nenorocitul ăla de cal. Mereu eşti pe fugă, zise el.

Ronnie rămase tăcut. Îşi frecă palmele pe coapse, înfigându-şi călcâiele în podea.

— Haide, omule, n-am putea găsi o cale de mijloc? Două săptămâni, să zicem?

— Eu n-am spus că mă bag. Ți-am zis doar ce trebuie să faci, îl contră Beauregard.

Ronnie se dădu pe spate până când picioarele din față ale scaunului se ridicară de pe podea.

— Gândac, tipul cu banii o să fie în DC de pe 26 până pe 31. Asta ne dă trei săptămâni ca să ne pregătim. Mai mult nu se poate. Trebuie să ne mişcăm cu talent şi repede. Cum ți-am zis. O să facem bani. Adevărați. Nu doar ceva mărunțiş. Dolari adevărați. Trebuie să ne mişcăm repede. Am nevoie de tine, omule. Nu numai fiindcă-ți sunt dator, ci şi fiindcă eşti cel mai bun. N-am văzut pe nimeni capabil de ceea ce poți tu să faci în spatele volanului, zise Ronnie.

— Să ştii că nu sunt vreo paraşută pe care s-o convingi să-şi dea jos chiloții, Ronnie. Ascult doar ceea ce ai să-mi spui. Şi eşti norocos că o fac, zise el.

— În regulă, Gândac. Am înțeles. Încercam doar să-ți explic. Oricum, pare că ai nevoie de lucrarea asta, zise Ronnie.

— Ce vrei să zici cu asta?

Felul în care îl privi Beauregard îl făcu pe Ronnie să simtă că testiculele îi urcă până undeva după urechi.

— Nimic. Chiar nimic. Am observat însă că ai doar două maşini pe elevator, atâta tot, răspunse Ronnie.

Beauregard îi studie fața. Pe obraji îi apăruseră pete roşii care păreau să-i fi urcat de undeva de pe gât. Mărul lui Adam trăda că înghițea cu greutate.

— O să mă gândesc, zise Beauregard.

— Bine, păi, atunci o să-ți dau numărul de telefon al fratelui meu. Când te hotărăşti, mă suni, zise Ronnie.

— Du-te şi ia o cartelă şi un telefon. Suni la atelier mâine, pe la prânz, răspunse Beauregard.

Ronnie dădu din cap că a înțeles de parcă ar fi fost într-o sală de curs. Se ridică.

— Să ştii, omule, eu am înțeles ce faci tu aici. Afacerea asta e legală şi n-ai cum să greşeşti. M-am gândit însă că-ți pot oferi puțin ajutor, atâta tot, zise Ronnie, care continuă fiindcă Beauregard rămase tăcut. Bun, vorbim mâine, omule, încheie el.

Trecu pe lângă Reggie şi se îndreptară amândoi spre ieşirea din atelier.

— Reggie, plecăm, zise el.

Fratele tresări de parcă i-ar fi vorbit un demon.

— O, da, zise el.

Se strecură afară din birou şi fugi în urma fratelui său.

Beauregard aşteptă să audă motorul maşinii lor, după care se ridică şi închise luminile pentru a doua oară în ziua aceea. Încuie, urcă în camionetă şi porni înapoi spre casă. În fața magazinului de pe Long Street văzu un Ford Mustang roz parcat lângă pompele de benzină. Strivi frâna cu piciorul stâng, în timp ce cu dreptul apăsă pe accelerație. Răsuci cu putere volanul spre dreapta şi camioneta făcu o întoarcere de 180 de grade. Intră în parcare mişcându-se în lateral, după care o lăsă să alunece până în spatele Mustang-ului. Se dădu jos şi merse până lângă portiera şoferului.

Fata nu era în maşină. Dar asta nu însemna că aceasta era goală. Pe locul din față stătea un tip negru, tânăr. Părul

îi era împletit în nişte codiţe care i se ridicaseră din cap de parcă ar fi băgat recent degetul mare în soclul unui bec. Sub ochiul stâng avea tatuată o lacrimă. Lui Beauregard i se păru că liniile erau prea clare pentru un tatuaj făcut în puşcărie. Băiatul avea trăsăturile acelea delicate pe care le iubeau adolescentele şi de care femeile mature se fereau ca de naiba.

— Ce vrei, moşule? întrebă băiatul după ce-l observă pe Beauregard.

— Unde-i Ariel? îl întrebă el în schimb.

— Dar ce treabă ai tu cu fata mea, cioară? întrebă băiatul.

— Îs tăticul ei, zise Beauregard.

Pentru câteva secunde, băiatului nu-i pică fisa. Într-un târziu, pe faţa acestuia apăru însă un zâmbet larg.

— Ah, băga-mi-aş, omule, m-am gândit că eşti vreun boşorog care se dă la fata mea. Iertare, omule. Să ştii că şi-a dus fizicul excepţional în magazin, zise băiatul.

Beauregard se gândi că tipul se simţea mult prea confortabil vorbind despre fizicul lui Ariel.

— Cum te cheamă? îl întrebă el pe tânăr.

— Lil Rip, răspunse băiatul.

— Nu. Ce nume ai? Cum îţi zice mă-ta când e supărată pe tine?

— William, zise Lil Rip, de pe a cărui faţă zâmbetul dispăruse brusc.

— William, încântat de cunoştinţă. Eu sunt Beauregard. Să fii respectuos cu fata mea, da?

Se aplecă şi-şi băgă mâna pe geamul deschis al portierei. Lil Rip o privi o secundă înainte să o întindă pe a lui. Beauregard o apucă zdravăn şi o strânse pe cât de tare era în stare. Anii lungi în care mânuise cleştii, îndreptase arcuri şi scosese saboţi de frână îi oţeliseră degetele. Lil Rip tresări.

Buzele i se despărțiră puțin, lăsând să cadă câțiva stropi de salivă.

— Fiindcă dacă n-o s-o faci, iar ea o să-mi spună că are probleme cu tine, tu şi cu mine n-o să fim în regulă. Şi nu vrei asta, nu-i aşa, William? îl întrebă Beauregard.

Îl strânse de mână chiar mai tare înainte să-i dea drumul. Pe urmă, se îndreptă de şale şi intră în magazin fără să aştepte vreun răspuns. Lil Rip începu să-şi mişte cu greutate degetele.

— Nenorocit tembel, zise el când Beauregard se îndepărtase îndeajuns ca să nu-l mai poată auzi.

Ariel stătea în faţa frigiderului cu sucuri. Purta o pereche de blugi, tăiaţi, şi un maieu negru, despre care Beauregard gândi imediat că era măcar cu o măsură prea mic. Părul castaniu al fetei era adunat în creştet într-un coc nu foarte strâns. Genele de ciocolată neagră ale lui Beauregard, combinate cu cele franceze şi olandeze ale mamei ei, îi dăduseră un ten de caramel. Ochii deschişi, aproape gri, erau un dar de la bunica ei.

— Bună, zise el.

Fata se întoarse, îl măsură puţin, apoi se concentră din nou la frigider.

— Bună, răspunse ea.

— Cum se comportă Mustang-ul? întrebă el.

— Îl conduc, deci e bine, aşa presupun, zise ea.

Fata luă un suc de fructe din frigider.

— M-am întâlnit cu prietenul tău, Lil Rip. Ăla cu lacrima tatuată, zise Beauregard.

— Nu e niciun tatuaj. M-a pus s-o desenez cu creionul dermatograf, îi răspunse ea.

Fata îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rebelă, apoi îşi scoase în afară buza de jos, răsuflând prelung. Aşa făcea când era supărată. Ştia asta de pe vremea când se comporta la fel fiindcă nu o lăsa să mai mănânce încă o bomboană.

— Ce s-a întâmplat?

Ariel ridică din umeri.

— Nimic. Mă pregătesc de absolvire. Eu şi ceilalţi cinci fraieri care n-am terminat împreună cu restul clasei.

— Tu nu eşti fraieră. Pur şi simplu ai avut multe pe cap, zise el.

— Da. Cum ar fi faptul că mama a fost prinsă a treia oară conducând beată şi mi-a distrus maşina. Bineînţeles, după părerea ei, asta nu e o scuză, zise Ariel.

Agită sticla de suc din mână cu un gest nu foarte energic.

— Nu-ţi mai bate capul cu ea. Concentrează-te pe admiterea la facultate şi pe diploma aia de contabilitate, zise Beauregard.

Ariel suflă din nou peste buza de jos.

— Ce-i? întrebă Beauregard.

— N-am să împlinesc optsprezece ani decât în ianuarie, aşa că mama ar trebui să semneze şi ea actele pentru împrumuturile de studii. Mi-a zis însă că n-are de gând să-şi pună numele pe aşa ceva. Cică ar trebui să urmez cursurile la J. Sargeant Reynolds şi să-mi iau o slujbă până în ianuarie, spuse fata.

— Le-aş putea semna eu, zise Beauregard.

— Nu cred că asta i-ar plăcea foarte mult lui Kia. Tu ce zici? întrebă Ariel.

Fata îşi puse o mână în şold şi continuă să agite sticla de suc.

— E în regulă, o să-mi iau o slujbă la spital sau la mall. O să merg la şcoală din primăvară, zise ea.

Postura corpului ei spunea că e resemnată că deocamdată facultatea trebuia să mai aştepte.

Tonul vorbelor ei indica însă contrariul. De fapt, părea supărată. Beauregard se aştepta ca ea să-şi verse amarul asupra lui. Simţea că discuţia lor era pe cale să se transforme într-o confruntare pe care o mai avuseseră de

multe ori. Ea avea să înceapă să strige la el, reproşându-i că n-a făcut mai multe. Avea să-l întrebe de ce nu o luase el, ca să o crească în casa lui. El urma să-i răspundă că avea doar şaptesprezece ani şi tocmai ieşise din casa de corecție când o lăsase pe mama ei însărcinată. Se pregăti să accepte orice avea ea să-i zică. Merita asta. După cum Ariel merita un tată mai bun şi o mamă mai bună. Merita un tată care să nu se afle mereu la limita supraviețuirii. Merita o mamă care să nu mănânce OxyContin de parcă ar fi fost pastile Tic Tac, pe care le lua cu vodcă. Merita o bunică mai bună decât cea care o privise o singură dată, după care dăduse ştirile mai tare, încercând să uite că nepoata ei era mulatră.

Dar Ariel nu strigă la el. Nu-l întrebă nimic. Ridică doar din umeri.

— Cred că asta e situația. Hai, că trebuie să-l duc pe Rip la muncă, zise ea.

Beauregard se dădu în lături. Îşi dorea o îmbrățişare de la ea. Să-şi pună brațele în jurul ei şi să-i ceară iertare că nu fusese mai puternic. Să se scuze că n-o scosese din cuibul ăla de vipere pe care ea trebuia să-l numească „acasă”. Să-i spună că de fiecare dată când avea o lucrare, îi dădea mamei sale jumătate din câştig. Să-i spună că se luptase pentru ea. La propriu, că se bătuse cu bunicul şi cu unchii ei, ba chiar şi cu maică-sa. Că din cauza lui unchiul ei Chad mergea acum şchiopătat. Să o tragă lângă el şi să-i şoptească la ureche că bunica ei obținuse un ordin de restricție ca să-l țină la distanță. Nici măcar nu acceptaseră o alocație din partea lui. Că imediat după ce se căsătorise, ceruse în instanță să-i fie încredințată custodia, dar că judecătorul îl privise o singură dată şi închisese cazul. Să o strângă cu putere şi să-i spună că o iubeşte la fel de mult ca şi pe Darren şi pe Javon. Ar fi vrut să-i spună toate astea. Le ținea în el de multă vreme. Dar nu o făcu. Explicațiile

sunt ca nişte găuri de cur. Toată lumea are una care e plină de rahat.

— Bine atunci. Să-mi spui dacă ai probleme cu Mustang-ul, zise el.

Ariel dădu din cap.

— Ne vedem, zise ea.

O privi apropiindu-se de casă, plătind pentru suc şi pentru benzină şi ieşind din magazin. În timp ce fata mergea în lungul parcării, i se păru că priveşte o secvență de film care se derulează invers. Întâi, ea avea şaisprezece ani, apoi doisprezece, apoi cinci. În momentul în care ajunse lângă maşină, o văzu în brațele sale, imediat după ce se născuse. Îşi strânsese pumnii mici, de parcă s-ar fi pregătit pentru o luptă. Una pe care era destinată să o piardă, fiindcă jocul era aranjat, iar punctele nu contau.

O văzu urcând în Mustang prin geamul vitrinei largi şi ieşind în trombă din parcare. Aşa bunic, aşa tată, aşa fiică.

Avea să-şi spună mai târziu că noaptea fusese un sfetnic bun, că analizase argumentele pro şi contra şi că hotărâse într-un final că beneficiile depăşeau riscurile. Şi avea să fie adevărat. Cu toate astea, în inima lui ştia că momentul în care hotărâse să accepte lucrarea lui Ronnie Sessions fusese cel în care ea îi spusese că nu poate merge la facultate.

Cinci

Ronnie se rostogoli pe spate şi-şi pironi ochii în tavan. Aerul condiționat din fereastra containerului lui Reggie era la fel de puternic precum un pui de găină. Nu făcea decât să plimbe căldura de colo-colo şi nu „condiționa” în niciun fel aerul. O dâră de sudoare îşi croia drumul în josul frunții sale. Nu dormise deloc. El şi cu Reggie plecaseră de la atelierul lui Beauregard şi merseseră la Wonderland să facă rost de nişte pastile.

Reggie mai avea 100 de dolari din ajutorul de handicap. Lui Ronnie nu-i mai rămăsese nimic din cei 2000 pe care îi căpătase fiindcă mutase nişte ţipari furaţi în Philly pentru Chuly Pettigrew. Se pare că aceştia erau o delicatesă în restaurantele şmechere dintre New York şi Chicago. Băieţii lui Chuly furaseră un container de ţipari de la un pescar din Carolina de Sud care îşi dormea acum somnul de veci cu peştii. Local, nu valorau mare lucru, vreo sută patruzeci de dolari kilogramul. Dacă îi duceai însă în Philly sau New York, puteai găsi un papiţoi de *chef* celebru care să facă pe el de fericire că are din ce prepara sushi. Tipul din Philly plătise 2000 de dolari pe kilogram. Fuseseră şaizeci şi două de kilograme şi ceva în portbagajul maşinii pe care o dusese la Philly împreună cu Skunk Mitchell.

125.000 pentru nişte viermi de mare lipicioşi. Skunk era unul dintre cei mai importanţi băieţi ai lui Chuly. Ronnie executase o parte din pedeapsă împreună cu unul dintre ceilalţi tovarăşi ai lui, Winston Chambers. El îl recomandase pe Ronnie ca genul de băiat care se pricepe să mânuiască un pistol şi să-şi ţină gura. Totul mersese uns şi, la mai puţin de o săptămână după ce părăsise închisoarea, Ronnie avea deja o poală de bani. Pe care o explodase rapid, cam în felul în care se prăbuşiseră turnurile de la World Trade Center. Asta nu era nici surprinzător şi nici mare lucru. Însă felul în care îi cheltuise putea fi destul de periculos. Ronnie îşi puse picioarele pe podea şi rămase aşezat pe pat. Îşi luă tricoul de pe spătarul canapelei pe care se prăbuşise şi şi-l trase pe cap. Reggie era în camera lui cu o fată pe care o agăţaseră în Wonderland. Era căloasă, dar lui Ronnie nu-i păsa. Ea încercase din greu să-i satisfacă pe amândoi, dar lui Reggie nu i se sculase, iar Ronnie fusese foarte rapid. Ei nu părea însă să-i pese de asta, aşa că se ghemuise lângă Reggie după ce coborâse Ronnie de pe ea.

Se ridică în picioare şi merse în chicinetă, de unde îşi luă o bere din frigider. Pe drumul de întoarcere de la Philly, mersese până în Carolina de Nord, ca să sărbătorească o lucrare de succes într-un club de striptease pe care îl deschisese Chuly chiar lângă Fayetteville. Unul care avea mese de poker şi de zaruri undeva în spate. Pe scurt, băuse de vreo două sute de dolari, aruncase la fete încă vreo sută şi pe restul îi jucase. Pe urmă însă, făcuse ceva atât de monumental de prostesc încât se gândise după aceea că el ar fi trebuit să fie cel care primeşte ajutorul de handicap. Luase o linie de credit de la tipul care conducea clubul pentru Chuly. Îl lăsaseră să joace până când Skunk îl obligase pe tip să-l oprească. În momentul acela, era deja cu cincisprezece mii de dolari în bună.

Skunk îl sunase pe Chuly, iar acesta îi transmisese că are treizeci de zile să-i plătească.

— Ți-a dat atâta timp fiindcă-i place de tine, îi spusese Skunk cu o voce gravă, care îi făcuse părul măciucă.

Vorbise de parcă ar fi făcut gargară cu acid de baterie.

— Şi ce-o să se întâmple dacă n-o să-i am peste treizeci de zile? O să mă omorâți? îi întrebase Ronnie în timp ce era dat afară din club.

Skunk îl împinsese pe locul din față al maşinii lui Reggie şi închisese portiera.

— Nu, nu de la început. Mai întâi o să vin după tine şi-o să te duc la fermă. O să-ți tai două degete de la picioare. După aia o să te oblig să vezi cum le mănâncă porcii, spusese el.

După asta, bătuse în capota maşinii şi-i făcuse semn lui Reggie să plece.

— Iisuse, Ronnie, ce-o să te faci? A zis că o să-ți taie nenorocitele de degete. Îl cred în stare de asta pe labagiul ăla. Are ochi de nebun, îi spusese Reggie în timp ce ieşeau din parcare şi se îndreptau spre autostradă.

— Taci din gură, îi răspunsese Ronnie.

Începuse să simtă că lumea se învârte în jurul lui, dar nu neapărat din cauza alcoolului pe care îl băuse.

Ronnie luă o înghițitură de bere. Soarele strălucea prin ferestruica de deasupra chiuvetei. Razele de lumină îşi croiau drum prin toate crăpăturile containerului, subliniindu-le. Îşi scoase pachetul mototolit de țigări din buzunarul de la spate. Porni aragazul şi-şi aprinse una de la flacăra albastră a ochiului din față. Cu o seară în urmă, se dusese în Wonderland ca să găsească alt şofer. O dăduse în bară cu Beauregard. Asta fusese evident. Fusese clar ca lumina zilei. Printre pastilații, drojdierii şi drogații din Wonderland, nu exista niciun şofer decent. Niciunul căruia să-i încredințeze propria viață. Niciunul care să aibă o fărâmă din talentul lui Beauregard. Ronnie auzi nişte sunete din camera lui Reggie. Poate că se vor putea descurca fără Beauregard. Doar el, Reggie şi Quan. Îşi alungă gândul ăsta din minte. Îl iubea pe fratele său, dar până şi fărâma de creier pe care i-o dăduse Dumnezeu fusese consumată de pastile şi, din când în când, de Mr. Brownstone[7]. Teoretic, Reggie putea opera un vehicul. Doar că nu-l putea conduce.

Fratele său ieşi împleticindu-se din dormitor. Se împiedică, se îndreptă şi apoi porni spre frigider.

— Trebuie s-o duc pe Ann înapoi în Wonderland. Vii şi tu? întrebă el.

Deschise frigiderul şi scoase o sticlă de suc de portocale căreia îi scoase capacul.

— Nu bea prostia aia. S-a stricat. O pot mirosi de aici, zise Ronnie trăgând din țigară.

— N-am ce face. Bonurile mele de masă vin abia săptămâna viitoare, zise Reggie.

---

[7] Melodie de pe albumul de debut al formației Guns N' Roses care se pare că se referă la dealerul de droguri al formației.

Ronnie mai luă o gură de bere. Când creşti în sărăcie, te obişnuieşti cu aşteptarea. Aştepți cecul cu ajutorul social. Aştepți la coadă la cutia milei. Aştepți ca oamenii care vin la biserică să te măsoare, privindu-te cu milă. Aştepți ca fratelui tău să-i rămână mici tenişii, ca să-i poți lipi la loc. Aştepți, aştepți, aştepți. Aştepți să mori, fiindcă doar atunci scapi de datorii. El, unul, se plictisise de moarte să tot aştepte.

— Deci, vii? întrebă Reggie.

— Nu. Trebuie să găsesc pe cineva care să mă ajute cu chestia asta, zise Ronnie.

— Nu-l suni pe Gândac? El aşa a zis, spuse Reggie.

— Nu cred că e cazul. Oricum, nu mi-am cumpărat cartelă, zise Ronnie.

— Am luat eu. De la magazinul 7-Eleven unde ne-am oprit înainte să plecăm din Wonderland, zise Reggie.

Luă o gură din sticla de suc de portocale. Ronnie îşi stinse țigara de aragaz.

— Şi când s-a întâmplat asta? întrebă el.

Nici măcar nu-şi amintea să se fi oprit acolo. Probabil că el era cel care trebuia s-o lase mai moale cu băutura.

— Tocmai ți-am zis. Când am plecat din Wonderland. Ann a vrut ceva de mâncare, aşa că am oprit, zise Reggie.

— Păi asta nu e cine ştie ce surpriză! exclamă Ronnie, făcându-l pe fratele său să se strâmbe.

— Hei, poate să te-audă, zise fratele său în şoaptă.

— Şi? Ce-o să-mi facă? O să se aşeze pe mine? întrebă Ronnie.

— De ce eşti atât de răutăcios?

Ronnie îşi termină berea. Simți că-i vine să verse, dar se împiedică s-o facă doar prin puterea gândului.

— Unde-i telefonul?

Reggie arătă cu degetul spre uşă.

— E în maşină. Trebuie să-l cuplez la încărcător, zise el.

— Uau! Mulțumesc. Nu știam că trebuie să încarc un telefon nou-nouț. Am lipsit doar cinci ani. Nu sunt nenorocitul de Buck Rogers. Tu și Bertha[8] ta stați nemișcați pentru un minut.

Ieși pe ușă și coborî pe scările care scârțâiau.

— Cine? întrebă Reggie în timp ce Ronnie se îndepărta.

Ronnie băgă mufa încărcătorului în telefon, după care sună la informații și află numărul de la Montage Motors. Porni mașina și aerul condiționat. Acesta din urmă era mai bun decât cel din casă.

— Montage Motors, se auzi o voce.

— Salut. Beau? Ronnie sunt.

— Da.

— Deci... chestia aia. Mergem înainte sau nu...? se bâlbâi Ronnie. Nu știa cât de mult poate să spună la telefon.

— Te referi la mașina aia la care vrei să mă uit? Da, o s-o fac, zise Beauregard.

Ronnie stătuse aplecat spre dreapta. Se îndreptă atât de brusc încât dădu cu capul de cupolă.

— Da. Da, despre asta e vorba. Deci când vrei să ne vedem și să vorbim? întrebă Ronnie.

Se simțea de parcă ar fi stat prea aproape de o sobă. Urma să se întâmple. Aveau să o facă. Va reuși să-și păstreze toate degetele de la picioare.

— Pot să vin astăzi să mă uit la mașina aia. Mai târziu. Unde se află? întrebă Beauregard.

Ronnie nu răspunse nimic. Era dezorientat.

— Ăăă... Păi... o am acasă la fratele meu. Pe Fox Hill Road, zise el într-un târziu.

— Bine. Dar să știi că nu termin decât pe la șapte. Ne vedem atunci. Dacă te sun și nu te mai prind, stai liniștit.

---

[8] Vechi nume germanic, asociat în prezent cu femeile corpolente, cu sânii mari.

Ştiu că ai avut probleme cu telefonul ăla. Sper că nu va trebui să-l arunci, încheie Beauregard.

Ronnie se prinse imediat. Trebuia să scape de telefon şi de cartelă.

— Bine, bine, ne vedem mai încolo, zise el.

Conversaţia se întrerupse. Ronnie ieşi din maşină, aruncă telefonul pe pământ şi-l strivi sub cizmele sale negre de motociclist. Adună bucăţile şi le duse înapoi în casă. Le aruncă la gunoi. Din camera lui Reggie se auzeau mormăituri şi gemete înfundate. Ronnie se aruncă din nou pe canapea şi luă telefonul mobil al lui Reggie de pe masa de cafea. Îl sună pe Quan.

— Ce-i? întrebă acesta.

— Tipul despre care-ţi vorbeam a acceptat lucrarea. O s-o facem. Poţi să ajungi acasă la fratele meu pe la şapte şi jumătate? întrebă el.

— Omule, n-am niciun chef să apar acolo la ţară, în oraşul ăla de mârlani, cu ţânţari cât caii. De ce nu veniţi voi la Richmond? întrebă Quan.

— Fiindcă eu fac planurile. Vrei sau nu? În sensul că dacă n-ai chef de 80.000, pot găsi oricând pe altcineva, zise Ronnie.

— Stai aşa, fratele meu alb. O să vin. Rahat. La voi acolo nenorociţii de ţânţari sunt atât de mari încât pot conduce un camion, zise el.

— Stai liniştit, pune şi tu un steag confederat la lunetă şi-o să fie bine, zise Ronnie.

— Du-te dracului, îi răspunse celălalt.

Conversaţia se întrerupse.

Formă din memorie numărul lui Jenny.

— Da, ce s-a întâmplat? întrebă ea cu glasul acela deopotrivă dulce şi aspru care îl scotea din minţi.

— Salut, am pornit. Vrei să treci pe-aici diseară ca să sărbătorim? o întrebă el.

O vreme auzi doar bâzâitul liniei telefonice.

— Ce să sărbătorim? Că am planificat o spargere? Nu ştiu, poate că ar trebui să contramandăm toată chestia.

O putea vedea în minte. Răstignită pe patul ei din apartamentul ieftin pe care îl închiriase în Taylors Corner. Părul ei roşu se împrăştiase probabil pe pernă, ca o spumă.

— Haide, fetiţo! Am tot vorbit despre asta. Nimeni n-o să păţească nimic. N-o să ne prindă. Am planificat totul. Nu mă lăsa baltă. Am nevoie de tine. N-are cum să meargă fără tine, fetiţo! îi susură el.

O ştia pe Jenny din gimnaziu. Fuseseră împreună şi se despărţiseră timp de zeci de ani. Când ea îşi revenea, se despărţeau. Când îşi pierdea busola, erau din nou împreună. De obicei, se simţeau bine unul cu celălalt preţ de câteva săptămâni. Era un rezultat mai meritoriu decât cel la care ajungeau unele dintre cuplurile acelea aşa-zis monogame.

— Lucrez acolo doar de câteva luni, Ronnie. Nu crezi că o să dea vina pe mine atunci când magazinul va fi jefuit?

— Nu şi dacă stai calmă. Rămâi acolo câteva luni. Pe urmă, o ştergi. Am putea merge în sud. Florida. Sau poate în Bahamas. Dacă e vorba de atâţia bani pe cât zici, o să ne băşim prin chiloţi de mătase pentru tot restul vieţii, zise Ronnie.

N-avea cum să o lase să dea înapoi acum. Cele treizeci de zile aproape că trecuseră. Tipul din DC, cel care urma să le plătească diamantele, aştepta şi el la rândul lui. Îl convinsese şi pe Beauregard. Avea s-o ducă cu zăhărelul până când va face diabet. N-avea cum s-o lase să se răzgândească.

Tăcere.

— Cu asta mă ocup, Jenny. Ştii bine. Încă de când mi-a crescut păr pe coaie. Asta fac, şi am fost prins numai o singură dată, din cauza unui nenorocit de turnător, zise el.

Asta era doar parțial adevărat. Primise cinci ani pentru furt după ce luase o statuie suflată cu aur dintr-o casă de vacanță. Nu-l turnase însă nimeni. Problema fusese că Reggie nu reparase stopurile camionetei sale vechi. Polițiştii îi trăseseră pe dreapta şi descoperiseră totul. Reggie n-avea cum să facă închisoare. Nu suporta spațiile strâmte. Se panica în lifturi. Înnebunea în uşile pivotante. Dacă strigai la el, se închidea în sine ca un robot scos din priză. Aşa că luase totul asupra lui. Cei trei ani îl învățaseră două lucruri. Unu: mâncarea din închisoare avea gustul unui carton pe care tocmai se pişase cineva; doi: n-avea de gând să se mai întoarcă vreodată acolo.

— N-am cum să vin în seara asta. Lucrez de la amiază până la ora închiderii. Iar mâine trebuie să deschid eu, zise Jenny.

Ronnie zâmbi. Nu-l părăsise. O putea simți cum îi permite să o convingă.

— Bine, atunci să ştii că lucrurile vor porni destul de repede.

— Te sun eu când mă eliberez. Poate poți veni tu încoace, zise ea.

Ronnie ştia că se gândeşte la plaje cu nisip alb şi cocktailuri sorbite din pahare de dimensiunile unor căzi de baie.

— Negreşit, zise el.

— Bine. Trebuie să fac un duş, îi zise ea.

— Mulțumesc pentru imaginea asta. O s-o păstrez pentru mai târziu, îi zise el.

— Eşti obraznic, îi răspunse ea.

Aproape că-i putea auzi surâsul de pe față.

— Vorbim mai târziu, fetițo, îi zise el.

Închise telefonul şi se lăsă pe spătarul canapelei. Îşi ridică picioarele pe mânerul acesteia. Asta era. Marea lovitură. Genul de chestie despre care ai visuri erotice. Nu era o

lucrare din alea care îți aduc nişte nenorocit de mărunțiş. Era genul de chestie care îți permitea să scrii o listă cu ce nu vei mai face niciodată. Îi spusese lui Beauregard că era vorba de diamante în valoare de cinci sute de mii de dolari.

Nu era tocmai exact. După ce o călărise bine, Jenny îi spusese că e o sumă de trei ori mai mare. Chiar şi după ce dădea banii intermediarului şi-i oferea lui Beauregard partea lui, plus nenorocitii ăia de 3.800 de dolari, după ce-l plătea şi pe Chuly, tot îi rămâneau destui bani ca să folosească bancnote de zece dolari drept hârtie igienică. Dacă totul avea să-i iasă, de acum ceilalți îl vor aştepta pe el. Dacă ar fi fost la fel de superstițios cum fusese mama lui, atunci ar fi trebuit să fie îngrijorat că lucrurile se aranjau cu prea mare uşurință. Acum era în găleată, dar peste doar o săptămână avea să dea lovitura la magazinul de bijuterii. De obicei, pentru familia Sessions, lucrurile nu se petreceau aşa. Încercă să rămână calm. Nu credea nici în superstiții şi nici în religie în general. Mama lui îşi petrecuse întreaga viață privind la televizor predicatorii de duminică şi aruncând atâta sare peste umăr încât ai fi putut conserva un ditamai porcul. Cu toate astea, murise falită şi singură pe pardoseala băii unui salon de bingo din Richmond. El avea alte planuri. Nu dorea să dispară aşa. Începu să fredoneze „Money Honey”. Era unul dintre cântecele mai puțin cunoscute ale Regelui, dar lui Ronnie îi plăcea mult. Pentru că toată lumea ştie că, până la urmă, totul se reduce la bani.

Şase

Beauregard trase în jos prima uşă a garajului şi o încuie, în timp ce Kelvin închidea compresoarele de aer şi luminile de pe tavan. Soarele stătea să apună, dar căldura nu se domolise deloc. Pe lângă lămpile din fața atelierului dansau

câteva gângănii de noapte. Nu erau îndeajuns de grele ca să impresioneze senzorii de mişcare. Beauregard se opri şi le privi pentru câteva secunde înainte de a închide şi celelalte două uşi. Îi aminteau de timpuri trecute, când stătea pe veranda bunicilor săi şi juca dame cu bunicul. Bătrânul era un adevărat savant la jocul ăsta. Prima dată când îl învinsese, Beauregard îşi dăduse seama că bunicul lui începea să-şi încheie discret socotelile cu lumea.

— Vrei să mergem la bar şi să jucăm biliard? Trebuie să-mi omor timpul până când iese Sandra de la muncă, zise Kelvin.

Beauregard îşi şterse faţa cu cea mai puţin murdară cârpă din buzunar.

— Cine e Sandra? Credeam că te vezi cu Cynthia şi cu cealaltă, zise Beauregard.

— Ne-am întâlnit pe Snapchat, rânji Kelvin. E din Richmond. O pornesc încolo când iese de la muncă, de la fabrica de tutun, spuse Kelvin.

— Nu, eu am o treabă, răspunse Beauregard.

Kelvin ridică o sprânceană.

— E în legătură cu Ronnie Sessions?

— Ceva de genul, răspunse Beauregard.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Punem la punct nişte detalii. Încă nu m-am hotărât, îl lămuri Beauregard.

— Cum vrei, omule, zise Kelvin ridicând din umeri. Dă-mi de ştire. O să fiu la bar până pe la zece. Dacă vă-nţelegeţi. Pot să vă ajut şi eu dacă e ceva de făcut, zise Kelvin.

— O să-ţi spun, răspunse Beauregard.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna. Beauregard îl bătu uşurel pe spate şi Kelvin ieşi pe uşă. Îi auzi Nova pornind şi ieşind din parcare.

Merse şi se aşeză în Duster. Pielea veche a scaunelor mirosea ca frunzele de tutun muiate în ulei. Parcă-l vedea

pe tatăl său stând în acelaşi loc. El era pe scaunul din dreapta. Beauregard nu-l visa pe tăticul său. Nu avea vise. Şi nici coşmaruri. Cel puţin, nu unele de care să-şi aducă aminte. Atunci când adormea, aluneca într-o întunecime tăcută din care ieşea doar când se trezea. De obicei, la auzul certurilor dintre Darren şi Javon, care strigau unul la altul din toate motivele cu putinţă sau fără niciunul.

Tatăl său venea la el doar prin amintiri. Vise conştiente care îl înşfăcau de ceafă şi-l aruncau în trecut. Se vedea pe el şi pe tatăl său aşa cum fuseseră odinioară. Uneori îşi zărea bunicii sau pe mama lui. Tatăl său era însă personajul principal. Zâmbea, râdea, era posomorât sau trist. Lucra la Duster. Venea în spatele mamei şi-i cuprindea talia cu braţele lui ca nişte trunchiuri de copac. Ieşea din casă trântind uşa atât de tare încât se cutremura întreaga structură. Îl bătea pe Solomon Gray cu un scaun de bar. El şi tăticu' stăteau pe capota Duster-ului sub un cer acoperit de stele, căutând Carul Mare. Îşi amintea cum la cinci ani el chiar crezuse că arată ca un car. Când intra în starea aceea, se simţea întotdeauna ca Janus: privea înainte şi înapoi cu la fel de multă concentrare.

Acum, se pomeni transportat din garajul învăluit în întuneric în ultima zi în care-l văzuse pe tatăl său. Şi atunci fusese al naibii de cald. Aşteptase pe scările casei-container ca tăticu' să vină să-l ia la plimbare. Ştiuse că vizita aceea avea să fie diferită. Mama lui era mai agitată decât de obicei. O auzise. Vorbise cu una dintre prietenele ei, căreia îi spusese „Anthony a intrat într-un rahat din care nu poate ieşi doar clămpănind din gură". La vremea aceea, nu ştia însă exact despre ce e vorba. Avea să afle până la sfârşitul zilei.

Telefonul celular începu să-i sune din buzunar, rupând vraja, îl scoase şi privi la ecran. Era Kia.

— Hei, zise el.

— Băieții vor să rămână peste noapte la Jean. A venit şi nepotul vecinilor şi vor să petreacă toți. Le-am spus că e-n regulă, zise ea.

— Îmi pare rău de ziua de ieri, îi răspunse el.

Cu o seară înainte, când ajunsese acasă, o găsise în pat, prefăcându-se că doarme. El rămăsese în sufragerie ca să se joace cu băieții. După ce-i culcase şi venise şi el în dormitor, ea nu se mai prefăcea. El plecase înainte de micul dejun. Temperamentul său era adesea ca un fulger. Kia era însă ca un incendiu de pădure care arde mocnit. Ştia că trebuie să-i ofere un răgaz ca să-şi facă mendrele.

— Da, şi mie. N-ar fi trebuit să spun vorbele alea.

— Iar eu n-ar fi trebuit să izbesc uşa în halul ăla. Ştii că încerc doar să fac totul pentru tine şi pentru băieți. Şi pentru Ariel, încheie el.

— Dacă vrei să faci ce-i mai bine pentru noi, fereşte-te de băieții ăia care au venit ieri. Cât despre Ariel, tu te-ai străduit destul de mult pentru ea. Nu e vina ta că mama ei e o nenorocită drogată.

Beauregard bătu cu limba în cerul gurii.

— După cum îi ştiu eu pe băieții ăştia, probabil nu e ceva prea serios, zise el, făcând-o pe Kia să mârâie.

— Dragul meu, nimeni nu te angajează să-i conduci mătuşica până la piață. Aşa că nu-mi vorbi de parcă-s proastă. Nici măcar nu te-ai gândi la lucrarea asta dacă n-ar fi ceva mare. Iar asta înseamnă că e şi periculos, zise ea.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Kia, zise Beauregard.

— Iar eu nu vreau să te pierd, Gândac, îi răspunse ea.

Tăcură amândoi.

— Mai vorbim când mă întorc acasă. Acum trebuie să plec, zise el.

— Da, aşa să faci. Avem tare multe de vorbit, zise ea încheind conversația.

Beauregard îşi bagă telefonul la loc în buzunar şi ieşi din Duster. Adevărul era că atunci când iubeşti o persoană, ea îţi ştie toate punctele sensibile. Toate rănile deschise. O primeşti în inimă, în locul acela de unde te poate vedea cu adevărat. Ştie ce anume te face să te simţi slab şi ce te enervează. Cum ar fi momentele acelea când îţi închide cineva telefonul în nas. Închise şi-şi deschise gura precum un leu şi apoi îşi scuturâ violent capul. Trebuia să se calmeze.

Era important ca mintea să-i stea concentrată asupra lucrării. Plănuirea unei lovituri semăna cu cumpărarea unei haine noi. Trebuie să te asiguri că totul e perfect. Chiar şi cea mai mică nepotrivire avea să-l facă să renunţe. Să lase haina pe umeraş. Nu conta câţi bani erau în joc. Privi Duster-ul. Banii erau însă importanţi. Numai Dumnezeu ştie cât de mult aveau nevoie de ei. Atât de mulţi oameni depindeau de el: Kia, mama lui, băieţii, Ariel, Kelvin. Se gândi la ce-i spusese Boonie. La faptul că nu era ca tatăl său. Asta-i plăcea lui să creadă. Că sunt total diferiţi. În anumite privinţe, era adevărat. Indiferent cât de mare era presiunea, el nu-şi părăsea familia sau prietenii. Nu era Anthony Montage. Şi atunci de ce simţea o fluturare în piept, de parcă între coastele sale ar fi fost captivă o viespe? Dacă nu era precum tatăl său, de ce îi lipsea viaţa aceea?

În unele nopţi, rătăcea până găsea o cursă, fără să-l ia şi pe Kelvin. De obicei, erau puştani cu maşini şmechere din import, modele *high-end,* dar de serie. Alteori, lua Duster-ul şi îl mâna pe un drum de ţară. Trecea pe lângă copaci şi ratoni ca o cometă. Ajungea la 320, după care strivea frâna şi aluneca până se oprea. Dar indiferent cât de repede mergea sau câte curse câştiga, nimic nu se compara cu momentele în care conducea după o lucrare. A fi la volan, cu poliţiştii în spatele tău şi cu drumul care ţi se aşterne în faţă, în timp ce toţi cei din maşină îşi doreau să fi purtat

pantaloni maro. Era o senzație pe care nu o putea recrea cu droguri sau alcool. Încercase cu amândouă, dar nu reuşise.

Nu vorbiseră niciodată despre asta, dar era sigur că dacă s-ar fi putut sfătui cu tatăl său, el i-ar fi spus că simțea acelaşi lucru. Cuvintele „nevoia de viteză" ar fi trebuit tatuate pentru vecie pe piatra de mormânt a familiei Montage. Împreună cu un craniu şi două oase încrucişate.

Închise atelierul şi urcă în camionetă. În timp ce porni văzu umbrele alungite ale copacilor din față. Semănau cu nişte degete negre şi înguste care vor să stoarcă aerul din clădire.

Şapte

Beauregard parcurse un drum de pământ, plin de gropi, pe care primăria, cu inteligența ei infinită, hotărâse să-l denumească Şoseaua Chitlin[9]. În momentul în care în statul Virginia se inaugurase un sistem de apeluri de urgență bazat pe localizarea prin GPS, trebuiseră denumite toate drumurile, şoselele şi chiar fundăturile cu mai mult de trei rezidenți. Administratorii districtelor hotărâseră să îmbrățişeze pe deplin etosul stereotip sudist şi să le dea nume care sunau de parcă ar fi fost titluri nefericite ale unor melodii country. Se gândiseră că o să ajute turismul. Singura problemă era că Red Hill nu era o destinație, ci doar un loc prin care treceai.

Drumul era mărginit de afini, dintre care se ridicau câțiva pini şi chiparoşi. Luna nu se vedea pe cerul ca de smoală. Camioneta scârțâia şi gemea, parcurgând terenul accidentat. Trecu pe lângă silueta unei ferme părăsite şi apoi văzu două locuințe din containere duble, aşa cum era

[9] „Chitlin" înseamnă „mațe" în limba engleză *(n. red.).*

şi a lui. Păreau destul de noi. La capăt, drumul se transforma într-un fel de poiană în care se vedea un singur container, aşezat în mijloc. Toyota albastră era parcată în faţa uşii, iar lângă ea se afla un Bonneville uzat, cu jante de 24 şi cu o vopsea mătuită. Beauregard parcă şi el, ieşi şi bătu la uşă.

Ronnie Sessions deschise şi zâmbi la vederea lui Beauregard. Acesta nu-i întoarse zâmbetul. Ronnie se dădu deoparte ca să-l lase să intre pe musafirul său.

— Quan abia a ajuns. Voiam să bem nişte bere. Vrei şi tu una? întrebă Ronnie.

Beauregard privi cu atenţie sufrageria. Era dominată de o imensă canapea maro, cu o tapiţerie uzată. Mobila era prea mare şi prea ostentativă pentru structura aceea micuţă. Lăsa impresia că fusese găsită la un târg de vechituri şi apoi înghesuită în spaţiul acela minuscul. În faţa canapelei se afla o măsuţă foarte zgâriată, a cărei tăblie era făcută din scânduri negeluite. Lângă ea se vedea un scaun pliant. Pe el stătea un negru grăsuţ cu părul împletit în codiţe subţiri care formau o adevărată pădure. Purta un tricou larg, cu cel puţin două măsuri prea mare. În picioare avea nişte baschetţi care păreau să fi fost ultima posesiune a unui baschetbalist ratat. Blugii erau atât de largi, încât ar fi putut fi la fel de bine consideraţi şalvari. Faţa largă îi strălucea de sudoare. Bărbia îi era acoperită de un cioc ciufulit şi netuns, care ameninţa să-i acopere gura.

De cealaltă parte a măsuţei, se afla un fotoliu dublu. Era acoperit cu o pânză care înfăţişa un model floral cu nuanţe aprinse de galben şi roşu. Beauregard se gândi că arăta de parcă o vomase un clovn. Reggie stătea pe el, alături de o femeie mare şi albă care părea să aibă în loc de păr o vizuină de şobolani, vopsită în verde şi albastru. Cel care îi colorase părul ratase câteva şuviţe şi de aceea ansamblul

arăta ca o piele de leopard, punctată de pete gălbui. Lângă Beauregard se afla un scaun de lemn.

— Nu, zise el.

Se aşează pe scaun. Ronnie luă trei beri din frigider. Una i-o dădu lui Reggie şi cealaltă negrului. Beauregard se gândi că acesta era Quan. Ronnie se lăsă să cadă pe canapea şi-şi deschise berea.

— N-ai treabă altundeva? o întrebă Beauregard pe femeia aceea corpolentă care stătea lângă Reggie.

Ea se încruntă puțin.

— Păi... nu. De fapt, nu, zise ea.

— Ba da, o contrazise Beauregard.

Femeia îşi luă ochii de la el, şi-i aținti asupra lui Reggie şi apoi înapoi la Beauregard.

— Hă? făcu ea.

— Reggie, du-o înapoi la Wonderland, interveni Ronnie.

Reggie îşi deschise gura, o închise şi apoi o deschise din nou.

— Haide, fato, te duc înapoi, zise el într-un final.

— Păi credeam că rămân din nou aici peste noapte, se văită ea.

Îl privi cu ochi rugători pe Reggie, dar acesta se ridică.

— Să mergem. Rămân eu acolo cu tine, zise el.

La început, femeia nu dădu vreun semn că are de gând să se mişte. Îşi încrucişă picioarele la gleznă şi-şi puse brațele la piept, peste sânii imenşi.

— Ai surzit? Ridică-te dracului odată! zise Ronnie.

Femeia tresări. Se ridică pufnind şi bombănind. Reggie îi aruncă o privire otrăvită lui Ronnie, dar acesta părea foarte interesat de înfățişarea cutiei sale de bere.

— Să mergem, Ann, zise Reggie.

Se îndreptă spre uşă. Ea îl urmă fără să spună vreun cuvânt.

— Pun pariu că oamenii încep să strige „Godzilla” când o văd intrând în mall, zise Quan.

Chicoti la propria glumă şi apoi sorbi din bere. Beauregard îi căută privirea. O vreme, rămaseră tăcuți cu toții, după care Beauregard se întoarse spre Ronnie.

— Trei lucruri. Unu: nu vorbim despre lucrarea asta cu absolut nimeni în afară de cei cinci oameni care ştiu deja. Nu cu o fată pe care ai întâlnit-o într-un club. Nici cu vreun amic pe care încerci să-l impresionezi. Nici cu mămica sau tăticu'. Cu nimeni. Doi: După ce se termină, ne ferim unul de altul. Nu ieşim la băut ca să sărbătorim. Nu mergem la Atlantic City în grup ca să jucăm la păcănele. Ne vedem fiecare de drumul nostru, separat. Trei: în ziua lucrării, suntem toți cu capul limpede. Nu ne drogăm. Nu luăm Oxy. Nu fumăm un cui. Nimic. Dacă sunteți cu toții în stare să faceți asta, mă bag. Dacă nu, plec chiar acum, zise Beauregard.

Quan şi Ronnie schimbară priviri amuzate.

— Bine, Ethan Hunt[10]. Am priceput, zise Quan.

— Omule, şi mie mi se pare în regulă, îl completă Ronnie.

Beauregard se sprijini de spătar şi-şi puse mâinile pe genunchi.

— Atunci să trecem la treabă, zise el.

Îl ascultă pe Ronnie, care vorbi despre lucrare aproape douăzeci de minute, dar îl întrerupse brusc ridicând mâna în mijlocul unei fraze.

— N-ai verificat locul, nu-i aşa? Fata ta ştie şi codul sistemului de alarmă? Cât de departe de autostradă se află magazinul? Câte alte rute de scăpare mai există în afară de autostradă? Există cumva vreun şantier prin apropiere? Cât de des patrulează poliția prin partea aia de oraş? Există

---

[10] Personajul principal al seriei de filme „Misiune imposibilă”, interpretat de Tom Cruise.

vreun sistem de blocare? Cine altcineva în afară de manager mai ştie combinaţia de la seif? întrebă Beauregard.

De data aceasta, Ronnie ridică mâna.

— M-am prins. Trebuie să facem puţină recunoaştere pe-acolo. Jenny poate să facă rost de codul de la alarmă, dar planul meu este ca nimeni să n-aibă timp să o declanşeze. Intrăm, luăm diamantele, ieşim.

— Trebuie să iei şi altceva în afară de diamante, zise Beauregard.

Îşi strânse mâna stângă în pumn. Încheieturile degetelor îi pocniră precum un buştean verde aruncat în sobă.

— De ce spui asta? întrebă Quan.

— Pentru că, dacă vei lua doar diamantele, poliţiştii îşi vor da seama că am avut un complice înăuntru. Şi pun pariu că magazinul ăla n-are mai mult de cinci sau şase angajaţi, zise Beauregard.

— Ăsta-i un argument bun, zise Ronnie cu ochii pironiţi în tavan.

— Omule, dă-mă dracului cu tot acest ying-yang. Ce tot mă freci la cap? Intrăm, băgăm două gloanţe în tavan, ca nenorociţii ăia să ne dea ascultare. Dacă nu, le ventilăm cururile, zise Quan.

Îşi duse mâna la spate şi scoase un pistol imens semiautomat placat cu nichel. Beauregard se gândi că era un Desert Eagle.

Quan îşi ridică pistolul, lipindu-şi-l de faţă.

— Eu am asta, aşa că eu fac regulile, zise el, punctând fiecare silabă cu o fluturare a pistolului.

— Ia de-aici chestia aia, zise Beauregard, făcându-l să zâmbească pe Quan.

— Nu-ţi bate capul, uriaşule, are siguranţa pusă. Ştiu să-l mânuiesc.

Quan băgă însă pistolul la loc în pantaloni. Beauregard se gândi că se află în faţa unui miracol al fizicii, fiindcă

pantalonii ăia cât un sac nu cad din cauza greutății pistolului.

— O să avem nevoie şi de arme noi, zise Beauregard, făcându-l pe Quan să-şi dea ochii peste cap.

— Cioară, asta-i arma mea favorită.

— Şi tocmai de aia ai nevoie de alta. Câte cadavre sunt legate de aia? Câte jafuri? Tu crezi că polițiştii nu păstrează cămăşile cartuşelor? întrebă Beauregard.

Quan păru că se gândeşte câteva clipe la asta.

— Şi de unde-o să luăm alte arme? întrebă Quan.

Beauregard îşi frecă palmele de coapse.

— Ştiu eu pe cineva. Putem face rost de două pentru cinci sute. Dar înainte să ajungem la asta, trebuie să merg personal să verific locul.

— Băga-mi-aş, cioară! Cinci sute? Credeam că noi suntem cei care facem jaful.

Beauregard îl țintui cu privirea. Celălalt bărbat îi susținu căutătura. Într-un târziu, Quan privi în altă parte. Beauregard se ridică şi merse în bucătărie. Deschise frigiderul şi luă o cutie cu bere. Veni înapoi în sufragerie şi se aşeză lângă Quan, pe capătul fotoliului dublu. Desfăcu berea şi luă o înghițitură mare. Lichidul era rece ca gheața şi-l răcori până în pântece.

— Ştii, un prieten de-al meu a avut un Chihuahua. O pocitanie mică şi muşcătoare de glezne. De fiecare dată când mergeam la el, câinele lătra încontinuu. Îşi arăta dinții, chestii din astea. Dacă băteam însă din picior în direcția lui, fugea repede să se ascundă sub canapea, zise Beauregard.

Aşează berea pe măsuța de cafea, aproape de margine.

— Şi de ce dracu' trebuie să-mi spui mie povestea asta?

Beauregard nu-i răspunse. Răsturnă cutia cu mâna dreaptă, vărsând bere pe bascheții şi pe pantalonii lui Quan. Acesta se ridică înjurând de pe scaun. Beauregard sări exact în acelaşi timp, înşfăcă arma lui Quan şi i-o scoase din

betelia pantalonilor. Eliberă cu un deget siguranța şi apoi lăsă pistolul să atârne pe deget. Quan se întoarse spre dreapta şi-l privi în față pe Beauregard. De pe canapea se auzi cum Ronnie se înecase cu berea.

— Pentru că-mi aduci aminte de cățeluşul ăla. Clămpăneşti şi clămpăneşti, spui tot felul de rahaturi, dar părerea mea este că la primul semn că situația se impute, tu o să te pişi pe tine. Sau o să fugi. Sau amândouă. Ronnie spune că eşti băiat bun. Şi că te ştie. Are încredere în tine. E bine. Dar eu n-am. Vorbeşti de parcă am face un film. Dar nu-i aşa. E viață, realitate. Viața mea. Pe care n-am de gând s-o las în mâinile tale. Aşa că am să mă duc să verific locul ăla. O să fac rost de o maşină. O să mergem să luăm armele. Dacă ai o problemă cu asta, eu mă car. Fiindcă n-am de gând să intru la bulău fiindcă tu o să urli ca un bebeluş când treaba devine mai grea, zise Beauregard.

Scoase încărcătorul din pistolul lui Quan şi apoi eliberă şi glonțul de pe țeavă. Acesta se rostogoli pe linoleum şi se opri lângă peretele cel mai îndepărtat. Aruncă pistolul şi încărcătorul pe canapea, lângă Ronnie.

— Dacă ai o problemă cu chestia asta, hai s-o rezolvăm. Sau, am putea pune mâna pe banii ăştia. Voi decideți, zise Beauregard.

Aparatul de aer condiționat bâzâia luptându-se să răcorească încăperea. Quan îl privi încruntat pe Beauregard, dar nu spuse niciun cuvânt preț de aproape un minut. Abia după aceea îl privi pe Ronnie, după care îşi întoarse din nou ochii spre Beauregard.

— O, o s-o reglăm, nenorocitule. După. Deocamdată, hai să vedem cum facem cu banii ăştia, mârâi el.

Beauregard se aşeză din nou. Quan aşteptă câtva timp, atât cât era necesar după părerea lui, înainte să se aşeze şi el.

— Bine. Aşa cum am zis, eu merg mâine să verific locul. Ronnie, poți să vorbeşti cu fata ta să vezi dacă ştie codul de la alarmă şi combinația de la seif? După ce adulmec eu pe-acolo, putem să mergem să vorbim cu tipul meu ca să ne echipăm. Voi doi va trebui să veniți cu cele cinci sutare, zise Beauregard.

— Desigur, desigur, o să vorbesc cu ea. Însă ai nevoie de adresa magazinului, zise Ronnie.

Începu să bâjbâie prin buzunare după o bucată de hârtie. Scoase un bon vechi şi luă un pix de pe masă. Beauregard clătină din cap.

— Nu scrie nimic! Ai spus că magazinul e în districtul Cutter. Cred că pot să-l găsesc şi singur. Ne întâlnim peste o săptămână ca să facem rost de arme. Asta îmi va da îndeajuns timp să găsesc o maşină pe care s-o modific puțin. De acum înainte vom utiliza doar telefoane de unică folosință. Țineți-vă gurile închise şi capetele la cutie, zise el.

— Şi ce facem cu armele după ce terminăm? întrebă Quan.

— Dacă nu le folosiți la lucrarea asta, le puteți păstra, zise Beauregard, făcând un semn cu capul în direcția celuilalt. Dacă trageți, le demontăm şi scăpăm de piese, zise el.

Quan îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Aruncăm cinci sutare la gunoi, zise el.

— Dar ce, vrei să le laşi moştenire? întrebă Ronnie.

— Spuneam doar că irosim banii, răspunse Quan.

— Eu cred că tu tot nu-nțelegi ce se întâmplă. În statul Virginia jaful armat este considerat o infracțiune de clasă 5 şi se pedepseşte cu minimum trei ani şi maximum pe viață. Asta dacă nimeni nu e rănit. Armele sunt unelte. Uneltele se strică. Uneltele se pierd. Nu trebuie să te ataşezi de ele, zise Beauregard.

— Sună de parcă ai vorbi despre oameni, zis Ronnie.

— E cam acelaşi lucru, confirmă Beauregard, după care se ridică. Cred că deocamdată asta e tot ce avem de vorbit.

— Şi ce maşină o să aduci? întrebă Ronnie.

— Ce importanţă are? răspunse Beauregard.

— N-are. Eram doar curios.

— Poţi să faci rost de un BMW ca ăla din filmele cu nenorocitul de spion englez? Transformer, întrebă Quan.

— N-o să fie un BMW, zise Beauregard, închizându-şi ochii şi scrâşnind din dinţi. Eu plec.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Dădu să facă un pas afară, dar se opri în prag.

— Dac-o să vreţi să mă vedeţi după lucrare, n-am nimic împotrivă. Dar dacă veniţi fără să zâmbiţi prietenos, n-o să fie prea bine, zise el.

Ieşi pe uşă şi dispăru în noapte. Trecură câteva momente şi se auzi motorul camionetei. Containerul rămase tăcut. Nu se auzea decât aparatul de aer condiţionat şi bâzâitul discret al neonului din tavan.

— Omule, să ştii că ia chestiile astea foarte în serios. Nu cred că a vrut să te jignească, zise Ronnie.

— Băi, dă-mi nenorocita aia de armă, răspunse Quan.

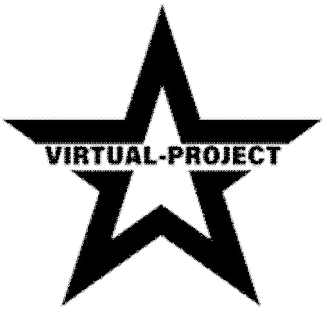

Beauregard îşi parcă maşina lângă cea a soţiei sale şi coborî. Aerul era încă foarte fierbinte. Cu excepţia becului din verandă, în casă nu se vedea nicio lumină. Beauregard descuie uşa şi îşi croi drum spre dormitor prin interiorul întunecat.

Kia era lungită pe tot patul ca o pictură de Botticelli. Purta un tricou alb şi nişte chiloți cu dungi de zebră. Atât. Beauregard îşi scoase cizmele şi-şi lăsă pantalonii să cadă pe pământ. Îşi scoase tricoul peste cap şi-l aruncă şi pe el. Se aşeză încet în pat şi-şi strecură mâna până pe pântecele soției sale.

— În noaptea aia când ai venit acasă rănit de un glonț, te-am întrebat câte asemenea chestii trebuie să mai îndur. Mi-ai spus că sucul a meritat efortul de a-l stoarce. Îți aduci aminte ce ți-am răspuns? îl întrebă ea.

— Mi-ai zis că e cel mai tâmpit lucru pe care l-ai auzit vreodată, răspunse Beauregard.

Kia îi luă mâna şi-l obligă să o strângă mai tare. Bărbatul putea simți pe burtă căldura emanată de corpul femeii.

— Dar ai avut dreptate. A meritat. Am cumpărat casa. Am cumpărat atelierul. Ne-am descurcat, dragule. Totul s-a aranjat. Iar acum tu vrei să te întorci la viața aia. Dar îți spun că de data asta sucul nu merită, zise ea.

Vocea i se tăiase de câteva ori şi Beauregard ştia că plânge.

— Dacă ar exista o altă cale, să ştii că nu m-aş mai băga, zise el, şoptindu-i direct în ureche.

— Vinde atelierul. Ia-ți un job la fabrica de cauciucuri din districtul Parker. Apucă-te de vândut aspiratoare, zise ea.

Beauregard se apropie şi o strânse şi mai mult.

— O să fie bine, îți promit.

Kia se întoarse şi rămase pe spate.

— N-ar fi trebuit să spun chestia aia despre tăticul tău. Îmi pare rău. Dar cuvintele astea pe care mi le-ai spus acum sunt exact precum cele pe care i le-ar fi spus el mamei tale. N-ai cum să-mi promiți că o să fie bine. N-ai de unde şti. Şi dacă o să fie rău? În cazul ăsta, o să trebuiască să le spun fiilor tăi aceleaşi poveşti pe care oamenii ți le-au spus ție

despre tăticul tău. Fiindcă amintirile se şterg, Gândac, zise ea.

Beauregard îşi trecu degetul arătător pe faţa ei şi ajunse la bărbie. Îi ridică fruntea şi o sărută pe obraji. Simţi în gură sarea din lacrimile ei. N-avea cum s-o contrazică. Lucrurile puteau deveni urâte. Lucrarea se putea împotmoli. Toţi cei care duceau o asemenea viaţă ştiau încă de la început că există această posibilitate, dar nu-şi băteau capul cu asemenea lucruri. El supravieţuise atât de mult pentru că nu se imaginase niciodată în spatele gratiilor. Refuzase să ia în calcul opţiunea aceea. Cei cinci ani petrecuţi la şcoala de corecţie îi dăduseră o anumită putere de concentrare. Îi ascuţiseră mintea până când aceasta devenise un tăiş mortal. Nu avea să mai fie niciodată în situaţia în care libertatea lui să depindă de altcineva.

Dincolo de mândrie şi de propria persoană, trebuia să recunoască şi că soţia lui avea dreptate şi în privinţa amintirilor. Se gândea mereu la tatăl său, dar cu toate astea vocea lui părea să devină din ce în ce mai estompată. Oare chiar aşa fusese? Aşa cum şi-o amintea Beauregard? Dar cicatricea unde era: pe mâna stângă sau pe cea dreaptă? Imaginea feţei tatălui său începea să se blureze pe margini. Asta dacă nu se afla în Duster. Anthony Montage era o umbră care şoptea. Însă atunci când se afla în maşină, Beauregard revedea totul cu o limpezime de cristal. Oare dacă avea să moară în timpul acestei lucrări, fiii lui vor fi nevoiţi să urce în Duster ca să-şi amintească de faţa lui? Oare vor dori să o facă?

— Îţi promit că vom fi bine, zise el.

Se aplecă şi o sărută pe gură. La început, buzele îi rămaseră încleştate, dar se deschiseră încet, iar limba ei alunecă peste a lui. Mâna bărbatului coborî pe coapsa femeii până când o atinse în mijlocul corpului. Ea se înfioră şi se îndepărtă puţin de el.

— Ai face bine să-ți ții promisiunile, gemu ea.

El îşi strivi din nou buzele de ale ei şi se prăbuşiră unul în celălalt într-un haos de braţe, picioare, gemete şi oftaturi.

Opt

Jenny se trezi din cauza sunetului unor claxoane şi trompete care parcă anunțau Judecata de Apoi. Micul ei apartament răsuna de tonul asociat mesajelor. Claxoanele ajunseră într-un punct de maxim şi apoi începură din nou melodia.

Înşfăcă telefonul de pe noptieră. Pe ecran scria Rock and Roll. Primul mesaj al zilei era de la Ronnie „Rock and Roll" Sesions.

Am nevoie de codurile alarmei, scria în mesaj.

Jenny privi la telefon şi îşi strânse zdravăn pleoapele.

Nu ştiu despre ce vorbeşti. Sună-mă, tastă ea.

Apăsă pe butonul de trimitere şi apoi îşi luă pachetul de ţigări şi o brichetă de pe aceeaşi noptieră. După trei fumuri, din telefon începu să se audă ciripitul unor păsări. Acesta era tonul său de apel. Atinse ecranul şi răspunse.

— Nu-mi mai scrie rahaturi din astea, Iisuse!

— Păi, bună dimineaţa şi ţie, zise Ronnie.

— Vorbesc serios, Ronnie. La cine crezi tu că o să se uite poliţia mai întâi dacă facem chestia asta? N-am nevoie de rahaturi ca astea în istoria telefonului.

— Hai că te-ai trezit cu faţa la cearşaf. Pare că ai nevoie de nişte reglaje, zise Ronnie.

— Să ştii că scula ta nu e răspunsul tuturor întrebărilor, zise Jenny.

— În cazul ăsta, înseamnă că nu pui întrebarea potrivită. Dar lasă astea. Poţi să-l obţii?

— Ce? întrebă Jenny.

— Codul sistemului de alarmă, răspunse Ronnie.

Femeia trase adânc din țigară.

— Îl ştiu deja. Lou Ellen mi l-a zis ieri.

— Şi ce mai face prietena ta? A primit cumva telefonul ăla de la Cowboys care să-i ofere postul din linia ofensivă? întrebă Ronnie.

— N-ai haz. E drăguță.

— Să nu-mi spui că te îndrăgosteşti de ea. N-are cum să fie atât de pricepută la limbi.

— Eşti aşa de scârbos! Pur şi simplu e drăguță cu mine. Nu vreau s-o rănesc. De fapt, nu vreau să sufere cineva. Nici Lou Ellen, nici tu, nici eu. Îmi doresc doar să plec de-aici, din districtul Cutter, din Virginia. Vreau să merg undeva unde să răspund la un alt nume pentru tot restul vieții. S-o iau de la capăt. Poate să încerc să nu mai fac atâtea greşeli de data asta, zise Jenny.

— Şi exact asta vom face. Nu trebuie decât să faci ce-ți spun eu. Şi înainte să-ți dai seama ce ți s-a întâmplat, o să ne-o tragem pe un pat plin cu bancnote de o sută de dolari, zise Ronnie.

Jenny expiră. Din nări îi ieşi un nor de fum.

— N-aş vrea să intru în vreo belea, zise Jenny.

— Nu e cazul, fetițo. Nu trebuie decât să te încrezi în mine. E aşa de greu? Încetează să-ți mai faci griji şi hai să vorbim de lucruri mai importante. Ce faci azi? Poate trec pe la tine. Am nişte pastile de Percocet şi o ladă de bere pe care scrie mare numele tău.

— Uşurel, băiete. Am de lucru. Ştii, e vorba despre chestia aia pe care o fac oamenii ca să nu fure.

— Rahat. Să-i spui iubitei tale că am salutat-o.

— La revedere, Ronnie.

— Stai, la ce oră termini?

— La vreo cincisprezece minute după ce te ridici de pe mine şi adormi, zise femeia şi închise telefonul.

Nouă

Beauregard se trezi în zori. Kia se ghemuise lângă el ca o pisică. Se strecură din pat şi-şi puse o pereche de blugi şi un tricou. Scoase o şapcă de baseball dintr-un sertar şi şi-o trase pe ochi. Apoi o sărută pe Kia pe obraz.

— Pleci foarte devreme, zise ea fără să-şi deschidă ochii.

— Trebuie să merg la atelier, minți el, mângâindu-i obrazul cu dosul palmei.

— Te rog să-i iei tu pe băieți în seara asta. Eu merg cu Lakisha Berry să facem curat în nişte birouri de lângă tribunal, zise Kia.

Beauregard o sărută din nou.

— Asta e bine. O să-i iau după ce închid diseară. Te iubesc, zise el.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse ea.

Ultima parte a propoziției se dezintegră într-un oftat.

Beauregard ieşi din casă şi se urcă în camionetă. Răsuci butonul radioului până când găsi un post cu muzică R&B veche. Falsetto-ul reverendului Al Green se revărsă din difuzoare ca o ceață rece. Ieşi din Red Hill şi intră pe Şoseaua 60 către autostrada interstatală. Chiar înainte de rampă, trecu pe lângă restaurantul Tastee Freez abandonat. Stelajul de aluminiu care acoperise fereastra de servire se prăbuşise, dar restul clădirii părea solid. Pe partea de est era năpădită de tot felul de tufişuri. Buruieni de un verde viu, care răsăriseră din crăpăturile cimentului din parcare. Ellery şi Emma Sheridan conduseseră Tastee Freez timp de cincizeci de ani, până când el murise în 2001. Emma încercase să supraviețuiască fără soțul ei, dar curând ceea ce mai rămăsese din mintea femeii se răspândise în patru vânturi din cauza Alzheimer-ului. Autoritățile trebuiseră să intervină după ce câțiva clienți o găsiseră pe Emma preparând milkshake-uri şi burgeri aşa cum venise pe lume.

În copilărie, Beauregard adorase milkshake-ul dublu de ciocolată de acolo. Era o delicatesă rară într-o zi fierbinte de vară. Tipul de desert care te face să uiți de orice precauție. Tăticul lui obişnuia să glumească şi să spună că Beauregard s-ar fi urcat imediat într-o dubiță fără ferestre dacă i s-ar fi promis că merge la Tastee Freez. În plimbarea lor din ultima zi în care avea să-l mai vadă pe tatăl său, una dintre opriri fusese la localul acela. Câțiva ani mai târziu, se răspândise o legendă că pe pavajul de acolo existaseră nişte pete de sânge pe care nu le-ar fi putut şterge nicio cantitate de apă.

Beauregard dădu muzica mai tare şi ieşi pe autostrada interstatală. Melodia reverendului Green nu reuşea să-i alunge amintirile zilei acelea îndepărtate.

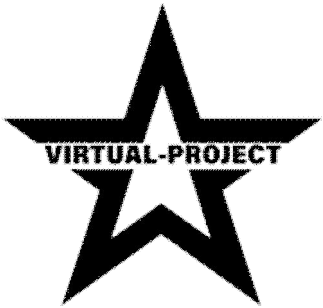

Districtul Cutter era la mai bine de o sută de kilometri de Red Hill, pe cealaltă parte a statului. Printr-o combinație de noroc şi planificare, devenise o suburbie a oraşului Newport News. Cei mai mulți dintre locuitori lucrau în oraş la unul dintre cele trei mai angajatori: şantierul naval, uzina Canon şi Mall-ul Patrick Henry. Beauregard vedea limpede efectul acestor afaceri asupra districtului Cutter. Arăta precum geamănul mai bogat al lui Red Hill. Observase doar trei case mobile în tot oraşul. Existau cu mult mai multe locuințe din cărămidă la strada principală decât în tot oraşul Red Hill. Coti pe strada principală şi trecu de două spălătorii, un magazin de băuturi, trei consignații şi două cabinete

medicale. Traficul era lejer, dar vedea numai maşini BMW şi Mercedes, iar din când în când zărea şi un Lexus. Pentru câteva momente, se gândi că ar putea exista cinci magazine de bijuterii şi că va trebui să-l sune pe Ronnie de pe telefonul personal. Înainte de a păți însă o asemenea ruşine, văzu un indicator către un centru comercial unde era listat şi VALENTI JEWELERS. Aparent, locuitorii din districtul Cutter aveau nevoie de o mulțime de opțiuni când venea vorba de spălătorii, dar atunci când se ajungea la bijuterii, Valenti umplea toată piața.

Beauregard trecu de centrul comercial, coti la stânga pe următoarea stradă şi observă un semn albastru care spunea că biroul şerifului se află la şase kilometri depărtare. Continuă pe drumul acela până când trecu de o clădire mică din cărămidă, care avea desenată pe uşa din față stema districtului Cutter. Beauregard văzu două maşini de patrulă parcate în fața clădirii. Trebuia să se mişte rapid. Biroul şerifului era mult mai aproape decât i-ar fi plăcut. Se întoarse la capătul străzii şi se îndreptă înapoi către centrul comercial.

Beauregard intră în parcarea goală. Centrul era compus dintr-o clădire lungă, în formă de L, care era împărțită în unități individuale. Magazinul de bijuterii era ultima de pe latura lungă. De asemenea, se afla cel mai aproape de intrare/ieşire. Beauregard nu opri deloc maşina şi ieşi din parcare. N-avea nevoie să intre în magazin. Asta era treaba lui Ronnie. El n-avea decât de condus, încercă să rețină organizarea din parcare şi apoi să vizualizeze drumul pe strada principală şi ieşirea pe autostrada interstatală. Observă stopul de la intersecția străzii principale cu Lafayette. Limitatorul de viteză de la ieşirea din parcare. Cafeneaua de peste drum, a cărei vitrină largă putea oferi unui potențial martor un loc perfect pentru a vedea toată lucrarea. Zeci de asemenea detalii i se întipăriră în minte.

Creierul parcă i-ar fi devenit un burete care absoarbe apa. Consilierul de la şcoala de corecţie îi spusese că are o memorie eidetică. Domnul Skorzeny încercase din răsputeri să-l convingă măcar să ia în calcul să se întoarcă la şcoală. Poate chiar să meargă la colegiu. Beauregard nu se îndoise de bunele sale intenţii. Spre deosebire de majoritatea personalului de la şcoala de corecţie Jefferson Davis, el nu-i privea pe băieţii ca el ca pe nişte cauze pierdute. Ceea ce domnul Skorzeny nu înţelesese, nu putuse să înţeleagă, era că băieţii precum Beauregard nu-şi puteau permite luxul de a avea opţiuni. N-avea tată. Mama lui era la o pană de cauciuc şi o zi proastă distanţă de o cădere nervoasă, iar bunicii săi trăiseră şi muriseră într-o stare de sărăcie constantă şi abjectă. Pentru băieţi precum Beauregard, colegiul era un vis. Domnul Skorzeny ar fi putut la fel de bine să-i spună să meargă pe Marte.

Beauregard se întoarse pe Şoseaua 60 şi se îndreptă spre autostradă. Se uită la ceas. Îi trebuiseră exact treisprezece minute ca să meargă de la magazinul de bijuterii până la autostradă în condiţiile unui trafic minim şi mergând cu 90 de kilometri pe oră. Avea să aibă o viteză cu mult mai mare odată ieşiţi din parcare. Pe drumul de venire, observase că la autostradă se făceau nişte lucrări destul de importante. Drumul urca chiar înainte de ieşirea din districtul Cutter şi devenea pod pe o lungime de un kilometru şi jumătate. Pe dedesubt trecea o şosea care ducea spre districtul Cutter, dar pe drumuri ocolite. Betonul dintre sensurile de mers fusese demolat. Se părea că statul se hotărâse într-un târziu să rezolve ambuteiajele care surveneau pe autostrada 64 şi să lărgească drumul la şase benzi. Golul astfel creat era mărginit de un zid de cremene. Beauregard observă că distanţa dintre pod şi drumul de dedesubt n-avea cum să fie mai mare de şase metri.

Interesant.

Beauregard văzu în fața lui luminile stopurilor cum strălucesc precum o instalație din pomul de Crăciun. Traficul de pe Şoseaua 60 se muta pe banda din stânga şi apoi din nou pe cea din dreapta. În momentul în care camionul din fața lui trecu de pe o bandă pe alta, Beauregard văzu cauza pentru care toți şoferii din fața lui apăsaseră frânele. O maşinuță butucănoasă rămăsese nemişcată în mijlocul drumului, cu luminile de avarie aprinse. Lângă vehicul se afla un bărbat negru slab care dădea frenetic din brațe. De sub capota maşinii sale se ridica un nor diafan de aburi.

Vehiculele treceau pe lângă el de parcă ar fi fost unul dintre tipii ăia de la metrou care îți oferă un fluturaş de reclamă pentru un magazin auto. Beauregard dădu să treacă şi el, dar observă că pe bancheta din față se afla o femeie. O fată tânără albă cu un păr prea blond ca să fie natural. Şuvițele îi erau însă lipite de cap. Gâfâia ca un ogar obosit şi-şi ținea ochii închişi.

— Rahat, şopti Beauregard.

Trase camioneta în fața maşinuței şi coborî. Bărbatul ajunse lângă el înainte să apuce să închidă portiera.

— Bună, omule. Am nevoie de ajutor. Mi s-a stricat maşina, iar soția mea e în travaliu. Rahatul ăsta de maşină m-a lăsat baltă. Fără să mă prevină, fără să dea vreun semn. Un rahat nenorocit, urlă bărbatul.

— Şi de ce n-ai chemat o ambulanță? întrebă Beauregard.

Bărbatul îşi plecă privirea în pământ.

— Ne-au tăiat celularul acum câteva zile. Luna trecută m-au dat afară de la şantier. Omule, cred că se naşte copilul. Nu poți să ne duci până la spital?

Beauregard încercă să privească întregul peisaj. Bărbatul respira cu greutate. Fata din maşină gemea. Ştia gemetele alea. Recunoscu tremuratul buzelor bărbatului din fața sa. Erau foarte speriați. Venea copilul şi habar n-aveau ce

trebuie făcut. Cincisprezece minute de distracție erau pe cale să se transforme într-o responsabilitate pe viață. Iar greutatea acesteia le apăsa piepturile de parcă ar fi fost o nicovală. El însă se întorcea după ce evaluase o lucrare. N-avea nevoie să fie observat.

Inteligent, profesionist ar fi fost să se urce în camionetă şi să plece. Fata gemu din nou, iar sunetul se transformă într-un strigăt pe care Beauregard îl auzi în pofida traficului, a maşinilor care treceau pe banda de lângă ei. Ariel fusese şi ea născută prematur. Doctorii se chinuiseră multă vreme să o extragă din uterul lui Janice. Îi spuseseră atunci că dacă n-ar fi născut într-un spital probabil că ar fi murit.

— Hai să scoatem mai întâi maşina asta de pe drum, zise el.

Reuşiră să o împingă pe margine fără prea mare dificultate. Beauregard o apucă pe tânără şi pe jumătate o ajută să ajungă la camionetă, pe jumătate o cără în braţe. Bărbatul deschise portiera şi împreună o urcară pe femeie în maşină. Bărbatul urcă în faţă, iar Beauregard alergă în jurul camionetei.

— Crezi că o să ne poţi duce la spital înainte.

Bărbatul lăsă propoziția în aer. Beauregard zâmbi subțire.

— Ţineţi-vă bine! zise el, apăsând pe accelerație.

Cel mai apropiat spital era Reed General din Newport News. Se afla la treizeci şi cinci de minute depărtare. Beauregard trase în faţa intrării de urgenţă la optsprezece minute după ce-i luase pe cei doi. Bărbatul sări din maşină şi intră alergând în triaj. Câteva secunde mai târziu, se întoarse cu o asistentă care împingea un scaun cu rotile. O ajutară pe tânără să iasă din camionetă şi o băgară în spital. Bărbatul rămase lângă uşă. Beauregard se urcă înapoi în camionetă. Când îşi ridică privirea, îl văzu pe tip alergând către el.

— Omule, chiar nu ştiu ce să spun. Mi-aş dori să-ți pot da ceva. Doar că acum sunt lefter, iar Caitlin a trebuit să stea acasă din cauza copilului. Ne-am mutat cu mama ei şi...

Dintr-odată, pe obrajii tânărului începu să se scurgă un şuvoi de lacrimi.

— Ei, ei... Nu-mi datorezi nimic. Sper ca totul să fie în regulă, zise Beauregard.

Bărbatul îşi şterse fața. Era tuns scurt şi avea o umbră de mustață. Beauregard se gândi că nu împlinise încă douăzeci de ani.

— Da. Şi eu sper. Mulțumesc, omule. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi oprit. Toată lumea a trecut pe lângă noi de parcă am fi fost un rahat cu care nu vor să se murdărească. Dar îți spun, eşti un şofer al naibii. Cred că am ajuns înainte să fi plecat, încheie bărbatul.

Îşi întinse mâna către Beauregard. Acesta i-o luă şi i-o scutură uşor. Tipul avea o strânsoare fermă. Una de om muncitor.

— Hei! Cum te cheamă? Dacă e băiat, poate că o să-l numim după tine, zise el.

Beauregard rămase tăcut, după care mai scutură o dată mâna bărbatului.

— Anthony, zise el într-un târziu.

Numele tatălui său avea gustul amar al unei pastile care te poate salva, dar mai întâi e cât pe ce să te omoare.

Dădu drumul mâinii celuilalt şi plecă.

Districtul Red Hill
August 1991

Beauregard putea simți cum puterea motorului Duster-ului se transmite în podea, apoi în scaunul său, de unde îi urca până în vârful capului. Din casetofon se auzea o

melodie a lui Buddy Guy. Boxele urlau vaietul ritmat a melodiei lui Buddy. Tăticul său avea o mână pe volan, în timp ce în cealaltă ţinea o pungă de hârtie maro. Alterna între cântat şi înghiţiturile pe care le lua din sticlă. Beauregard privi la vitezometru. Se apropiau de 150 de kilometri pe oră. Copacii şi câmpurile păreau ca nişte fotograme de pe un vechi film Technicolor.

— Vrei să ştii de ce am vrut să petrecem acest sfârşit de săptămână împreună, nu-i aşa, Gândac? zise Anthony.

Beauregard aprobă din cap.

— Mama zice că pleci. Pentru multă vreme, zise el.

Tăticul lui luă o altă înghiţitură prelungă din sticlă. O trecu din dreapta în stânga, în timp ce menţinu direcţia cu genunchiul. Pe urmă, o aruncă pe fereastră. Beauregard o auzi lovindu-se de un semn care spunea că viteza limită este de 70 de kilometri pe oră.

— Şi ce-a mai zis mama ta? întrebă Anthony.

Beauregard îşi întoarse capul şi privi pe fereastră.

— Aşa m-am gândit şi eu. Mama ta... Mama ta e o femeie bună. Pur şi simplu nu suportă că mi-a crezut vrăjelile. Se răzbună cumva pe tine, Gândac? întrebă Anthony.

Beauregard clătină din cap. Nu-i plăcea să-l mintă pe tăticul lui. Dar ura să-i vadă certându-se din nou pe părinţii săi.

— Păi, nu plec pentru prea mult timp, Gândac. Un an, poate doi. Până când se mai liniştesc lucrurile, zise Anthony.

— Dar unde te duci? întrebă Beauregard.

Ştia deja, dar dorea să-l audă pe tatăl său spunând. Până când n-avea să zică el, nimic nu era adevărat.

— California, zise Anthony privindu-şi fiul. Acolo e mereu de treabă pentru un tip care ştie să conducă, zise el.

Trecură printr-o curbă fără să schimbe într-o viteză inferioară. Anthony apăsă frâna şi ambreiajul şi lăsă maşina

să alunece şi apoi acceleră chiar în momentul în care motorul era pe cale să se înece. Niciunul nu vorbi timp de câteva minute. Maşina acaparase toată conversația.

— Dar de ce trebuie să pleci, tăticule? întrebă Beauregard.

Anthony nu-şi mai întoarse capul. Strânse volanul atât de tare încât băiatul îl auzi scârțâind. Muşchii lui Anthony se încordară sub pielea sa neagră ca obsidianul. Duster-ul țâşni înainte pe o pantă lină. Beauregard simți stomacul cum i se ridică până în gât.

— Gândac, vreau să mă asculți. Cu atenție. Am să-ți spun două lucruri pe care nu vreau să le uiți, da? Rahat. Ce naiba spun, tu nu uiți niciodată nimic. Primul e că te iubesc. Am făcut multe tâmpenii la vremea mea, dar cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat este că am devenit tăticul tău. Indiferent cine îți va spune altceva vreodată, inclusiv mama ta, să nu te îndoieşti niciodată că te iubesc, zise Anthony.

La vreo două sute de metri în depărtare văzură o parcare. Se apropiară, iar Anthony roti brusc volanul către dreapta, pentru ca Duster-ul să alunece pe pietriş. Maşina se opri chiar în fața unui parapet din beton.

— În al doilea rând: Să ştii că nimeni nu va avea vreodată grijă de tine aşa cum vei avea tu însuți. Să nu laşi pe nimeni să te oblige să faci pentru cineva un lucru pe care el nu l-ar face pentru tine. Mă-nțelegi, băiete? întrebă Anthony.

— Te înțeleg, tăticule, zise Beauregard dând din cap.

— Unii oameni te pun să munceşti o viață întreagă pentru ceva ce lor le-ar lua doar cinci minute. Să fiu al naibii dacă o să fac aşa ceva. Ştiu că bunică-ta a băgat la cuptor nişte chifle, dar mi-ar plăcea un shake. Vrei să mergem la Tastee Freez?

Beauregard ştia că tatăl său nu-şi dorea cu adevărat un milkshake. Încerca să fie drăguţ. O făcea mai mereu atunci când îl supăra pe el sau pe mama.

— Da, zise Beauregard.

— În regulă atunci. O să-ţi luăm cel mai mare shake de căpşuni, zise Anthony.

Băgă în viteză şi roti roţile ca să iasă din parcare.

— Ciocolată. Cel de ciocolată e favoritul meu, şopti Beauregard.

Zece

Beauregard închise atelierul mai devreme. Îl lăsase pe Kelvin să plece la prânz. Nu avuseseră de treabă în dimineaţa aceea. Şi-o petrecuseră jucând dame şi ascultând radioul.

— Nu vrei să te sun mâine înainte să vin? întrebă Kelvin.

— Ba da.

— Să ştii că i-am spus lui Jamal Paige c-o să-l ajut vreo câteva zile săptămâna viitoare. O să-i conduc eu camionul de remorcare cât lipseşte din oraş. Asta ca să ştii, spusese Kelvin.

— E bine.

— I-am zis că s-ar putea să fiu disponibil câteva zile pe săptămână. Ştii tu, până când se îndreaptă lucrurile pe-aici, zise Kelvin.

— Te înţeleg. Faci ceea ce trebuie să faci. E în regulă, zise Beauregard.

Kelvin rămăsese pe loc, cu mâinile afundate în buzunarele salopetei.

— Nu vreau să crezi că te las baltă.

— Ştiu că nu e cazul, zise Beauregard.

Oricum nu l-ar fi învinovăţit nici dacă ar fi făcut-o.

După ce Kelvin plecase, rămăsese în birou privind minutarul ceasului de pe perete. Se mişca foarte încet. Mai stătuse încă trei ore, după care se dusese la Boonie.

Curtea era aglomerată. Pe cântarul de la intrare treceau maşini şi camioane într-un ritm accelerat. Era o cavalcadă de fier ruginit şi oţel îndoit, un şuvoi care intra pe porţile de la Red Hill Metals. Beauregard se întrebă de unde veneau toate acelea. Într-o camionetă aflată în faţa lui se vedea un pat de fier, care aştepta să fie cântărit. Tăbliile aveau forma unor mure. Oare copiii crezuseră că sunt adevărate? Oare le ţinuse vreo femeie frumoasă strâns în mâini în timp ce făcea dragoste cu amantul ei? Oare îşi găsise sfârşitul în patul acela vreun gangster de felul celor care se spune că nu mor niciodată acasă la ei?

Trecu de poartă şi intră în clădire. Boonie stătea la birou şi număra bani pentru un alb masiv care purta o pălărie în culorile steagului confederat.

— Uite 250, Howard, zise Boonie după ce termină de numărat, întinse teancul de bancnote bărbatului care păru să ezite să le ia.

— Doar motorul ăla valorează 200. Are vreo cinci sute de kile, mârâi bărbatul.

— Howard. Ăla e un motor de Gremlin. Dacă vrei să-ţi încerci norocul în altă parte, n-ai decât. Doar că ăia o să-ţi pună mult mai multe întrebări decât mine, zise Boonie.

Howard se ridică şi îşi băgă banii în buzunar. Plecă fără să zică vreun cuvânt.

— Pui pariu că în mintea lui mă numeşte acum „cioară”? întrebă Boonie.

Beauregard chicoti.

— La naiba. Probabil că o zicea încă înainte să se aşeze. Boonie se roti în scaun şi încuie seiful din spatele său.

— Atâta vreme cât n-o spune cu voce tare... Ai văzut ce pălărie avea? Băieţii ăştia buni ne tot spun să uităm că am

fost sclavi, dar ei nu pot să treacă peste faptul că au luat bătaie de la Sherman, zise Boonie.

Beauregard se aşează pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Howard.

— Am nevoie de o favoare, zise el.

— N-am auzit de nicio lucrare, îi răspunse Boonie.

— Am nevoie de o maşină, zise Beauregard clătinând din cap. Nu te pot plăti înainte, dar o s-o fac la sfârşit. Nu contează în ce condiții este caroseria, şasiul să fie zdravăn, zise el.

Boonie se lăsă pe spate în scaunul care se văită sub greutatea lui.

— Pui ceva la cale? întrebă el.

Beauregard îşi încrucişă gleznele.

— Ceva de genul, zise el.

Putea simți tremurul duşumelei, fiindcă pe lângă birou trecea un camion mare. Boonie începu să se legene în scaun. Acesta cerea îndurare.

— Şi chestia asta n-are nimic de-a face cu Ronnie Sessions, nu-i aşa? întrebă Boonie.

Beauregard reuşi să-şi controleze fața, dar îl trădară mâinile. Le strânse atât de tare în pumni, încât îi pocniră încheieturile. Se auzi de parcă ar fi fost nişte bucăți de sticlă aruncate într-un zid de cărămidă.

— De ce spui asta? Ți-a zis el? întrebă Beauregard.

Cuvintele sunară monoton.

— Nu. Dar a venit azi dimineață pe-aici, flecărind întruna. Mi-a adus patru colaci de cupru pe care ştiu că i-a furat şi cinci saci de mulci[11] pe care i-a ciordit şi pe ăia, dar nu înțeleg de ce mi i-a adus. I-am dat patru pentru cupru. Valorau cinci, dar nu-mi place băiatul ăla. Îi place s-o facă

[11] Strat vegetal decorativ şi izolator pentru lucrări de grădinărit.

pe prostul, dar e la fel de alunecos precum doi țipari într-o găleată cu gelatină. I-a spus lui Samuel că are o lucrare în pregătire şi că-i trebuie nişte bani pentru unelte. I-a zis că e o lucrare fantastică. Că nu va mai trebui să muncească vreodată. Iar acum tu mă întrebi de o maşină, zise Boonie.

Lăsă cuvintele să plutească între ei. Beauregard rămase tăcut, cu o față neclintită.

— La naiba. Să-mi promiți c-ai să fii cu grijă. Hai să mergem în spate. Cred că am ceva pentru tine, zise Boonie.

Cutreierară labirintul din curtea din spate. Zeci de maşini abandonate murdăreau priveliştea cu siluetele lor de creaturi moarte, demult uitate. Aerul mirosea a apă stătută, ulei şi benzină. Din când în când, la picioarele lor ajungea câte un ciulin. Într-un final, ajunseră la un sedan albastru închis.

— Tocmai l-am primit ieri de la Sean Tuttle. E un Buick Regal GNX din 87. Motorul e praf, dar cred că nu te va deranja prea mult. Scheletul însă e tare ca piatra. Şi transmisia e încă bună. Sean nu s-a putut vedea reparând chestia asta, aşa că am luat-o noi. Aveam de gând să încep s-o vând pe bucăți. Dar ți-o pot da ție pentru un miar.

Beauregard privi prin portiera şoferului. Interiorul era uzat şi crăpat în multe locuri. Tetiera era sfâşiată şi arăta ca obrazul unui mort. Bara din față avea o gaură de dimensiunea unui pumn imens. Capota era acoperită cu pete de rugină, care semănau cu o exemă. Retrovizoarele abia dacă se mai țineau. Le putea desprinde şi un vânt mai puternic. Se întrista mereu când vedea o maşină într-o asemenea stare de degradare. Simțea furnicături pe piele la vederea unui automobil atât de deteriorat. Exista o parte a minții sale care îşi dorea să repare toate rablele pe care le vedea. Kia îi spusese odată că simte pentru maşini ceea ce mulți oameni simt pentru cățeluşi.

— Poți să o aduci mâine la atelier? întrebă Beauregard.

— Da, pot. Dar probabil că n-ar trebui. Ştiu că eşti cu spatele la zid, Gândac, dar eu n-am încredere în băiatul ăla. E atât de sucit că va trebui să-l înşurubeze în pământ atunci când va muri.

Beauregard ştia că Boonie îi dorea binele. Ştia că îi pasă. Doar că el avea de ales. Beauregard nu.

— Am să-ți plătesc imediat după ce termin, zise el.

— Ştiu asta. Ai grijă să ieşi întreg din chestia asta. Iar dacă drogatul ăla îți taie calea, sună-mă şi ne vom asigura împreună că va face cunoştință cu Clefăilă 1. Într-un chip apropiat şi personal, zise Boonie.

Ar fi bine să nu-mi taie calea, gândi Beauregard.

— Ştii că şi eu am fost şofer. M-au agățat o dată, aproape că n-am putut să scap. Tăticul tău mi-a zis însă ceva care m-a făcut să nu mai conduc. Să trec de partea cealaltă a afacerilor.

Beauregard îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Ce anume?

— Mi-a zis că am o soție care mă iubeşte. Am afacerea asta. Mi-a spus „Boonie, un om trebuie să fie într-un singur fel. Ori conduci afacerea, ori conduci pe stradă. Nu poți fi în două feluri deodată”, zise Boonie.

— Păcat că nu şi-a ascultat propriul sfat.

— Aşa să fie? Ani nu era un mecanic care ştia să conducă din când în când. El era un şofer care, uneori, lucra ca mecanic. Indiferent ce crezi despre el, să ştii că ştia cine este, zise Boonie.

— Şi crezi că eu nu ştiu cine sunt?

— Ba cred că ştii. Doar că nu-ți place, urmă Boonie.

Părăsi curtea plină de fier vechi şi se îndreptă spre casa cumnatei sale ca să-i ia pe băieți. În timp ce se oprea în fața locuinței lui Jean, se întrebă, şi nu pentru prima dată, cum de-şi putea permite o femeie singură o asemenea casă dintr-un venit de coafeză. Opri camioneta, iar uşa casei de cărămidă cu două etaje se deschise înainte să poată el ajunge la ea.

— Tăticule, uite, Javon mi-a făcut un tatuaj, zise Darren.

Îşi suflecă mâneca bluzei care îl avea pe piept pe Căpitanul America pentru a-i arăta lui Beauregard imaginea lui Wolverine.

— E doar marker. Nu e permanent, zise Javon, care apăruse în spatele lui Darren.

— Ar trebui să-i facem o poză înainte ca maică-ta să te pună să te speli, zise Beauregard.

Desenul era uimitor de detaliat. Javon adăugase chiar şi „Snikt!” într-o bulă deasupra capului lui Wolverine.

— Ba nu, n-o să-l spăl niciodată! se văită Darren.

Beauregard îl prinse cu un singur braț şi îl puse pe umăr.

— La un moment dar, va trebui să faci o baie. Nu poți să rămâi mizerabil la cur, zise el.

Darren explodă în râs. Javon trecu pe lângă ei, ducându-şi propriul rucsac, dar şi geanta în care Darren îşi ținea creioanele, cărțile de colorat şi figurinele. Urcă în camionetă şi îşi puse căştile.

— Salut, Beau, zise Jean, care apăruse în prag ca o fantomă.

— Salut, Jean. Ce mai faci? întrebă Beauregard.

Cumnata sa îşi încrucişă braţele. Ea şi Kia aveau trăsături similare, dar Jean părea să fie model. Avea şolduri largi şi sâni mari, semănând cu o sticlă de Coca-Cola.

— Eu fac bine. Şi tu arăţi ca lumea. Se pare că-ţi prieşte să fii propriul şef.

— Păi, tu ar trebui să fii experta în domeniul ăsta.

— Mda. M-am obişnuit să fac lucrurile în felul meu şi eu însămi. Procedând aşa, nu vei fi niciodată dezamăgit. La sfârşitul zilei, vei simţi mereu o satisfacţie.

Beauregard simţi că roşeşte.

— Bine, hai că eu o să plec acum, zise el.

Jean zâmbi şi dispăru la loc în casă. Beauregard îl purtă pe Darren care continua să chicotească până în camionetă şi îl aşeză lângă fratele său. Dădură cu spatele şi apoi porniră spre casă.

— Mătuşa Jean chiar face totul de una singură? întrebă Darren care îşi scosese mâna pe fereastră, lăsând curentul de aer să i-o urce şi să i-o coboare.

— Cred că se descurcă, zise Beauregard.

Ajunseră în faţa propriei case, unde Darren ieşi în fugă înainte ca Beauregard să fi scos camioneta din viteză. Javon rămase nemişcat. Pe drum, Darren îşi pescuise din geantă figurina Iron Man. Acum o făcea să zboare în jurul florii pe care Kia o ţinea pe verandă.

— O să fim în regulă? întrebă Javon.

Beauregard se sprijini de spătarul scaunului.

— De ce mă întrebi?

— Te-am auzit vorbind cu mama, răspunse Javon.

Îşi scosese căştile din urechi, iar acestea îi atârnau acum în jurul gâtului.

— O să fim bine. Am avut nişe greutăți, dar nu trebuie să-ți faci tu griji pentru asta. Treaba ta este să te pregăteşti pentru clasa a opta, zise Beauregard.

— Am auzit-o pe mama vorbind la telefon şi spunând că e posibil să trebuiască să-şi ia încă o slujbă, fiindcă s-a deschis atelierul acela, Precision, zise Javon.

— Ascultă-mă. Nu-ți mai face tu griji despre Precision sau a doua slujbă a mamei tale. Pe tine trebuie să te preocupe doar cărțile şi absolvirea liceului, zise Beauregard.

— Aş vrea să merg şi eu la lucru. Aş putea să-l ajut pe unchiul Boonie. Urăsc şcoala. E plictisitoare. Singurul lucru care îmi place e desenul, dar cu asta mă pot ocupa şi singur, zise Javon.

Beauregard începu să bată uşor cu degetele în volan. Ştia că Javon se chinuie la matematică. Beauregard încercase să-l ajute. Se străduise din răsputeri să-i explice teorema lui Pitagora şi terminologia ştiințifică, dar era conştient că era un profesor foarte prost. Părea incapabil să-i explice unghiurile şi variabilele într-un fel în care el să priceapă. El înțelegea, dar nu reuşea să afle motivul pentru care lucrurile nu erau la fel de limpezi pentru altcineva. Probabil aşa simțea şi Javon când venea vorba despre desen. Fiul lui era deştept şi talentat, doar că în alt fel. Tăticul său obişnuia să spună că nu poți zice despre un peşte că e prost doar fiindcă nu e în stare să se urce într-un copac.

Beauregard îşi duse palma în fața ochilor fiului său.

— Vezi vaselina de pe mâna asta? M-am spălat de cinci ori astăzi şi tot nu am scăpat de ea. Nu mă înțelege greşit, nu e nicio ruşine să munceşti cu mâinile. Pentru mine însă a fost singura opțiune. Lucrurile nu trebuie să stea la fel şi pentru tine. Vrei să mergi la şcoala Auto şi Diesel ca după aceea să lucrezi la maşinile de curse, nicio problemă. Vrei să mergi la VCU, să studiezi artele plastice şi să fii grafician, e la fel de bine. Vrei să devii avocat, doctor sau scriitor, nu e

nimic rău în asta. Doar că toate opțiunile astea ți le dă doar educația.

Beauregard se adânci şi mai tare în scaun.

— Să ştii că a fi negru în America înseamnă să trăieşti într-un loc în care nimeni nu are prea mari aşteptări de la tine. Iar asta te poate strivi. Gândeşte-te la viață ca la o cursă. Toți au un avantaj față de tine, iar tu trebuie să faci față lipsei de aşteptări. Alegerile astea te vor elibera de felul în care te priveşte lumea. Îți vor permite să-ți iei zborul. Fiindcă asta înseamnă libertatea: să fii capabil să zbori. De aceea nu există nimic mai important. Nimic. M-ai înțeles, băiete? întrebă Beauregard.

Javon dădu afirmativ din cap.

— Înseamnă că ne-am înțeles. Vreau ca singura ta grijă să fie cărțile alea. De restul o să mă ocup eu. Acum ajută-mă să-l băgăm în casă pe fratele tău. Dacă nu suntem atenți, o să rămână pe-afară toată noaptea, luptându-se cu nenorocita aia de plantă.

Beauregard îi bagă în casă pe băieți şi le pregăti cina de tătic preferată, adică cheeseburger din caserolă şi o carafă de suc de lămâie Kool-Aid. Mai târziu, după ce-i bagă în pat, începu să o aştepte pe Kia să ajungă acasă. Femeia intră pe uşă puțin după ora unsprezece.

— Ce le-ai dat băieților să mănânce?

— Ce le place lor, zise el.

Kia se prăbuşi pe canapea lângă el. Adormi în mai puțin de cinci minute. Beauregard o duse până în pat. Corpul ei subțirel se înfăşură în jurul lui ca un şarpe. O aşeză pe pat şi merse înapoi în sufragerie ca să stingă luminile. Îşi scoase inelul de chei din buzunar. În timp ce îl atârna în cui, la locul său, cheia Duster-ului ieşi de pe inel. Brelocul care înfățişa o bilă de biliard căzu pe jos. Se aplecă şi o ridică. Pe suprafața bilei miniaturale fuseseră zgâriate literele ATM. A doua zi urma să se apuce să lucreze la Buick. Mai trebuia şi

să meargă înapoi în districtul Cutter, ca să mai verifice rutele de câteva ori. Trebuia să verifice planul cu Ronnie şi cu tipul ăla, Quan, în câteva rânduri. Boonie avea dreptate în legătură cu Ronnie. Juca după reguli pe care le inventa el. Pur şi simplu ăsta era caracterul lui. Părea să fie dependent de duplicitate. Quan era un gangster închipuit, jucându-se cu un pistol pentru oameni mari. N-avea nici cea mai mică încredere în vreunul dintre ei. Tatăl său crezuse în parteneri, iar aceştia încercaseră să-l omoare în faţa singurului său fiu. N-avea nici cea mai mică intenţie să permită să i se întâmple şi lui asta.

Beauregard ştia că hoţii nu au onoare. În jocul ăsta, băieţii te respectau direct proporţional cu cât de mult aveau nevoie de tine şi în măsura în care se temeau de tine. Nu încăpea îndoială că aveau nevoie de talentul lui.

Iar dacă nu le era deloc frică de el, asta era greşeala lor.

Unsprezece

Ronnie şi Reggie stăteau în maşina celui din urmă. Motorul era ambalat atât de tare încât portierele dârdâiau ca nişte castaniete. Parcaseră pe un drum pustiu de ţară. Din spatele lor răsărea un turn pe care era montată o celulă telefonică şi care arăta precum braţul unui robot titanic. Camioneta lui Beauregard apăru şi ea scrâşnind pe pietriş şi lăsând în urmă un nor gros de praf. Parcă în aşa fel încât ferestrele din stânga şoferilor să fie paralele. Beauregard luă o geantă frigorifică de pe scaunul din dreapta şi i-o dădu lui Reggie prin fereastră. Acesta o trecu mai departe spre Ronnie.

— Stăm aici de vreo oră. Sper să ai şi nişte bere înăuntru, zise Ronnie, dar Beauregard îl ignoră.

— Tipul de la care le-am luat nu locuieşte pe-aici. Şi e cam nervos. Mi-a trebuit ceva timp să facem afacerea, zise Beauregard.

Ronnie puse mâna pe capacul cutiei.

— N-o deschide aici, zise Beauregard.

— Atunci poți măcar să ne zici ce-ai găsit?

— Revolvere cu şase focuri. Făcute din piese de .38, dar cu țeava prelungită. Fără numere de serie şi fără istorii balistice. Făcute de Lacarte. Practic nu există, răspunse Beauregard.

— „Făcute ca la carte". De unde iei cuvintele astea? Le-ai citit într-un răvaş dintr-o plăcintă? întrebă Ronnie.

— Lacarte e tipul care le face, răspunse Beauregard sec.

— Aha. Doar şase gloanțe? Quan n-o să fie prea fericit, zise Ronnie.

— Lui Quan nu trebuie să-i placă. Revolverele nu lasă în urma lor cămăşile gloanțelor. Iar dacă ai nevoie de mai mult de şase focuri, nu ți-ai ales meseria care trebuie, răspunse Beauregard.

Băgă camioneta în marşarier, se întoarse şi dispăru pe drumul de țară.

Nu-i plăcea că-i lasă armele lui Ronnie, dar nici n-avea de gând să-l găsească cineva cu pistoale neînregistrate. Beauregard nu credea că Ronnie e atât de nătâng încât să le folosească şi înainte de lucrare. Cel puțin, aşa spera.

Când ajunse la atelier, îl găsi pe Kelvin schimbând uleiul vechiului Chevy Caprice care-i aparținea lui Esther Mae Burke. Maşina era pe elevator, iar proprietara ei stătea pe banca de lângă uşă.

— Ce mai faceți, doamnă Burke? întrebă Beauregard, trecând pe lângă femeie în drumul său spre birou.

— Sunt bine. Atelierul tău pare cam pustiu astăzi, zise doamna Burke.

Era o femeie slabă şi îngrijită, al cărei păr alb adunat în vârful capului arăta ca un coif din care iese coada unui cocoş.

— O să fie şi mai bine, îi răspunse Beauregard.

— Vecina mea, Louise Keating, spune că tipii ăia de la Precision cer doar 19,99 pentru un schimb de ulei. Şi-ţi completează toate lichidele. Şi tot în banii ăştia îţi schimbă cauciucurile între ele. Totul pentru 19,99. Eu i-am zis că dacă e atât de ieftin, probabil că nu o fac cum trebuie. Eu prefer să vin aici, unde ştiu că totul e bine, zise doamna Burke.

— Da, mulţumim pentru aprecieri, zise Beauregard, continuând să se îndrepte spre birou.

— Să ştii că eu o să vin aici până închideţi, Beauregard, strigă doamna Burke în urma lui.

Bărbatul nu-şi încetini însă paşii. Intră în birou şi închise uşa în urma lui. Teancul de facturi se înălţase. Îl percepea ca pe o ciocnire între două plăci tectonice financiare. Se aşeză şi începu să le parcurgă. Le împărţi în două categorii: 30 de zile de la scadenţă şi preavize. Mai avea vreo 200 de dolari pe un card de credit. I-ar fi putut folosi ca să plătească lumina. Dar asta i-ar fi epuizat bugetul pentru materii prime. N-avea de gând să dea pe mere ceea ce lua pe pere, mai ales că avea senzaţia că fructele erau toate stricate.

O oră mai târziu, se auzi o bătaie în uşă.

— Da, zise Beauregard.

Kelvin intră.

— Doamna Burke mi-a spus să-ţi zic că dacă mai suntem aici peste trei luni o să vină să-şi schimbe plăcuţele de frână, zise el.

— Ar trebui să-i mulţumesc pentru votul ăsta de încredere, mormăi Beauregard.

— Şi când ai de gând să-mi arăţi? întrebă Kelvin.

— Ce să-ți arăt?

— Nu te mai juca, omule. Haide, arată-mi la ce lucrezi sub prelata aia mare din colț, zise Kelvin, făcându-l pe Beauregard să se sprijine de spătarul scaunului.

— E doar un proiect personal, zise el.

— Gândac, ştiu că e pentru o lucrare, râse Kelvin. Vreau doar să văd. Lucrezi la el zi şi noapte de o săptămână şi jumătate. Ieri am trecut pe aici pe la trei dimineața, iar luminile erau aprinse. Haide, arată-mi şi mie capodopera. Pe urmă, putem să mergem să luăm un prânz lichid. A fost o zi destul de proastă, încheie el.

— Bine, hai! oftă Beauregard.

Merseră în zona de reparații şi se îndreptară spre colțul cel mai îndepărtat, acolo unde se afla şi recipientul pentru ulei uzat. Ridică prelata, scoțând la iveală o maşină care parcă înflorise. Caroseria fusese vopsită într-un albastru închis. Nimic extravagant, o culoare obişnuită. Kelvin observă că ferestrele şi parbrizul erau uşor opace.

— Ai pus sticlă antiglonț făcută de tine, zise Kelvin, mai mult afirmând decât întrebând.

— Da, am făcut rost şi de nişte cauciucuri pline, zise Beauregard.

Deschise portiera de la şofer şi eliberă capota. Motorul era imaculat. Kelvin lăsă să-i scape un şuierat de admirație.

— V6? întrebă el.

— Da. L-am reconstruit de la zero. I-am şi adăugat câte ceva, zise Beauregard.

— Normal, te cred şi eu. Ce rahat, omule, mi-aş dori să o conduc eu. Pare ca lumea. Pun pariu că fuge.

— Mda. Ţâşneşte bine. Mi-am epuizat tot creditul de la magazinul de piese ca s-o aduc în starea asta, zise Beauregard.

Lăsă capota să cadă şi făcu un pas în spate.

— Te simți bine, nu-i aşa? Mă refer la timpul ăsta în care te pregăteşti pentru lucrare, zise Kelvin.

— Nu, minți Beauregard.

Se simțea însă mai mult decât bine. Simțea că e ceea ce trebuie să facă. Era ca şi cum ar fi regăsit o pereche de pantofi vechi pe care crezuse să-i pierduse. În sinea lui ştia că asta e o problemă. O lucrare n-ar fi trebuit să-l facă să se simtă bine sau îndreptățit. Lista lucrurilor care ar fi trebuit să-i aducă bucurie ar fi trebuit să înceapă cu soția şi copiii lui şi să se încheie cu ceva benign, de felul unei excursii la pescuit sau la o cursă legală de maşini. Între dorință şi realitate se putea însă doar rareori pune semnul egal.

— Hai să bem berile alea, zise el.

În localul lui Danny, întunericul era un fel de decor. Din difuzoare se auzea „Hey Hoe" a lui Jimi Hendrix. Proprietarul îşi cumpărase recent un tonomat nou iluminat cu LED, dar cineva hotărâse că povestea veche a lui Jimi despre crimă şi duşmănie era mai potrivită pentru băutul în timpul zilei. Beauregard comandă o bere Bud fără alcool, iar Kelvin un rom şi o Coca-Cola.

— Şi eşti sigur că n-ai nevoie de ajutor? întrebă Kelvin.

— Sunt sigur, zise Beauregard sorbind din bere.

Kelvin îşi agită băutura. Cuburile de gheață clănțăniră.

— Bine, m-am gândit să-ți spun să mă ai în vedere, zise el.

Beauregard sorbi din nou din bere.

— Da. Cred că lucrarea asta o să fie ultima. Dacă totul iese ca lumea, o să putem să îmbunătățim atelierul. Să ne cumpărăm o vopsitorie adevărată. Să concurăm cu Precision pentru noua rundă de licitații publice.

— Da, te înțeleg. Dar asta nu înseamnă că nu mai putem face şi câte o treabă pe de lături, zise Kelvin.

— De fapt, asta e exact ceea ce înseamnă, îl contră Beauregard, care îşi termină berea şi se ridică de pe scaunul de la bar.

— Stai, omule, eu nu... încercă fără succes să se scuze Kelvin.

— Ştiu că nu... răspunse Beauregard, după care se aplecă şi-i şopti la ureche. Dacă întreabă cineva, lunea şi marţea viitoare am fost toată ziua la atelier.

— Nu trebuia să-mi spui asta. Deja ştiu când se va petrece, protestă Kelvin.

Beauregard îl bătu uşurel pe spate şi se îndreptă spre ieşire. Ajunsese aproape de uşă când prin ea trecu un bărbat alb. Pe creştet avea un ciuf de păr castaniu, care arăta ca un câine mic, de rasă. Ochii săi mari, căprui, erau înroşiţi şi plini de vinişoare. Tipul îi aruncă lui Beauregard o privire scurtă înainte să se aşeze la bar. Trecând pe lângă el, Beauregard observă un semn roşu din naştere pe gâtul acestuia, unul care semăna puţin cu harta Statelor Unite. Pecetea aceea era o moştenire de familie. Tatăl şi cei doi unchi ai tipului avuseseră exact acelaşi semn, exact în acelaşi loc. Aşa îşi dobândiseră şi poreclele. Tatăl lui Melvin fusese Roşu, în timp ce fraţii lui, Alb şi Albastru, culorile din drapelul naţional. Cei din familia Navely trecuseră multă vreme drept „periculoşii” din Red Hill.

Melvin Navely se aşeză la două scaune de Kelvin. Beauregard îl auzi comandând un gin cu gheaţă. Observă că îi tremură mâna atunci când ridică paharul la buze. Beauregard se întrebă dacă asta se datora drogurilor sau faptului că îl văzuse pe el. În pofida faptului că Red Hill era doar un orăşel, nu se intersectaseră prea des. Întâlnirile sale cu Malvin Navely în ultimii cincisprezece ani puteau fi numărate pe degetele de la o mână. Oare îl evita în mod voit? Beauregard se gândi că era posibil. Dar nu-i purta

pică. Nici lui nu i-ar fi plăcut să-l vadă în libertate pe cel care îi omorâse tatăl.

Doisprezece

Luni dimineață, Beauregard se trezi la şase. Îşi puse o pereche de blugi albaştri şi un tricou negru. Pescui o pereche de ochelari de soare din sertarul noptierei, pe care îşi lăsă însă portofelul. Kia stătea pe o parte, cu picioarele adunate la piept. Se aplecă asupra ei şi o sărută pe obraz. Ea se întoarse şi îi răspunse la fel.

— Bună, zise ea.

— Eu plec, zise el, mângâind-o pe păr.

— Astăzi e, nu-i aşa? întrebă ea deschizând ochii.

— Da. S-ar putea să nu mă întorc decât foarte târziu, zise Beauregard.

Ea se ridică şi îl sărută apăsat pe gură.

— Ai grijă să-ți ajungă curul acasă, zise ea.

— O să ajungă, o asigură el.

Se priviră intens, lăsându-şi doar ochii să vorbească.

Să nu te împuşte. Să nu te prindă.

Nu e cazul. Sunt făcut pentru asta. E singurul lucru la care mă pricep.

Nu e adevărat. Eşti un tată bun. Un soț bun. Te iubesc.

Şi eu te iubesc.

Merse şi-i sărută şi pe băieți. Pe urmă, porni către atelier.

VIRTUAL-PROJECT

Beauregard se strecură în Buick şi-l porni. Nu suna la fel de impresionant precum Duster-ul, dar era aproape la fel de iute. Îl scosese în noaptea trecută ca să-l probeze. Se descurcase bine. Luase curbele precum un dansator de tango care execută un *balanceo.* O scoase încetişor din garaj, închise uşa rulantă şi apoi porni spre casa lui Reggie.

Ronnie şi Quan ieşiră în secunda în care îi claxonă. Erau îmbrăcaţi la fel, în salopete albastre. Aveau cu ei nişte sacoşe de plastic pe care se vedea mare logo-ul IGA. Ronnie rămase în faţă, în timp ce Quan se strecură pe bancheta din spate. Primul era neobişnuit de tăcut. Celălalt fredona o melodie pe care Beauregard o recunoscu: „Regulate" de Warren G şi Nate Dogg. Dădu cu spatele până lângă maşina lui Quan şi apoi plecă pe drumul de ţară. Buick-ul avea numerele unei maşini vechi din depozitul lui Boonie şi un sticker fals pentru inspecţia tehnică periodică. Beauregard rămase binişor sub limita legală de viteză cât străbătură districtul Cutter. Erau în siguranţă, atâta vreme cât nu se găsea vreun copoi zelos care să le verifice numerele de înmatriculare.

— Ai adus tot ce ţi-am spus? întrebă Beauregard.

Ronnie tresări de parcă i-ar fi tras cineva un şut în boaşe.

— Hă?

— Masca de schi, vopseaua pentru faţă şi mănuşile chirurgicale, zise Beauregard.

— Păi, da. Am plătit cash, cum mi-ai zis. Le-am luat în zile diferite, de la magazine diferite.

— Bine. Sunteţi limpezi la minte? întrebă Beauregard.

— Da. Nici măcar nu mi-am băut berea de dimineaţă, zise Ronnie, dar Quan rămase tăcut.

— Quan? insistă Beauregard.

— Îs curat, cioară, răspunse acesta într-un târziu.

Vorbise clar şi precis. Cu o voce egală şi limpede. Articulase fiecare silabă atât de tăios încât ai fi putut să tai pâine cu cuvintele sale.

— Chestia asta are radio? întrebă Ronnie.

Beauregard coti pe drumul Town Bridge şi se îndreptă spre autostradă. Purta o pereche de mănuşi de condus negre, cu găuri deasupra încheieturilor degetelor. Îşi întinse mâna dreaptă şi apăsă un buton de pe radioul aflat în centrul consolei. În maşină începu să se audă „Ante Up” de M.O.P.

— Uite, se potriveşte, zise Ronnie.

Maşina nu avea aer condiționat. Beauregard coborî puțin geamul din dreptul său, lăsând să pătrundă în Buick o pală de vânt. Îşi simți inima cum începe să bată cu putere. Era ca un peşte care se zbate pe ponton. Cerul era atât de întunecat încât părea la asfințit. Soarele dimineții era acoperit de un strat gros de nori. La radio începu un alt cântec vechi hip-hop, iar Beauregard se trezi dând din cap înainte să-şi dea seama care era titlul melodiei. „Mind Playing Tricks on Me”[12] de trio Houston şi Geto Boys. Îşi aminti că atunci când apăruse cântecul acela, Kelvin îşi dorise atât de mult caseta încât îl convinsese pe Beauregard să-l însoțească la mall în Richmond ca să încerce să fure una. El preferase să meargă la sala de jocuri unde-i păcălise pe nişte studenți albi la *Pit-Fighter* şi câştigase destui bani ca să o cumpere. Kelvin îl întrebase atunci de ce nu furaseră pur şi simplu caseta.

— Tăticu’ mi-a zis că răsplata trebuie să merite întotdeauna riscul. Caseta aia nu merită să riscăm să fim prinşi la ieşire, îi spusese el.

— Chiar aşa ți-a zis? îl întrebase Kelvin.

---

[12] „Mintea-mi joacă feste”.

— Nu, dar l-am auzit vorbind cu unchiul Boonie.

Ştia motivul pentru care-şi amintise toate astea. N-avea nevoie de şase ani de cursuri de psihanaliză ca să-şi înțeleagă propria minte. Diamantele meritau riscul. Chiar dacă Ronnie era alunecos, iar Quan, fricos. Răsplata cântărea cu mai mult de o tonă în plus față de riscuri. Beauregard intră pe autostradă şi apăsă accelerația.

Parcarea centrului comercial era aproape goală când ajunseră ei acolo. Văzu două maşini în fața restaurantului chinezesc aflat la două uşi distanță de magazinul de bijuterii. În dreptul acestuia erau însă cinci automobile. În rest, totul pustiu. Norii se dispersaseră, scoțând la iveală un cer strălucitor. Beauregard se gândi că arăta de parcă şi-ar fi vărsat cineva cutia de acuarele peste înalt. Trecu de magazin şi parcă în aşa fel încât ieşirea să se afle drept în fața lor. Trase adânc aer în piept.

— E timpul să zburăm, zise el când expiră.

— Hă? făcu Quan.

— Nimic. Verificați-vă pistoalele. Asigurați-vă că sunt încărcate. Machiați-vă. Aşteptați un minut ca să fiți siguri că nu vă încurcă vreun erou. Două minute ca să deschideți seiful, să puneți mâna pe diamante şi pe alte bijuterii din vitrină. Alt minut ca să vă întoarceți la maşină. Adică patru minute. Dacă trec cinci, eu am plecat. M-ați înțeles? îi întrebă Beauregard.

Ronnie şi Quan îşi deschiseră sacoşele şi scoaseră cutiile cu vopsea pentru față. Îşi traseră mânuşile de latex şi la sfârşit îşi potriviră măştile. Aveau amândoi pistoalele în mână.

— Te-am auzit, omule. O să ne întoarcem în mai puțin timp decât îți ia ție să sughiți, îl asigură Ronnie.

— Quan, tu m-ai înțeles? întrebă Beauregard.

Îi studie înfățișarea, privindu-l prin oglinda retrovizoare. Pe bancheta din spate a mașinii lui stătea o Moarte la mâna a doua.

— Te-am înțeles, omule, zise Quan, exagerând cu dicția.

— Ești prăjit? insistă Beauregard.

Quan își băgă pistolul în buzunar.

— Nu.

Beauregard se întoarse ca să-l privească mai bine.

— Uită-te la mine.

Quan ridică privirea.

— Cioară, ți-am zis că-s curat. La naiba, hai s-o facem! exclamă el.

Beauregard își frecă degetul mare de inelar.

— Patru minute. Două sute patruzeci de secunde. Asta ne va da un avans de două minute în fața polițiștilor care se află la trei străzi de-aici. Intrați, ieșiți, dispărem, zise el.

Vorbele astea le auzise de la un bătrân spărgător de bănci irlandez, cu care Beauregard colaborase la trei lucrări separate și nu le uitase niciodată. Tipul fusese un profesionist. Băieții ăștia nu erau din aceeași ligă. Nici măcar nu jucau același joc.

— Am înțeles, zise Quan.

Ronnie își potrivi și el masca.

— Hai s-o luăm din loc, spuse și el.

Deschise portiera și sări afară. Quan escaladă scaunul și-l urmă, trântind portiera.

Beauregard îi privi cum sprintează în lungul parcării. Aveau de făcut cincisprezece pași până la ușă. Verificase asta cu câteva zile mai înainte. Își privi ceasul. Era 8:15.

Strânse volanul.

— E timpul să zburăm, șopti el.

Treisprezece

Ronnie se simțea de parcă ar fi fost într-un film. În jurul său, totul părea electric. Imaginile tremurau ca şi cum ar fi ieşit dintr-un proiector. Cu o noapte înainte, luase doar foarte puțină cocainã. De dimineață însă, trăsese două linii. Ca să-şi ascută simțurile. Acum îşi dădea seama că fusese o greşeală. Se simțea copleşit de stimulii din jurul lui. I se părea că pleoapele îi clănțăne atunci când clipeşte. Îşi simțea pielea aspră şi expusă, ca un nerv într-o măsea cariată.

La naiba. Să iau banii. Pantofi albaştri din piele de căprioară[13], nenorociților, gândi el.

Ronnie împinse cu umărul uşa magazinului de bijuterii. În mâna dreaptă avea revolverul, iar în stânga ținea punga de plastic. Lămpile ascunse din tavan scăldau interiorul într-o lumină cu nuanțe sepia. Vitrinele erau aranjate în formă de U. O tejghea lungă din spatele magazinului folosea ca loc de vânzări. Casa era undeva în stânga. De o parte şi de alta a magazinului, se aflau două vitrine lungi. Vitrina exterioară uriaşă ocupa aproape întreaga lungime a zidului. Jenny stătea în spatele tejghelei, împreună cu o femeie corpolentă cu o tunsoare aiurită. Vorbeau cu o altă femeie, mai bătrână, îmbrăcată într-o rochie care avea toate culorile curcubeului. Părul ei lung era împletit în două cozi care-i atârnau pe spate. În dreapta sa era un tânăr negru, aplecat deasupra unei vitrine, adâncit în mod evident în gânduri.

— Ştiți ce se-ntâmplă! Trântiți-vă pe pământ şi să nu v-aud fleanca! urlă Ronnie.

— Întindeți-vă pe jos sau o să vă spele creierii de pe nenorocitul de tavan! strigă şi Quan.

La început, nu se mişcă nimeni. Tânărul nici măcar nu-şi ridică privirile.

---

[13] „Blue suede shoes”, în original, titlul uneia dintre cele mai cunoscute melodii ale lui Elvis.

— ACUM! urlă Ronnie.

Tânărul căzu la podea atât de repede încât ai fi crezut că se prăbuşise într-un canal fără capac. Femeii mai în vârstă îi luă mai mult, dar se conformă şi ea. Jenny şi doamna corpolentă, care era probabil managerul, se aşezară şi ele. Ronnie țâşni până lângă tejghea. Le văzu în patru labe, gata să se întindă pe burtă.

— Haide, roşcato, noi doi mergem în spate, zise Ronnie.

Şefa sări mai repede în picioare decât ar fi recomandat-o trupul ei mătăhălos.

— Să n-o atingi! zise ea, băgându-se între Ronnie şi Jenny.

Bărbatul făcu un pas în spate. Vorbise pe un ton incredibil de feroce. Ochii dădeau să-i iasă din orbite, iar pe frunte i se zbătea o venă. Ronnie, din principiu, evita să lovească femeile. Bunul-simț sudist, sădit în el încă din copilărie, îl făcuse să găsească dezgustător un asemenea comportament. În circumstanțe normale, n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra unei femei. Acestea nu erau însă circumstanțe normale. Nici pe departe.

Ronnie o lovi cu patul pistolului pe directoarea magazinului chiar deasupra ochiului drept. Văzu cum apare instantaneu un cucui de dimensiunea unei acadele. Din rană începu să curgă sânge ca dintr-un robinet spart. Femeia căzu spre înainte, se agăță de tejghea şi se prăbuşi la pământ. Ronnie o luă pe Jenny de braț şi o ridică în picioare.

— Ai grijă de ăştia! lătră el spre tovarăşul lui.

Quan îl aprobă dând viguros din cap. Ronnie o trase pe Jenny în camera din spate.

Odată trecuți de uşa pe care scria DOAR PENTRU ANGAJAȚI, o trase pe Jenny mai aproape de el.

— Ai dezactivat alarma? întrebă el.

— N-am putut. Lou Ellen a ajuns înaintea mea. Ar fi trebuit să fie liberă, dar a făcut schimb de tură cu Lisa.

— Futu-i mama mă-sii! E conectată la seif? întrebă el.

— Şi de unde curul meu să ştiu eu? întrebă Jenny.

Ronnie se pomeni foarte aproape de a lovi o femeie a doua oară în viaţa lui.

— Deschide-l! zise el.

Jenny îşi eliberă braţul şi trecu printre trei mese late de metal şi un birou. Se opri în faţa unui seif cenuşiu, aproape la fel de înalt ca Ronnie. Apăsă câteva taste aflate pe un dispozitiv de pe uşă. Se aprinse un LED verde, iar Jenny apăsă pe mâner.

Nu se întâmplă nimic.

— Mai încearcă o dată! şuieră Ronnie.

Jenny făcu din nou combinaţia. Se aprinse lumina verde. Apăsă pe mâner.

Nimic.

— Dă-te de acolo, zise Ronnie.

Apăsă el pe mâner. La început, nu păru că se mişcă. Apăsă mai tare. Uşa începu să se deschidă agonizant de încet. Era al naibii de grea. Îşi puse pistolul în buzunar, îşi aruncă punga de plastic pentru a-şi folosi ambele mâini ca să deschidă uşa. Înăuntru se aflau şase rafturi aşternute cu o stofă neagră. Pe primul se aflau trei teancuri de bancnote. Ronnie îşi ridică punga şi le aruncă înăuntru. Nu ştiuse că avea să găsească şi bani, dar n-avea de gând să caute la dinţi calul de dar. Pe celelalte trei rafturi se aflau registre, dosare şi hârtii amestecate. Pe cel de-al şaselea găsi o cutie maro de dimensiunea uneia pentru stilouri. O înşfăcă şi-i scoase capacul. Văzu imediat cea mai frumoasă imagine pe care o avusese vreodată în faţa ochilor. Cutia era plină cu diamante neprelucrate. Fiecare avea dimensiunile unei stafide mărişoare.

— Salut, frumoaselor! zise Ronnie, după care puse rapid capacul la loc şi o aruncă în sacoşă.

— Haide, trebuie să te lungeşti şi tu lângă fata indigo de acolo.

O luă pe Jenny de braţ şi se îndreptă în camera de vânzări. În piept, îşi simţea inima ca o viespe captivă. Încercă să se calmeze, dar inutil. Nu prea mai conta. Lucrarea aproape că se terminase. O făcuse. Văzuse oportunitatea şi profitase. Aşa cum spusese şi Regele, ambiția era un vis cu un motor V8. Avea de gând să zboare cu acest V8 până într-un loc cu nisip alb şi apă atât de limpede încât puteai să o vezi din depărtări pe sirena care vine să te sărute.

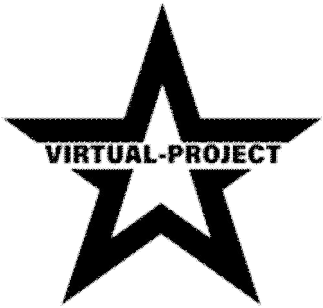

Ronnie realiză că era ceva în neregulă imediat ce deschise uşa, dar nu-şi dădu seama ce anume până când nu zări reflexia lesbienei în sticla polarizată a uşii magazinului. Avea un ditamai tunul aţintit spre Quan, care se afla în cealaltă parte a încăperii.

Ronnie băgă mâna în buzunarul drept şi-şi apucă revolverul. Trase prin stofă şi nimeri uşa. Lou Ellen trase şi ea, dar îşi pierdu echilibrul. Scoase un vaiet în timp ce cădea, dar nu-şi luă degetul de pe trăgaci. Asupra lui Quan se abătu o ploaie de cioburi. Unul dintre proiectilele femeii îi trecuse pe deasupra capului şi lovise vitrina din faţa magazinului. Ronnie îl văzu ridicându-se în picioare şi porni în fugă spre uşă. Quan ridică mâna din reflex.

Capul clientului tânăr se dădu pe spate de parcă ar fi fost legat de o funie invizibilă. Spațiul dintre el şi Quan se umplu de o ceață roşiatică. Omul se prăbuşi ca o rufă udă care cade de pe sârmă. Quan clipea repede. Îi intrase ceva în ochi.

Ronnie sări peste tânărul căruia îi lipsea o jumătate de cap şi îl apucă pe Quan de braț. Îl târî spre uşă. O auzi pe Jenny strigând. Femeia cea mare urla şi ea ca un înger al morții. Bătrâna de pe podea izbucnise în plâns. Ronnie îl scoase pe Quan pe uşă. Porniră prin parcare într-un sprint mortal. Auzi cum explodează vitrina din spatele lor. Ronnie nu se întoarse să privească, fiindcă ştia că nenorocita aia continua să tragă. Se îndreptă spre Buick mai mult trăgându-l pe Quan. Abia după ce intră în maşină îşi dădu seama că şi el țipă.

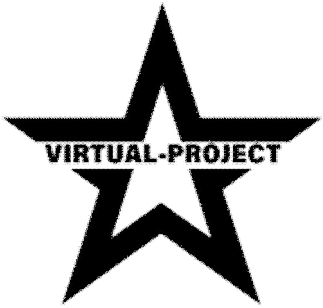

Beauregard deschise uşa din dreapta când îi văzu ieşind din magazinul de bijuterii. Quan se urcă în spate, iar Ronnie sări în față. Abia ce închisese portiera, că Beauregard porni, scrâşnind din cauciucuri şi lăsând în urmă un nor de fum cenuşiu. Buick-ul străbătu parcarea cu 65 km/h. Beauregard izbi deodată frâna şi accelerația şi-şi roti volanul spre dreapta. Pe stradă erau doar câteva maşini. Se strecurară printre ele, lovindu-se puțin de bordură şi revenind pe asfalt. Văzu lumina roşie a semaforului şi-l auzi pe Ronnie strigând când se strecură printre o camionetă de modă veche şi o dubiță scurtă.

Beauregard prinse volanul de parcă ar fi fost un colac de salvare. Putea simți în brațe tremurul motorului. Inima nu-i bătea prea tare. Bănuia că pulsul nu îi depășise 70. Aici era locul lui. În asta excela. Unii oameni erau meniți să mângâie claviatura unui pian sau să ciupească strunele unei chitare. Instrumentul lui era mașina. Iar acum interpreta o adevărată simfonie. Se simți cuprins de un soi de răceală. Îi pornise din stomac și se răspândi până în extremități. Știa că, indiferent ce avea să i se întâmple, nu se va simți niciodată mai viu, mai implicat decât în momentul acela. Concluzia asta conținea deopotrivă adevăr și tristețe.

Quan își scoase masca și o aruncă pe podeaua mașinii. Se frecă la ochi și scuipă de câteva ori. Simțea un gust metalic în gură. Din spatele lor se auziră sirenele. Se uită și privi prin fereastra din spate. Două mașini de poliție apăruseră ca de nicăieri. Luminile lor abia se vedeau din cauza soarelui strălucitor. Quan își șterse din nou ochii cu mâneca. Se uită apoi la ea și văzu că machiajul alb căpătase o nuanță roz. Sânge. Era sânge. Sângele tipului ăla. Îl omorâse. Ucisese pe cineva. Quan își aruncă arma pe podea de parcă ar fi fost incandescentă. Voma îi țâșni pe gură înainte să realizeze că îi este greață.

Beauregard privi spre stânga ca să evalueze mașinile de poliție care se apropiau de el cu repeziciune. În timpul celei de-a doua recunoașteri, trecuse din nou pe la secția de poliție. Era aproape întuneric și numărase patru mașini în parcarea din fața sediului. Cinci, dacă o punea la socoteală și pe cea de la intrare. O administrație de dimensiunile celei din districtul Cutter nu avea nevoie de mai mult de cinci patrule de poliție. Cele două automobile care îi urmăreau, la fel cu cea care probabil că patrula, erau Dodge Charger Pursuit Special Edition. Motorul de 340 de cai asigura o accelerație de la 0 la 100 de kilometri pe oră în șase secunde. Veneau echipate cu direcția și suspensia

îmbunătățite. Arcurile puternice de pe spate şi discurile de frână mai mari decât cele obişnuite dădeau maşinilor acelora capacități supranaturale de navigație.

Aşa cum ar fi spus tăticul lui, câinii ăia pot să vâneze.

Beauregard calculase că urmau să aibă cel puțin două minute avans față de momentul în care polițiştii aflau despre jaf şi atunci totul ar fi fost foarte simplu. În cel mai rău caz, se gândise că va beneficia de măcar treizeci de secunde, dacă lucrurile se împuțeau. Când auzise focurile de armă, îşi dăduse însă seama că ele sunt un semn foarte clar că planul lor se dusese pe apa sâmbetei. Polițiştii care-i apăruseră în retrovizoare nu erau tocmai o surpriză.

Un semn de la baza rampei le recomanda şoferilor mai sensibili să încetinească la 60 de kilometri pe oră ca să o urce şi să se încadreze apoi în trafic.

Beauregard urcă rampa cu 100 de kilometri pe oră. Rămase cu dreptul pe accelerație şi apăsă frâna cu stângul. Maşina alunecă în semicerc înainte să intre pe autostradă.

— Rahat, rahat, rahat! urlă Ronnie.

Beauregard eliberă frâna şi ținu în continuare accelerația lipită de podea. Buick-ul țâşni înainte când cuplă şi a cincea viteză a cutiei pe care o instalase Beauregard. Maşina tăie calea unui cap tractor şi se înscrise pe banda din mijlocul celor trei ale autostrăzii. Camionagiul îl claxonă, dar Beauregard auzi sunetul ca o trompetă stinsă în depărtare. Sirenele acoperiră curând claxonul. Beauregard privi în oglinda retrovizoare fără să-şi mişte capul. Şoferii se fereau din calea maşinilor de poliție care se apropiau de el. Aveau să-l ajungă destul de curând şi să-l lovească în spate cu barele lor de protecție. Porni radioul. Difuza „WHAM!” de Stevie Ray Vaughan. Probabil că ajunsese pe PBS. Posturile normale nu mai dădeau muzică instrumentală.

Sub radio se afla un buton albastru. Beauregard îl apăsă, iar maşina urlă precum un urs de peşteră. Oxid de azot.

N_2O. Instalase un sistem nou de alimentare. Ajustase de asemenea şi segmenţii aşa încât să nu se sudeze de pistoane în cazul în care motorul se încălzeşte prea tare din cauza noului combustibil.

Muncise mult, dar credea că meritase. Acul vitezometrului ajunsese la maximum. Tremura undeva mai sus de 215 kilometri pe oră. În faţă îi apăru un SUV pe al cărui geam din spate se vedea o grămadă de abţibilduri care spuneau povestea unei familii care avusese o mulţime de studenţi eminenţi. Beauregard coti din nou spre dreapta şi încercă să ocolească SUV-ul.

— IISUSE! urlă Ronnie.

Nişte semne portocalii triunghiulare anunţau că se îndreaptă spre o zonă aflată în şantier. Beauregard riscă o privire în retrovizoare. Maşinile de poliţie continuau să-l urmărească, dar avea un avantaj de cel puţin şase lungimi. În faţa lui apăru pasarela prin care autostrada trecea peste intersecţia drumului cu două benzi. I se păru că arată precum cocoaşa albă a unei balene ivite din străfundurile oceanului. Când construcţia avea să fie completă, drumul urma să aibă patru benzi. Lucrările constau, de fapt, în lărgirea pasarelei. Noua construcţie se ridica lângă sora ei mai mare. Între cele două poduri era o distanţă de douăzeci de metri. La şase metri mai jos se afla o movilă de sol lutos, înaltă de vreo trei metri. Drumul către ea era blocat de un parapet de oţel şi de nişte butoaie cu apă. La stânga se afla intersecţia şi o bandă care fusese blocată cu ajutorul conurilor portocalii.

— La dracu', spune-mi că n-ai de gând să sari! strigă Ronnie acoperind ultimele note ale chitarei Stratocaster la care cânta Stevie Ray.

— Puneţi-vă pernele pentru gât, zise Beauregard.

O luă pe a lui din poală cu o mână şi şi-o potrivi la ceafă. Ronnie înşfăcă şi el grăbit pernele de pe podea. Îşi puse şi el una, iar pe cealaltă i-o întinse lui Quan.

— Dar de ce trebuie să purtăm chestiile astea, Gândac? întrebă Ronnie.

În loc să-l asculte pe Beauregard, Quan se lăsă să cadă pe podea şi se aşeză într-o poziție fetală. Beauregard ignoră întrebarea lui Ronnie. Apăsă frâna şi roti volanul spre stânga. Buick-ul făcu o întoarcere de 180 de grade, creând un nor de fum care îl învălui imediat. Fără să ezite niciun pic, băgă în marşarier şi apăsă pe accelerație. Stâlpii de lemn care protejaseră până acolo spațiul gol dintre drumuri fuseseră înlocuiți cu o plasă textilă portocalie, ca acelea folosite pe pârtiile de schi ca să nu-i lase pe schiori să se rănească.

Ronnie îi urla în ureche. Fără cuvinte. Era un vaiet fără sens. Ajunseră la 100, îndreptându-se spre bucata neterminată a drumului.

Cu spatele.

Maşinile de poliție de apropiau ca nişte lupi care urmăresc o căprioară. Doar că acesteia îi crescură aripi.

Beauregard nu-i preveni, nu le spuse să se pregătească. În mintea lui auzi vocea tatălui său.

„Acum o să zboare, Gândac!”

Buick-ul decolă de pe pasarelă. Se prăbuşi şase metri ca o cărămidă. Portbagajul se lovi în movila de pământ, care amortiză parțial căderea. Prin fața ochilor lui Beauregard, marginea pasarelei zbură instantaneu. Se pregăti înşfăcând şi mai tare volanul şi lăsându-se cât mai mult pe spătar. Spoilerul din spate preluă o parte din şoc. Amortizoarele suplimentare făcură restul. Putu să simtă fiecare centimetru de tablă de oțel pe care îl sudase pe şasiu cum este solicitat la maximum.

Maşina de poliție care fusese cel mai aproape de ei frânase cu putere. Cea din spate nu reuşise. Se năpustise în prima şi o trimisese dincolo de margine. Aterizează cu botul înainte pe asfalt. De sub capotă țâşniră aburi şi lichid de răcire chiar înainte ca maşina să se oprească răsturnată cu roțile în sus. Beauregard băgă în viteză şi încercă să se extragă din movila de pământ. Solul roşu se ridică cincisprezece metri în aer în momentul în care cauciucurile din spate începură să muşte din el. Într-un târziu, după un timp care lui Beauregard i se păruse o eternitate, simți cum cauciucul se întâlneşte cu asfaltul. Ocoli maşina de poliție răsturnată şi dărâmă câteva conuri de trafic. O luă înapoi pe Şoseaua 314 şi coti la dreapta.

— Cred că m-am căcat pe mine, bombăni Ronnie.

Buick-ul țâşni pe asfaltul negru al drumului cu o singură bandă pe sens. Depăşiră o rablă de dubiță, după care şoseaua se aşternu pustie în fața lor. La două mile depărtare, Beauregard ieşi de pe asfalt şi intră pe un drum vechi de pământ plin de gropi în care îți puteai bloca o roată. Încercă din răsputeri să le evite. Copacii care mărgineau drumul aruncau umbre ciudate, în bătaia soarelui ce se ridicase pe cer.

Drumul se termina la vreo zece metri de o apă stătătoare mare. Beauregard găsise locul în cea de-a doua sa recunoaştere. Drumul era părăsit acum, dar dusese odinioară la o carieră. De-a lungul anilor, aceasta se umpluse cu apă şi crease un lac artificial. Nu existau peşti. Din când în când, copiii din zonă mergeau ca să se scalde. Uneori, pe acolo veneau şi tineri cu gândul să facă tot felul de lucruri care să-i poarte spre extaz. La marginea lacului se afla şi camionul lui Boonie.

Beauregard opri Buick-ul. Ronnie şi Quan ieşiră şi-şi scoaseră salopetele. Pe dedesubt, Ronnie era îmbrăcat ca de obicei, în timp ce Quan purta nişte pantaloni de trening şi

un tricou larg, albastru. Aruncară salopetele în maşină, nu înainte de a se şterge cu ele pe faţă. Cei doi alergară spre camion. Beauregard coborî şi el şi luă din spate o rangă care la unul dintre capete părea să fi fost muiată în carne tocată şi sos de tomate. O fixă pe pedala de acceleraţie şi pe bord. Deschise geamul în totalitate şi închise portiera. Pe urmă, băgă maşina în viteză. Sări în spate ca să se ferească în momentul în care Buick-ul porni ca o rachetă.

Maşina ajunse la marginea lacului şi, pentru un moment, porni din nou să zboare. Gravitaţia o prinse însă repede în puterea sa şi o făcu să cadă în apă. Peste Beauregard se abătură câţiva stropi de apă stătută, dar el nu se mişcă. Privi maşina până când aceasta dispăru total sub unde. Cât de mult avea să funcţioneze motorul deşi era scufundat? Întrebarea i se ivi brusc în cap şi îşi propuse să studieze chestiunea mai târziu.

— Haide, omule, să mergem! zise Ronnie.

Beauregard se urcă în camion şi-l conduse încet spre drumul principal. Îl împrumutase de la Boonie. Unul dintre băieţii lui îl însoţise cu o seară înainte. Tipul parcase la băcănia aflată la trei kilometri de acolo. Beauregard ascunsese camionul şi apoi tropăise pe jos până acolo.

Cotiră la stânga pe Şoseaua 314 către 249. Beauregard dorea să evite autostrada. Putea ajunge la Red Hill şi pe drumurile vechi, de ţară. Doar că avea să mai dureze puţin.

O maşină de poliţie trecu pe lângă ei cu cel puţin 160 de kilometri pe oră. Ronnie îşi băgă mâna în buzunar de parcă ar fi căutat pistolul pe care îl aruncase în lac.

— Caută un Buick albastru. Nu un camion de remorcare, zise Beauregard.

Le luă aproape trei ore să ajungă la Red Hill. Beauregard îi duse pe Ronnie şi pe Quan înapoi la Reggie. Opri camionul, după care coborâră toţi trei din el. Ronnie ţinea cutia sub braţ, de parcă ar fi fost un manual de gimnaziu.

Ocoli camionul prin față şi-l lovi în joacă pe Beauregard în umăr.

— Uite, asta zic eu că înseamnă să conduci. Vezi de ce aveam nevoie de Gândac?! La naiba, am crezut că-l zăresc pe Iisus în spatele volanului, dar erai tu. Hai c-ai fost bun! încheie el.

Îşi ridică mâna ca să bată palma. Beauregard îşi puse însă mâinile în buzunare. Ronnie mai ridică o dată palma, dar renunță după câteva momente. Beauregard îl privea intens.

— Am auzit împuşcături. Eu şi mulți alții. De asta a venit poliția. Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Beauregard.

— Nenorocita aia avea un tun.

— Ai omorât-o?

— Păi, nu m-am oprit să-i iau pulsul.

— Dar el? A ucis pe cineva?

— Omule, a fost o nebunie înăuntru. N-am avut ce face.

— Dar cum de v-a atacat? Eu am crezut că veți ține magazinul sub control în timp ce tu eşti în spate, zise Beauregard.

Ronnie se întrebase şi el asta, dar acum, că scăpaseră şi se întorseseră acasă, nu mai era chiar atât de preocupat.

Beauregard îl ocoli şi merse la Quan. Intră adânc în spațiul lui personal.

— Ce-a fost asta, gangsterule? Ce s-a întâmplat acolo?

— Omule, care-i diferența? Am reuşit, zise el, părând că-şi soarbe ultimele cuvinte.

— Ce-ai zis? întrebă Beauregard.

— Am zis...

Beauregard îl pocni atât de tare încât păru că a tras cu o puşcă. Quan se întoarse cu 180 de grade şi se prăbuşi pe capota camionului. Tricoul i se agăță în protecția de sârmă de pe far. Beauregard veni lângă el.

— Ai dat-o-n mă-sa, nu-i aşa? Văd asta în ochii tăi. Hai să-ți spun eu care-i diferența. Este cea dintre un jaf armat, pe care-l vor investiga pentru câteva luni, şi crimă de gradul întâi, pe care n-o vor clasa niciodată. Ți-am zis să n-o dai în bară. Dar degeaba. Lasă-mă să ghicesc. Femeia aia te-a surprins fiindcă tu căscai gura în timp ce Ronnie era în spate. Cretin! exclamă Beauregard. Să nu mai vii niciodată în Red Hill. Eşti *persona non grata* aici. Nu vreau să te mai văd vreodată. Iar pe tine, zise el întorcându-se spre Ronnie, vreau să te mai privesc în ochi doar în momentul în care îmi aduci banii. O să ne întâlnim undeva în afara oraşului. Scăpați de telefoane, zise el.

Făcu o pauză, după care îl luă pe Quan de codițe.

— Nu cred că mai e nevoie să-ți spun să nu zici nimănui despre ziua de azi. Te-am auzit vomând acolo în spate. Ştiu c-o să-ți fie greu să trăieşti cu asta. Dar va trebui să o faci, fiindcă altfel vei muri strivit de această crimă. M-ai înțeles? întrebă el.

Quan făcu semn din cap că da.

— Pentru ultima dată, Ronnie. După ce mă plăteşti, să nu te mai apropii niciodată de mine sau de ai mei.

Beauregard se urcă în camion şi îi porni motorul. Quan se extrase de pe botul acestuia şi se îndreptă de şale. Beauregard ieşi cu spatele din parcarea lui Reggie.

— Îl urăsc pe nenorocitul ăsta, zise Quan.

— Cred că nici el nu te iubeşte prea mult. Haide să bem o bere. Peste o săptămână o să fii mai bogat cu optzeci de mii. De banii ăştia îți poți angaja un antrenor de box, zise Ronnie.

— Dă-te-n mă-ta, Ronnie, spuse Quan frecându-şi fața.

— Da, da. Hai să bem berea aia înainte să vină Gândac ca să-ți acorde revanşa, zise Ronnie.

Se îndreptă spre container. Câteva secunde mai târziu, Quan păşi pe urmele lui.

— Îl urăsc pe nenorocitul ăla, bombăni el.

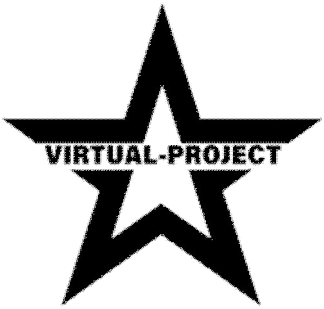

Beauregard merse până la Boonie, schimbă camionul de remorcare cu camioneta sa şi se îndreptă spre atelier. Semnul de pe uşă era ÎNCHIS. Kelvin era probabil în pauza de masă. Descuie, intră şi aprinse luminile. Duster-ul stătea într-un colţ, tăcut precum Sfinxul, deşi în mintea lui îi putea auzi cuvintele.

— Suntem ceea ce ne-a fost menit să fim.

Vocea din minte răsuna precum cea a tăticului lui. Ca glasul aspru, scăldat în whiskey, dar cumva melodios, care îl urmărea mereu. Cuvintele aparţineau cuiva mult mai elocvent decât îşi putea el aminti. Îşi trecu degetul pe capota maşinii. Împuşcaseră nişte oameni. Unii puteau fi chiar morţi. Jaful acela în amiaza mare avea să provoace multă agitaţie. Avea şi senzaţia că Ronnie va încerca să-l păcălească în privinţa părţii sale. Iar Quan era o epavă.

Dar scăpaseră. Se pricepea încă. Indiferent ce însemna asta.

— Suntem ceea ce ne-a fost menit să fim, zise el.

Cuvintele răsunară în tot atelierul.

Paisprezece

— Domnişoară Lovell, vrem să vă asigurăm că ne pare foarte rău de ceea ce vi s-a întâmplat, zise primul poliţist, pe nume LaPlata.

Era înalt şi slab, dar braţele sale vânoase păreau în stare să spargă o nucă de cocos.

— Trebuie să vă spun şi că procurorul se gândeşte să nu vă pună sub acuzare pentru că v-aţi folosit arma, zise celălalt poliţist, Billups. Doamna Turner e bine şi nu vrea să vă dea în judecată. De vreme de arma era înregistrată, nu aveţi de ce să vă faceţi probleme.

Bărbatul era construit ca un hidrant şi avea o chelie a cărei linie semăna cu frontul retragerii generalului Lee la Gettysburg. Stăteau în faţa ei pe o canapea dublă îngustă, acoperită cu un model floral care văzuse şi zile mai bune. Lou Ellen se aşezase în recliner şi îşi ridicase picioarele. Îşi lăsase cârjele pe podea, lângă ea.

— Păi, mă bucur să aud asta. Adică, eu am încercat să-i salvez viaţa, zise Lou Ellen.

Se întoarse în fotoliu şi simţi un junghi ascuţit în toată partea stângă. Se strâmbă şi scoase un geamăt lung, gutural.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Billups.

— Doctorii mi-au dat deja cea mai mare doză legală de Oxy, zise femeia clătinând din cap. Au zis că glonţul mi s-a întors în coapsă pentru că a ricoşat din femur şi mi-a ieşit aproape de fund. Au trecut două săptămâni, dar mă simt la fel. Cred că voi avea dureri o bună perioadă de timp. S-ar putea să trebuiască să mă obişnuiesc cu ele.

— Domnişoară Lovell, ne puteţi spune ceva despre jefuitori? întrebă Billups.

Lou Ellen clătină din nou din cap.

— Erau amândoi bărbaţi. Aşa cred. Purtau măşti. Şi mănuşi. Da, aveau mănuşi.

— Şi sunteţi sigură că n-au furat nimic? Seiful era larg deschis când au ajuns colegii noştri, întrebă Laplata.

— Doar câteva sute de dolari în bancnote mici, minţi Lou Ellen.

LaPlata o fixă cu privirea. Ochii săi alungiți păreau că o studiază aşa cum se uită un copil la o furnică înainte să pună o lupă deasupra ei.

— Dar e ciudat. În vitrină erau bijuterii în valoare de câteva mii de dolari. Dar nu i-au interesat. Asta n-a fost o lovitură la întâmplare. Au venit special pentru seif şi doar pentru el, insistă LaPlata, ai cărui ochi nu se desprinseră de pe Lou Ellen.

— Presupun că au crezut că lucrurile mai valoroase sunt în seif, nu ştiu. Uitați, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar chiar nu mă simt prea bine. N-am putea amâna discuția asta? întrebă ea.

LaPlata îşi întoarse privirea spre Billups. După câteva secunde, bărbatul corpolent dădu din cap. Cei doi detectivi se ridicară.

— Bine, domnişoară Lovell. Dacă vă amintiți şi altceva, vă rog să ne sunați. Vă promit eu c-o să rezolvăm cazul ăsta, zise LaPlata.

Îi dădu o carte de vizită pe care numele lui era scris cu litere mici şi negre. Femeia o luă, evitându-i privirea. Putea simți ochii celuilalt cum i se înfig în creier.

— Odihniți-vă, domnişoară Lovell. Ținem legătura, zise Billups.

Detectivii ieşiră din apartamentul ei.

Auzind uşa închizându-se în urma lor, femeia îşi închise ochii şi oftă. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor de pijama, de unde scoase un flacon maro cu pastile. Luă încă două drajeuri de OxyContin, fără apă. Gustul amărui lăsă curând locul unei moliciuni languroase care i se răspândi până la extremități cu o hotărâre insidioasă. Îşi dădu reclinerul pe spate şi încercă să nu se mai gândească la polițişti, la magazin sau la durerea din picior.

Dură douăzeci de minute până când îi sună celularul. Lou Ellen se ridică, simțind că inima dă să-i iasă din piept. Îl scoase din buzunar şi se uită la ecran.

O suna John Unshpeunu. John 11:1. Prima mențiune a lui Lazăr în Biblie. Un apel de la Lazarus „Lazy”[14] Mothersbaugh nu era niciodată un lucru plăcut. Un telefon de la el după ce îi pierdusei marfa era îngrozitor.

Ar fi putut să-l ignore, dar el avea să sune din nou şi asta ar fi înrăutățit lucrurile. De parcă ar fi fost posibil. Îşi puse degetul pe ecran şi-şi duse telefonul la ureche.

— Alo?

— Măi, măi, măi, e chiar Annie Oakley[15], se auzi o voce aspră şi ascuțită.

Puteai auzi munții din Lynchburg şi Roanoke în glasul acela. Unii oameni ar fi putut face presupuneri bazate pe accent. Oamenii aceia erau proşti.

— Salut, Lazy, zise ea.

— Salut, Lou. Ce mai faci? Am auzit că ai primit un glonte care a făcut turul părților tale ruşinoase, zise el, râzând încetişor.

— Nu, m-a lovit în femur şi mi-a ieşit aproape de fund.

Îl auzi inspirând adânc. Zgomotul flegmei trecu dincolo de telefon.

— Asta e nasol, Lou. E un nasol mare cât o nenorocită de scroafă la fătare, zise Lazy, iar femeia nu-i răspunse. Ai fost bună cu mine, Lou, de aia te-am lăsat să lucrezi acolo.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, Lazy. Tipii ăia s-au năpustit şi... pur şi simplu nu ştiu, zise ea.

Era sinceră. Avea nişte bănuieli, dar nu ştia nimic precis. La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea. Auzi un zgomot

---

[14] Leneş, loază.

[15] Trăgătoare de elită (1860 - 1926), campioană la tir.

puternic venind de la uşa apartamentului ei. Suna de parcă cineva încerca să o dărâme.

— Da, bine. Horace şi Burning Man o să-ţi pună nişte întrebări, iar tu o să răspunzi. Îţi zic, Lou, mi-aş fi dorit să nu se ajungă la asta. Dar dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar fi călăreţi, zise el, încheind conversaţia.

Lou Ellen îşi întoarse capul în direcţia uşii. Continuau să bată în ea. Femeia închise ochii.

— E deschis!

Să-i ia dracu'! Dacă tot veneau s-o ucidă, măcar să deschidă uşa. Auzi paşi grei şi apoi îi zări venind spre ea prin hol.

Horace afişase un rânjet care îl făcea să pară un felinar din bostan, cioplit de un bolnav de Parkinson. Părul său gri i se adunase pe creştet într-un smoc încâlcit şi gras. Purta un tricou vechi Texaco şi blugi. Braţele îi erau acoperite cu tatuaje nordice. Vikingi, topoare şi cranii. Billy „Burning Man" Mills stătea lângă el. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât Horace şi cu vreo cincisprezece mai lat. Purta o cămaşă albă deschisă la gât şi o pereche mototolită de pantaloni scurţi. Avea părul negru şi rar, cu câteva şuviţe cărunte, pieptănat cu cărare pe mijloc. Barba sa Vandyke era încă mai mult neagră decât albă. Ochii verzi îi scânteiau ca nişte bucăţi de jad. Dacă treceai cu vederea cicatricea de pe obrazul stâng, puteai să-l consideri încă un bărbat foarte chipeş. Avea însă semnul unei arsuri care pornea de pe barbă, continua spre obraz şi sfârşea în jurul a ceea ce-i mai rămăsese din ureche. Lou ştia că îşi lăsase părul lung ca să ascundă asta.

— Hei, Lou Ellen. Ce mai faci? întrebă Billy.

— Cât de bine se poate, luând în considerare... răspunse ea.

Îşi dădu seama că Lazy o sunase doar ca să se asigure că era acasă şi nu la spital. Lou lăsă mâna să-i cadă în lateral.

Poliţiştii îi luaseră arma, dar avea un briceag de care nu se despărţea practic niciodată.

— Da. Rănile de glonţ dor al dracului de tare. De parcă te-ar împunge cineva cu un vătrai fierbinte ca să ajungă la os, zise Billy.

Se aşează pe unul dintre scaunele pe care poliţiştii le aduseseră din bucătărie. Se aplecă puţin lăsându-şi mâinile să atârne printre picioare.

— Aproape că ai putea crede că nu există durere mai mare, zise el.

— Da, îl aprobă Lou Ellen.

Îşi simţea gura uscată precum deşertul.

— Şi totuşi nu-i aşa. Întotdeauna există şi mai multă durere, zise Billy.

Bărbatul îşi trecu mâna prin păr, iar ea văzu şi restul cicatricii.

— Billy...

— Şşş. Trebuie să te întreb două lucruri, Lou. Doar două. Pe urmă o să plecăm.

— Tocmai au fost pe-aici poliţiştii. Nu le-am zis nimic. Ştii bine că nu, zise ea.

Simţea că e pe cale să plângă şi se ura pentru asta.

— Ah, zâmbi Billy, ştiu asta, surioară. I-am privit cum pleacă. Sunt departe acum. Dar mulţumesc că mi-ai răspuns la prima întrebare, zise el.

Zâmbetul părea să accentueze efectul înspăimântător al cicatricii. Era ca şi cum fantoma fostului său chip s-ar fi ridicat din mormânt. Billy îşi trase scaunul mai aproape de recliner.

— Acum, cea de-a doua mea întrebare e una de baraj. Cui i-ai spus de diamante? Ştii tu, alea cu care Lazy plătea pentru fete, întrebă el.

Zâmbi din nou, iar pielea din jurul ochiului i se încreţi precum hârtia creponată.

Lou Ellen simți că-i tremură limba-n gură. I-ar fi putut spune adevărul. Să verse tot şi apoi... fie ce-o fi. Sau ar fi putut minți. Să pretindă că n-are habar cum aflaseră tipii ăia că în seif se aflau diamante în valoare de aproape două milioane de dolari. Mai avea şi varianta de a găsi o cale de mijloc.

— N-am spus nimănui. Dar lucrez împreună cu o fată, zise ea.

— Au, surioară, făcu Billy aplecându-se spre ea. Să nu-mi spui că e o altă fată a cărei fofoloancă are gust de vată de zahăr şi de vise, zise Billy.

— Nu i-am spus nimic. Aproape nimic. Doar că ne-am petrecut nişte timp împreună. S-ar putea să se fi prins de nişte chestii, zise Lou Ellen.

Billy dădu gânditor din cap. Îşi trecu degetele peste coapsa stângă a femeii.

— Lazy are un prieten la spital. Cică dacă glonțul ar fi lovit puțin mai la stânga, ți-ar fi tăiat artera femurală, continuă el, oprindu-şi mâna pe rana ei.

— Da, zise Lou Ellen.

Bărbatul o strânse cu putere. Degetele i se înfipseră în carne ca o capcană pentru urşi. Cel mare intră în rană. Durerea deveni o ființă care o apucă de gât ca să o sufoce. Îşi scoase din instinct cuțitul. Mâna stângă a lui Billy o apucă de încheietură înainte să poată ataca.

— Haide, Lou, zise el, scuturându-i încheietura şi făcând cuțitul să-i cadă în poală. Cum o cheamă? Pe fata aia a cărei fofoloancă are gust de magie şi cer înstelat.

— Lisa, şuieră ea.

Billy dădu drumul piciorului şi-i luă cuțitul din poală.

— Lisa e cea blondă, nu? întrebă Billy.

Lou Ellen dădu afirmativ din cap.

— Asta înseamnă că a fost cealaltă. Roşcata. Jenny, zise el aşezându-se din nou pe scaun, care scârţâi din toate încheieturile.

Lou începu să respire greu, pe gură.

— N-am crezut nicio clipă c-o să zici adevărul. Nu ştii să minţi, Lou Ellen. Şi, oricum, ai avut întotdeauna o slăbiciune pentru cururile mari. Lisa e prea slabă pentru tine, zise Billy ridicându-se.

— Nu, te rog să n-o răneşti. Te rog.

— Dacă ar fi fost doar un magazin de bijuterii obişnuit, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar nenorociţii de poliţiştii vor începe să adulmece. O să se uite în registre şi-o să vadă că matematica de acolo nu-i tocmai în regulă, zise Billy.

— N-am să le zic nimic, şopti Lou Ellen.

— Ştiu că ai calitate, Lou, zise Billy încruntându-se, dar băieţii ăia te vor strânge tare cu uşa. Dacă mai contează, să ştii că i-am spus lui Lazy că eu ar trebui s-o fac. La urma urmei, te cunosc de cea mai multă vreme, zise el, păşind în spatele reclinerului.

— Billy, spune-i lui Lazy că-i pot explica. Pot să îndrept lucrurile, zise Lou Ellen.

Se răsuci în fotoliu ca să vadă ce face celălalt. Deşi durerea era sfâşietoare, îşi întoarse trupul încercând să vadă pe deasupra spătarului. Ochii dădeau să-i iasă din orbite în încercarea de a vedea. Billy scoase o pungă neagră de plastic din buzunarul de la spate.

— Ba nu poţi, Lou. Anumite lucruri când se strică nu mai pot fi reparate niciodată.

Îi trecu punga peste cap şi o strânse la gât. Lou Ellen se încordă pe scaun şi încercă să se ridice ca să rupă punga.

— Poţi s-o ţii de mâini, te rog? întrebă Billy.

Horace se năpusti, i se urcă pe coapse şi o apucă de mâini. I se păru că vede conturul nasului sub plasticul negru. În locul în care ar fi trebuit să fie gura observă o

bulă. Femeia strigă, dar punga absorbi zgomotul. Ţipetele îi deveniră icnete disperate. Apoi se transformară la rândul lor în mârâieli animalice, şi mai disperate. Mâinile începură să se liniştească puţin câte puţin. Gemetele deveniră mai rare, aproape nişte şoapte imperceptibile. După câteva minute, picioarele se liniştiră şi ele.

Mai aşteptară puţin, până când femeia încetă complet să se mişte.

În apartament se simţi brusc o putoare insuportabilă. Billy şi Horace rămaseră însă imperturbabili. Nu era prima dată când îşi evacuase cineva intestinele în prezenţa lor. Billy scoase punga, o împături şi o băgă la loc în buzunar. Capul femeii căzu spre dreapta. Limba îi ieşea din gură de parcă ar fi fost capul unei ţestoase ieşit din carapace.

Billy băgă o mână în buzunar, de unde scoase o batistă. Se şterse pe frunte şi o băgă la loc. Din celălalt buzunar, extrase un recipient plat de argint, un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri. Îşi aprinse o ţigară cu un chibrit pe care îl aruncă pe podea între picioarele femeii. Nu dusese recipientul la gură. Îl ţinuse doar lângă chibrit până când apăruse o flăcăruie ca o cireaşă mică. Turnă conţinutul pe covor şi pe perdele. Picură puţin lichid şi direct pe Lou Ellen. Mirosul acru al rachiului îl acoperi pe cel al fecalelor.

Billy oftă uşor, după care o mângâie pe Lou Ellen pe obraz.

— La naiba, surioară, şopti el.

Aruncă un chibrit aprins pe corpul ei. Flacăra porni încet, timid. Pe urmă, se răspândi repede pe picior. Mai aruncă un chibrit lângă perdele. Acestea se aprinseră de parcă ar fi fost muiate în parafină. Billy privi flăcările care dansau în lungul ţesăturii aşa cum fanaticii privesc o icoană. Îi aminteau de îmblânzitorii de şerpi de la biserica bunicului său. Se zvârcoleau pe podea dansând pentru Dumnezeu.

— Cred c-ar fi mai bine să mergem, zise Horace.

— Da, îl aprobă Billy, clipind des. Tu du-te la roşcată. Eu o să vorbesc cu Lisa.

— Păi credeam că Jenny e vinovată.

— Da, dar e mai bine să fim siguri. Haide, să plecăm dracului de-aici. N-am chef s-o văd arzând, zise Billy.

Îşi trase mâneca în jos peste palmă şi deschise uşa de la intrare. Urcă apoi în Cadillac împreună cu Horace. Când ajunseră la ieşirea din parcare, pe sub uşa lui Lou începură să se strecoare primele fuioare de fum.

Cincisprezece

Beauregard stătea în Duster, bătând cu degetele în volan. Cerul era mohorât, amenințând să reverse un adevărat diluviu, altfel foarte necesar. Undeva, în depărtare, se vedea un turn pentru apă pe care scria CARYTOWN şi care îl privea ca un uriaş de fier. În stânga, orizontul era intersectat de o cale ferată abandonată. În jurul lui, rămăşițele unei fabrici semănau cu oasele unor dinozauri din oțel şi cărămidă.

Îşi privi ceasul. Era patru şi cinci. Ronnie ar fi trebuit să vină încă de la ora două. Nu era surprins că întârziase. Trăsese de timp mai bine de o lună până obținuse banii de la „tipul lui din DC”, întârzierea înrăutățise situația deja disperată în care se afla Beauregard. Furnizorii de piese îl sunau de parcă ar fi fost nişte foşti iubiți supărați. Ipoteca pe atelier trebuia plătită în trei zile. Asta ca să nu ia în considerare şi faptul că termenul pentru depozitul necesar primului an de colegiu al lui Ariel se apropia al naibii de repede. Personalul de la cămin împachetase deja cu voioşie lucrurile mamei sale, anticipând puțin iminenta ei relocare.

— Dumnezeule, Ronnie, nu mă lăsa baltă. Sper să nu fiu nevoit să te fac una cu pământul.

Beauregard nu spusese nimănui. Îşi privi din nou ceasul. Era patru şi zece. Îşi închise ochii şi-şi frecă fruntea. Auzi huruitul unui motor de capacitate mare. Îşi deschise pleoapele şi văzu un Mustang negru venind pe asfalt. Şoferul ferea vehiculul de toate crăpăturile şi găurile, cu tandreţea cuiva care tocmai îşi cumpărase o maşină.

Mustang-ul parcă lângă Duster. Ronnie Sessions zâmbi la Beauregard din spatele volanului. Acesta îşi coborî geamul, iar Ronnie îl imită.

— Ce mama mă-sii e asta? întrebă Beauregard.

— Care? E o maşină, omule. Una de BOSS. Mustang din 2004.

Beauregard îşi scoase puţin capul pe geam.

— Nu te-ai uitat la ştiri? Nu se vorbeşte decât despre faptul că un om a murit, iar alte două persoane au fost împuşcate în timpul unui jaf dintr-un magazin de bijuterii. Poliţia s-a lipit de cazul ăsta precum putoarea de căcat, iar tu îţi cumperi o maşină nouă...

Rostise fiecare cuvânt încet şi clar, de parcă le-ar fi muşcat din aer şi apoi le-ar fi scuipat spre Ronnie.

— Nu e nouă. Am luat-o de la Wayne Whitman.

— Şi cât ai plătit pe ea?

— Mi-a făcut o reducere. 7000. A adăugat chiar şi un set de jante.

— Iar tu eşti convins că un calic precum Ronnie Sessions nu atrage atenţia atunci când începe să arunce cu bani...

Celălalt îşi dădu ochii peste cap.

— Gândac, hai scoate-ţi bâtul ăla de doi metri care ţi s-a înfipt în cur. Am reuşit! Poliţiştii nu dau amănunte fiindcă nu ştiu nimic. Se învârt în jurul cozii. Linişteşte-te!

Ronnie înşfăcă două cutii de cereale de pe scaunul din faţă, pe care i le dădu lui Beauregard.

— Du-te şi cumpără-ți ceva frumos. Scoate-ți soția la Barretts. Mergi să faci o partidă liniştită de sex, aşa ca între oamenii căsătoriți, la hotelul Omni.

— Să nu vorbeşti despre soția mea, Ronnie.

— Hei, n-am vrut să te jignesc. Zic şi eu că Toucan Sam şi Captain Crunch[16] ți-au adus 80.000. Bucură-te de chestia asta.

— 87.133,33. Atât ar trebui să fie: 87.133,33.

— Sunt toți, Gândac. Iisuse, ziceam şi eu.

Beauregard puse cele două cutii pe bancheta din spate.

— Omule, poate că la un moment dat o să putem vorbi de o altă lucrare. Facem echipă bună. O să găsesc eu cu cine să-l înlocuiesc pe Quan. Ştiu ce părere ai despre el. Ca să fiu sincer...

— Nu, îl întrerupse Beauregard. Am terminat-o. Şi ai grijă să nu-mi mai rosteşti numele, Ronnie.

Îşi ridică geamul maşinii şi porni Duster-ul. Apăsă accelerația şi părăsi locul acela. Cerul începu să plângă chiar când trecea pe lângă turnul de apă şi cotea pe strada Naibor. În timp ce urca breteaua către autostradă, văzu în stânga un semn care îi mulțumea că vizitase Carytown, VA. Porni radioul şi se pregăti de călătoria de două ore către districtul Red Hill. Simțea că ursul care-i prinsese inima între labe mai slăbise puțin strânsoarea. Nu-l văzuse nimeni la magazin. Singurii care ştiau că el fusese şoferul erau Ronnie, Reggie şi Quan. Dacă numele său avea să fie pomenit în afacerea asta, ştia pe cine trebuie să viziteze.

Şi cine urma să dispară.

---

[16] Mărci celebre de cereale.

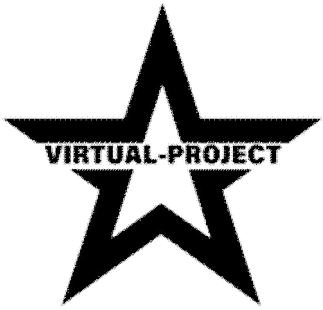

Ronnie depăşi un camion cu prelată. Avea şi partea lui Jenny pe bancheta din spate, iar în portbagaj îşi pusese o geantă cu schimburi pentru noapte. Nu ştia ce avea de gând să facă Gândac, dar el unul plănuia să petreacă în tot weekendul precum Tony Montana[17]. Ocoli un SUV şi luă o înghiţitură dintr-o sticluţă de Jack Daniels. Puse sticla înapoi în suportul de pahare şi porni un CD cu Elvis. Vocea baritonală a Regelui se revărsă din difuzoare.

— Aşa mai vii de-acasă, zise Ronnie.

Mai luă o înghiţitură. Gândac îl cam certase, dar avea cumva dreptate. Familia Sessions nu era renumită pentru averea ei. Oamenii ar fi putut să înceapă să vorbească în cazul în care el s-ar fi apucat să arunce cu prea mulţi bani prin oraş. Asta însemna că era bine că se hotărâse să nu mai rămână multă vreme pe acolo. Îşi dădu seama că avea de gând să se ţină de cuvânt faţă de Jenny. Urma să lase în urma lor minele de cărbune, lanurile de porumb şi crescătoriile de crabi din Virginia. Dorea să plece undeva unde să-şi petreacă zilele bând piña colada şi nopţile privind-o pe Jenny cum i-o suge. Asta până când se terminau banii. Nu înţelegea de ce refuza Gândac să se bucure chiar şi pentru un minut. E adevărat, întârziase cu banii pentru el şi pentru Quan, dar căpătaseră o sumă

[17] Personaj fictiv, protagonistul filmului Scarface.

destul de mare ca să le permită să arunce cu banii în cluburile de striptease în următorii trei ani. Negroteiul ăla nu-i era nici măcar recunoscător că îl luase la lucrare.

Puse din nou sticla în suportul de pahare şi îşi scoase telefonul nou.

— Jenny, zise el.

Îl cumpărase în aceeaşi zi cu maşina. Facilitatea hands-free părea science fiction. Mai tare decât o maşină zburătoare.

Se întorsese din DC cu trei zile în urmă, după ce petrecuse puțin în capitală, împreună cu Reggie. Vorbiseră cu Brandon Yang în Chinatown şi merseseră împreună să-l vadă pe şeful acestuia la un local care gătea pentru diplomații şi imigranții chinezi. Ronnie îl întâlnise pe Brandon înăuntru, ca şi pe Quan şi pe Winston. Făcea un an pentru fraudă poştală. Îi spusese că infracțiunea aceea nu era importantă. Lucra pentru un tip care manevra atâția bani ca intermediar pentru mărfuri de lux încât trebuia să-şi păstreze bancnotele în sicrie, pe şase rânduri în înălțime, într-un depozit din Maryland. Brandon îi spusese că omul acela va avea grijă de el fiindcă-şi ținuse gura şi intrase la închisoare.

Nu mințise. Nimeni nu se lua de el. Avea o celulă numai a lui. Şi o slujbă uşurică la spălătoria închisorii. Gardienii îl lăsau să aibă două vizite conjugale pe lună. Pentru el, închisoarea părea mai degrabă o vacanță decât o pedeapsă. Singura chestie care-i lipsea era un partener de şah. Era absolut obsedat de jocul ăsta. Ronnie îl abordase într-o zi şi se oferise să joace pentru nişte țigări. Pierduse, dar îl făcuse pe Brandon să se întrebuințeze serios. Se împrieteniseră, iar când acesta părăsise penitenciarul Coldwater, îi spusese lui Ronnie să-l caute dacă dădea vreodată peste ceva care l-ar fi putut interesa pe şeful lui.

Şi exact asta făcuse. La întâlnirea cu şeful lui Brandon, aflase două lucruri. Primul – chinezilor le plăcea al naibii de mult să fumeze. Al doilea – nici el, nici Jenny nu ştiau nimic despre diamante.

— Îți dau 700.000, îi spusese şeful lui Brandon.

Mai bine zis, îi zisese tovarăşul lui, traducând cuvintele bătrânului care arăta precum personajul malefic dintr-un film de kung fu.

Ronnie se prinsese cu mâinile de mânerele scaunului. Şapte sute de mii. Dacă ar fi adunat toți banii câştigați vreodată de toate cunoştințele sale, n-ar fi ajuns nici pe departe la suma asta. Din moment ce-i oferea atât, probabil că diamantele valorau trei sau patru milioane. Rămăsese fără cuvinte. Limba refuzase să i se mai mişte.

Iar chinezii crezuseră că vrea să negocieze.

— Şapte sute cincizeci. Ultima ofertă, spusese Brandon după ce se consultase din nou cu şeful lui.

Ronnie îşi regăsise vocea.

— Da, da, e bine, acceptase el.

Pentru o fracțiune de secundă, se întrebase care era motivul pentru care un magazin atât de mic avusese în seif diamante de o asemenea valoare. Geanta cu bani pe care i-o aruncaseră în brațe alungase însă gândul acela, care-i fugise din minte ca un iepure speriat. Nu conta. Cu ceea ce îi dădeau, îl putea plăti pe Chuly, putea oferi tuturor sumele cu care se înțeleseseră şi tot i-ar mai fi rămas destui bani pentru o toaletă de aur.

După întâlnirea asta, plecaseră în oraş. Luaseră barurile la rând. Merseseră în genul ăla de cluburi care se află pe acoperişuri şi în care chelnerițele se folosesc de săbii ca să deschidă sticlele de şampanie. Mâncaseră în restaurante cu nume pe care Ronnie nu le putea pronunța. Agățaseră chiar nişte tipe care se dovediseră până la urmă prostituate. El, Reggie şi Brandon le luaseră pe rând pe toate trei. Îşi

îndeplinise chiar şi una dintre fantezii şi trăsese o linie de cocaină de pe fundul sexos al unei târfe. Petrecuseră de parcă ar fi fost staruri rock. Şi de ce nu? Ieşise din sărăcie. Nu mai trebuia să numere mărunţiş ca să cumpere benzină. Nu era Bill Gates, dar se îndepărtase destul de mult de sărăcie. Deşi aerul condiţionat funcţiona, coborî geamul şi scoase un strigăt războinic.

— Alo? zise Jenny.

— Salut, funduleţ dulce, răspunse el ridicând la loc geamul. Mă îndrept către tine. Mă simt ca Moş Crăciun. Vrei să-ţi bag ceva în ciorap?

— Ai banii? întrebă Jenny.

Ronnie se încruntă. Vocea femeii era... stranie. Ca a unui copil care îşi scăpase îngheţata, îşi pierduse căţelul şi-şi văzuse tatăl bătut în aceeaşi zi.

— Desigur, îi am. Ajung în vreo patruzeci şi cinci de minute. Poate şi mai repede. Mustang-ul ăsta ştie să se mişte.

— Bine.

Femeia închise. Nici măcar nu-l întrebase despre maşină.

— Ce dracu' e cu tine? întrebă el privind fix la telefon.

Şaisprezece

Beauregard ajunse în Red Hill puţin după ora şase. Parcă la bancă, în faţa ferestrei care deservea şoferii. Depuse trei mii pentru plata ipotecii şi alte cinci pentru restul facturilor. De acolo, porni spre cămin. Intră şi se îndreptă direct spre biroul administratoarei.

Doamna Talbot îşi punea laptopul într-o geantă de piele.

— Domnule Montage, ce mai faceţi? Eu tocmai mi-am încheiat programul. Poate veniţi mâine dimineaţă. Vă pot ajuta cu transportul mamei dumneavoastră. De asemenea, voi fi mai mult decât bucuroasă să aranjez ca oxigenul să-i

fie adus acasă, zise ea, afişând un zâmbet atât de larg încât Beauregard i-ar fi putut număra toţi dinţii.

— N-o să fie nevoie, zise el.

Numărase deja în maşină 30.000 de dolari. Făcuse şase teancuri de bancnote de 100, pe care le aşezase acum pe biroul administratoarei. Zâmbetul de pe faţa doamnei Talbot se topi imediat, precum ceara unei lumânări ieftine.

— Domnule Montage, e neobişnuit...

— Ba nu. V-am mai plătit cu bani gheaţă. V-am plătit chiar pe dumneavoastră în acest fel atunci când a fost adusă mama aici. Aşadar, îmi puteţi da o chitanţă? Restul o să plătesc mai târziu săptămâna asta. Nu am mărunt la mine.

Doamna Talbot se aşează şi îşi scoase laptopul.

Mama lui stătea sprijinită pe o pernă care îi înconjura capul, în colţul îndepărtat al camerei se vedeau nişte cutii de carton. La televizor, cineva flecărea despre vreme. Ploaia care binecuvântase oraşul Carytown nu se îndrepta spre Red Hill. Femeia stătea atât de nemişcată, încât i se păru că murise. Pieptul ei slab abia dacă se ridica atunci când respira. Se întoarse să plece.

— O să mă pui să dorm pe verandă? îl întrebă ea.

Vocea îi suna mai slab decât data trecută când o vizitase. Veni până lângă patul ei.

— Nu.

— Ce fericire! O să mă odihnesc în casa mare, stăpâne, zise ea.

— Am plătit factura. Mă rog, cea mai mare parte a ei.

Femeia făcu ochii mari.

— Tu ai fost?

— Unde să fiu? se încruntă Beauregard.

— Rahatul ăla de la ştiri. Magazinul de bijuterii. Când am auzit că hoţii au scăpat într-un Buick Regal care a sărit de pe o pasarelă în construcţie, mi-am dat seama. Pur şi

simplu am ştiut. E genul de chestie pe care ar fi făcut-o taică-tău.

Începu să tuşească violent. Beauregard luă carafa de pe noptieră şi-i turnă un pahar cu apă.

— Nu-ți face tu griji.

— Nu te-ai da în lături de la nimic, numai să nu mă primeşti în casă, nu-i aşa?

— Mama, te rog! Nu e aşa. Încerc doar să fac ce e mai bine pentru tine.

— Da. Da.

Tuşi din nou, iar el îi mai dădu o înghiţitură de apă. Femeia nu reuşi să-i mulţumească. Beauregard îi îndreptă eşarfa roşie.

— O să te găsească.

— Ţi-am spus să nu-ți faci griji.

— O să te găsească şi va trebui să fugi la fel ca el. Să-ți părăseşti nevasta şi copiii. Să-i laşi să se descurce singuri, aşa cum mi-a făcut mie taică-tău.

— Nouă, zise Beauregard, dar femeia îi ignoră precizarea.

— Ai crezut că îl salvezi în ziua aia la Tastee Freez. N-ai făcut decât să amâni inevitabilul.

— Mama, nu, zise el tresărind.

Femeia îşi întoarse capul către el. Luminile slabe îi făceau faţa să arate îngrozitor.

— O să te salvez, tăticu! O să-i împiedic pe oamenii răi să te rănească! Iar el ce-a făcut? A fugit din oraş, în timp ce pe tine te băgau într-o cuşcă. Dumnezeu ştie că nu mi-a lăsat bani pentru un avocat ca lumea. Tu te-ai sacrificat pentru el, iar el a preferat să fugă.

Beauregard simți cum începe să-i pulseze capul.

— Crezi că a fugit de mine sau de polițişti? A fugit de tine! N-a mai putut să te audă cicălindu-l minut de minut, zise el.

Cuvintele îi lăsară un gust amar, dar nu se putu abține. Nimeni nu se pricepea mai bine să-i apese pe butoane decât

mama lui. Dacă altcineva i-ar fi vorbit în felul acela, şi-ar fi numărat dinţii în batistă. Mamei lui nu putea însă să-i facă altceva decât s-o lovească într-un punct sensibil.

— Aşa vorbeşti cu mama ta?

— Aşa vorbeşti şi tu cu mine.

— Când o să mor, să nu cumva să te ridici în biserică pretinzând că ţi-e dor de mine. Arde-mă şi aruncă-mă la gunoi, aşa cum faci acum.

Beauregard îşi dădu ochii peste cap. Aşa se bătea ea. Te ataca frontal, apoi se răsucea şi te lovea prin surprindere din flanc.

— Noapte bună, mamă.

Se întoarse şi porni spre uşă. Înainte să iasă din cameră, Ella avu un alt acces de tuse. Veni înapoi ca să-i mai dea apă, dar asta nu păru să o ajute. Îşi strecură mâna sub spatele ei şi rămase şocat de cât de nesubstanţială o simţea. O ridică şi-o bătu uşor între omoplaţi. Ea dădu din cap şi abia apoi o aşeză din nou pe pernă.

— Ar fi trebuit... să aleg un tată mai bun pentru tine. Dar Anthony avea cel mai simpatic zâmbet pe care l-am văzut vreodată, zise ea.

Şuiera, iar din gură i se scurgea o dâră subţire de salivă.

— Vrei să chem infirmiera?

Femeia clătină din cap şi-şi încolăci degetele osoase pe încheietura lui.

— Ai fi putut să fii mai bun, dar ţi-ai petrecut mult prea mult timp căutând o fantomă.

Beauregard simţi o greutate pe piept.

— Am încetat s-o mai caut.

— Mincinosule!

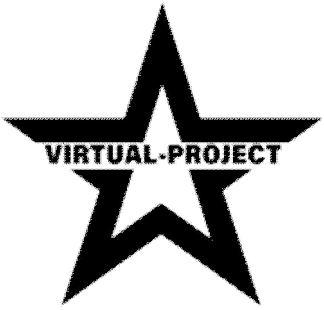

Se urcă în Duster şi plecă din parcarea căminului. Mai avea de făcut o oprire, una de care se temea.

Beauregard opri Duster-ul în faţa unei case cu etaj dărăpănate. Obloanele negre căpătaseră o culoare verzui spălăcită. Veranda începea să se încline. Beauregard coborî din maşină şi porni să străbată aleea. Picioarele îi loviră nişte ciulini. În curte nu creşteau nici iarbă şi nici tufişuri. În faţa uşii, era un El Camino. La colţul din dreapta al casei se vedea o canapea veche acoperită de o prelată. În jurul acesteia zăceau nenumărate mucuri de ţigară şi cutii goale de bere.

Beauregard bătu la uşa apărată de o plasă de ţânţari. Nu lovi pe cât de tare şi-ar fi dorit ca să n-o scoată din balamale. De undeva dinăuntrul casei se auzea postul de televiziune Fox News. Nişte paşi târâiţi o aduseră la uşă pe bunica lui Ariel, Emma. Era o femeie scundă, cu câteva şiruri de bărbii. În colţul gurii îi atârna un Pall Mall fără filtru.

— Da?

— Poţi s-o chemi pe Ariel? Am sunat-o, dar nu mi-a răspuns.

Emma trase din ţigară. Vârful străluci roşu ca un fier încins.

— Telefonul nu funcţionează. Ai fi ştiut asta dacă ai fi sunat mai des.

— Cheam-o, te rog, zise Beauregard.

— Ce vrei cu ea?

— Vreau să-i vorbesc. Sunt tatăl ei. Indiferent cât de mult vreți voi să negați asta.

— Faptul că vii din când în când pe-aici cu banii tăi din droguri nu înseamnă că-i eşti tată.

Beauregard se aplecă şi-şi coborî vocea.

— Du-te şi cheam-o pe fiica mea. N-am chef de jocuri de-astea date-n mă-sa. Nu astăzi.

Emma scoase un nor de fum prin nări, înainte să se întoarcă şi să plece de lângă uşă. O auzi şoptind „nenorocit", în timp ce se îndepărta pe hol. El merse la Duster şi se aşeză pe capotă. Ariel ieşi după câteva minute. Purta un maieu şi nişte pantaloni scurți atât de strâmți încât lăsau senzația că se vor transforma într-un slip tanga dacă fata ar fi strănutat mai tare.

— Salut.

— Salut. Unde ți-e maşina?

— Rip a avut nevoie de ea la muncă. Şi fiindcă telefonul meu e mort, nu mă poate suna să-l iau de-acolo, aşa că i-am împrumutat-o lui.

— Are permis?

— Da. Maşină n-are...

— Vino aici.

Fata i se alătură pe capota maşinii.

— Ai de gând să-mi ții acum o lecție despre asta?

— Nu. Sunt lucruri mai importante decât faptul că i-ai dat maşina lui Lil Rip.

Băgă mâna în buzunarul din spate şi scoase un plic mare şi mototolit, de genul celui în care se trimit documente.

— 24.000. Taxa pentru primul an la VCU.

— Da. Plus manualele.

Îi dădu plicul.

— Ce-i aici?

— Douăzeci şi patru de mii de dolari. Presupun că facultăţile nu acceptă bani gheaţă, aşa încât va trebui să deschizi nişte conturi bancare. Să nu depui mai mult de 10.000 într-unul singur. Autorităţile te vor lua la întrebări.

Ariel rămăsese cu gura deschisă.

— Şi de unde pana mea ai tu atâţia bani?

— Ai grijă cum vorbeşti.

— Scuze. De unde sufletul meu ai tu atâţia bani?

Beauregard izbucni în râs.

— Lasă, nu e treaba ta. Tu încearcă să nu le laşi pe mama sau pe bunica ta să afle că ai banii ăştia. Nu-ţi pot promite că o să-ţi dau şi alţii prea curând, dar e un început.

Ariel răsuci plicul în mâini. Se încruntă.

— Şi n-o să am probleme c-am luat banii ăştia?

— De ce ai spune una ca asta?

Fata îşi trecu o şuviţă rebelă de păr pe după ureche. Imediat, vântul i-o aduse înapoi pe faţă.

— Mama zice că faci chestii. Lucruri ilegale.

— Serios?

— Da.

Beauregard îşi încrucişă braţele şi-şi aţinti privirile spre înainte.

— Tu ia banii ăştia şi pleacă dracului din casa asta. Din district. N-o să ai nicio problemă. Pleacă fără să priveşti înapoi. Şi să nu te mai întorci niciodată. N-o să pierzi nimic. Nici pe Lil Rip, nici pe mă-ta, nici pe mine. Steaua ta e prea strălucitoare pentru un loc ca ăsta, zise el.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să zici nimic. Eşti fiica mea.

Nu-i spuse că o iubeşte. Îşi dorea, dar simţea că momentul e nepotrivit. Ea s-ar fi putut simţi obligată să-i răspundă la fel, iar el nu-şi dorea asta. Faptul că-i dăduse banii ăia nu însemna că merita încă un „te iubesc”.

Ariel oftă lung.

— Iar tu eşti tăticul meu, zise ea.

Nu-i mai spusese aşa de când învăţase să se lege singură la şireturi.

Părea că nu mai rămăsese mare lucru de zis, aşa încât priviră amândoi către casă, cu picioarele pe bara Duster-ului. Rămaseră aşa tăcuţi pentru o vreme, privind apusul şi ascultând-o pe Emma cum urlă la televizor. La un moment dat, Beauregard simţi mâna lui Ariel. O strânse uşor şi rămaseră amândoi nemişcaţi câteva clipe.

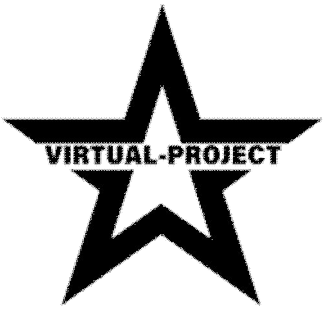

Imediat după ce plecă de la Ariel, Beauregard hotărî să meargă la Walmart, de unde să ia nişte fripturi Delmonico, cartofi şi nişte îngheţată la desert. N-avea de gând să-şi cumpere o maşină, dar Ronnie avea dreptate într-un fel. Trebuia să se bucure puţin de bani. De obicei, evita să meargă acolo, fiindcă drumul trecea prin faţa atelierului Precision, iar el n-avea niciun chef să vadă toate maşinile alea care ar fi trebuit să se afle pe elevatoarele lui înghesuindu-se dincolo de gardul ăla de aluminiu. Kia se ocupa aproape de toate cumpărăturile. În zilele în care o însoţea şi el, mergeau la magazinul Food Lion din Tillerson, două districte mai la nord.

Coti pe Market Drive şi încetini până la 60 de kilometri pe oră. La mai mult de un kilometru de magazin, auzi vaietul stins al sirenelor. Îşi încleştă mâinile pe volan şi se pregăti să fugă. Privi în retrovizoare şi văzu că de el se apropie o maşină de pompieri. Trase pe dreapta ca să o lase să treacă.

În urma primeia, mai veneau două, cu sirenele şi girofarurile la maximum. Beauregard reveni pe şosea şi-şi continuă drumul către magazin. Se întrebă dacă maşinile se îndreptau spre Wallmart. Era posibil ca nişte adolescenţi plictisiţi să fi lansat o altă ameninţare cu bombă.

— La dracu'! zise el.

Precision Auto era cuprins de foc. Flăcările se ridicau la cincisprezece metri în aer, părând că vor să aprindă cerul. Pompierii voluntari se luptau plini de vitejie cu infernul, dar nu păreau să aibă vreun spor. Firma Precision se topea împreună cu stâlpul de cinci metri pe care fusese ridicată. Beauregard studie scena în oglinda retrovizoare. Flăcările care ardeau în spatele lui îi dădeau impresia că tocmai ieşise din lad.

Când ajunse acasă, o găsi pe Kia stând pe canapea împreună cu Darren.

— Bună. Unde e Javon? întrebă el.

— Mi-a cerut voie să rămână acasă la Tre Cook. M-am gândit că n-ai nimic împotrivă.

— N-am. Întrebam pur şi simplu.

— Dar ce ai acolo?

— Nişte fripturi. O să facem şi nişte cartofi putreziţi, zise Beauregard mângâindu-le pe Darren pe cap cu plasa de cumpărături.

— Îu!

— Ce? Nu vrei cartofi putreziţi?

— Nu, tati, sunt scârboşi.

— Bine, o să-mi rămână mie mai mulţi, zise el intrând în bucătărie.

Kia se ridică şi-l urmă.

— Te-au plătit? întrebă ea.

Beauregard puse fripturile pe blat.

— Da.

— Şi gata, nu? întrebă Kia.

Beauregard veni lângă ea şi o prinse cu braţele.

— Gata.

O sărută pe frunte înainte să-i dea drumul. Desfăcu caserolele cu fripturi şi puse carnea într-un castron. Turnă câteva mirodenii şi umplu vasul cu apă pentru o marinare rapidă.

— Precision ardea când am trecut eu spre magazin.

— Poftim? Când s-a întâmplat?

— Tocmai ţi-am zis. Acum vreo oră.

— Futu-i!

Darren izbucni în chicoteli.

— Ce?

— Ştii că au să te bănuiască pe tine că ai ceva de-a face cu asta, nu-i aşa?

Îi trecuse şi lui prin minte gândul acela, dar nu se ştia vinovat, aşa încât nu se mai consumă.

— Da, dar n-am nimic de-a face.

— Ştiu că n-ai, dar ei asta vor spune.

Bărbatul se întoarse în sufragerie.

— Şi? Ai de gând să cureţi cartofii ăia?

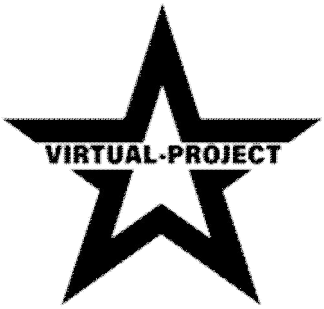

Luară cina şi apoi rămaseră pe canapea ca să privească un film până când Darren adormi. Kia îl luă în braţe, iar băiatul îşi cuibări capul între gâtul şi umărul mamei sale.

— Mă duc să-l culc. Pe urmă, mă întind şi eu. Vii şi tu în pat?

— Mai acuşi. Vreau să mă uit la ştiri.

Kia îl luă pe Darren la piept. Lui Beauregard i să păru că vrea să-i pună o întrebare. Se pregăti, dar momentul trecu.

— Spune-i noapte bună tăticului tău, îi şopti ea lui Darren.

Băiatul preferă să-i facă un gest molatec de rămas-bun.

— Noapte bună, Poponeţ.

Cei doi plecară pe hol, lăsându-l pe Beauregard singur în sufragerie. Ştirile erau ca de obicei o adunătură de cancanuri politice locale, ridicate la proporţiile scandalului Watergate. Poveştile despre oameni nu erau atât de interesante. Văzu un reportaj despre un incendiu dintr-un complex de apartamente din Newport News. Beauregard era pe cale să închidă televizorul şi să meargă la culcare când crainicul menţionă districtul Cutter.

— O noutate este faptul că autorităţile au făcut public numele bărbatului ucis lunea trecută în tentativa de jaf de la magazinul de bijuterii. Eric Gay, de nouăsprezece ani, din districtul Cutter, a fost ucis în jaful eşuat. El lasă în urmă o soţie şi un copil mic. Colega noastră Ellen Williams a vorbit cu văduva domnului Gay, Caitlin, care i-a mărturisit că speră să găsească vorbele potrivite atunci când va trebui să-i explice fiului ei ce i s-a întâmplat tatălui său. Pe ecran apăru imaginea unui container înghesuit. O tânără albă ţinea o fotografie într-o mână şi un băiat mulatru în cealaltă.

— Tentativă? întrebă Beauregard cu voce tare.

Camera se apropie de fotografie, înfăţişând un tânăr care zâmbeşte, îmbrăcat în echipamentul de baschet al liceului. Stătea în genunchi, cu o mână pe minge şi cu cealaltă pe parchet. Nu avusese nici timp, nici bani ca să facă o altă fotografie, care să poată fi folosită la televizor. La vârsta aceea, crezi că ai o mulţime de timp pentru tot felul de lucruri, cum ar fi un portret profesionist cu soţia şi nou-

născutul. Doar că timpul se oprise din drum din cauza unui glonț.

— Aşa este, Frank. Caitlin mi-a spus plângând cum se luptă cu ideea că va trebui să-i explice fiului său, Anthony, cum a murit tatăl lui.

Subiectul continuă pentru alte cinci minute, dar Beauregard nu mai reuşi să se concentreze. Strângea atât de tare mânerul canapelei încât începuse să-l doară mâna. Nu putea vedea în faţa ochilor decât faţa zâmbitoare a lui Eric Gay. Aceeaşi cu cea care îl fixase cu privirea cerându-i ajutor pe marginea drumului.

Se ridică şi merse în bucătărie. Luă una dintre berile pe care le cumpărase mai devreme. Căută în chiuvetă un desfăcător. Nu-l găsi, aşa că începu să se uite prin sertare.

Oare de ce spuseseră la ştiri că jaful fusese doar o tentativă? Văzuse cutia. Observase că Ronnie se agăţase de ea de parcă ar fi fost un colac de salvare în mijlocul Atlanticului de Nord. Era posibil să-l fi înşelat cu privire la partea lui, dar îl plătise. Şi atunci care era motivul pentru care poliţiştii fuseseră minţiţi?

Beauregard bâjbâi printre furculiţe şi linguri. Nimic.

Dar ce căutase Eric Gay în magazin? Îi spusese că e lefter. Poate că-i dăduse cineva nişte bani. Îi băgase cinci sute de dolari într-un plic, pentru copil. Poate că dorise să-i cumpere un cadou soţiei sale. În semn de mulţumire că i-a adus fiul pe lume. Şi el dorise să facă asta pentru Janice, atunci când se născuse Ariel. Mai luase în considerare acelaşi gest şi pentru Kia, la naşterea lui Javon. În momentul în care intrase în peisaj Darren, existau deja lucruri care păreau mult mai importante.

Deschise sertarul cu nimicuri. Văzu role de bandă adezivă, o riglă, un dispozitiv pentru desfăcut borcane şi tot felul de alte prostii care au tendinţa de a se acumula pe

parcursul vieții unei gospodării. Desfăcătorul de sticle nu se număra însă printre ele.

Eric şi Caitlin îl botezaseră Anthony pe băiatul lor. În dicționarul de nume pe care îl consultase Janice în timp ce era însărcinată cu Ariel scria că Anthony înseamnă „cel la care merită să te rogi”. Când aflaseră că o să aibă o fată, se hotărâseră la Ariel fiindcă Janice adora un personaj de desene animate cu acelaşi nume. Când avusese băieții cu Kia, femeia alesese numele. El sugerase „Anthony” de fiecare dată. Era un omagiu subtil pentru tatăl său. Kia îl refuzase însă de fiecare dată.

Iar acum avea să existe pe lume un băiat care nu-şi va aminti niciodată de tatăl său. Avea să crească fără el, la fel ca Beauregard.

Nu crezuse cu adevărat că-l vor asculta. De ce naiba îl botezaseră Anthony?

Beauregard izbi sticla de podea. Se sparse. Cioburile zburară prin toată bucătăria. Berea se scurse pe podeaua denivelată şi se adună într-o baltă sub masă.

Şaptesprezece

Ronnie intră în complexul rezidențial în care locuia Jenny, cu radioul dat la maximum şi cu o sticlă goală de Jack pe podea. Zâmbetul de pe față i se lățise pe măsură ce se apropiase de uşa femeii. Bătu de trei ori, se opri, iar apoi bătu de două ori. Femeia crăpă uşa. Ronnie observă că nu scosese lanțul.

— Ai banii?

Abia dacă-i putea vedea fața prin deschizătura îngustă.

— Păi, salut şi ție. Nu mă laşi să intru?

— Poți să mi-i dai?

— Nu, îi am în cutiile astea, zise el, scoțând ambalajele de cereale de sub braț.

— Serios?

Ronnie rânji din nou.

— Dacă m-ar fi oprit poliţiştii şi ar fi găsit asupra mea aproape o sută de mii de dolari bani gheaţă, m-ar fi luat la întrebări. Dacă ar fi văzut însă mai multe cutii de cereale pe bancheta din spate, s-ar fi gândit că sunt un mare fan al micului-dejun.

— Nu contează. Strecoară cutiile prin uşă.

Faţa lui Ronnie se înnegură uşor.

— Ai pe cineva acolo?

— Ronnie, dă-mi banii mei.

— Hei, nu suntem căsătoriţi sau ceva de genul. Doar te-am întrebat. Adică, e adevărat că speram că pot să-mi petrec noaptea la tine, dar dacă ai vreun flăcău înăuntru, eu o să mă car, deşi trebuie să-ţi mărturisesc că sunt dezamăgit.

Băgă pe rând cutiile prin uşă, iar Jenny le înhăţă cu iuţeală uimitoare.

— Eşti bine? Nu prea pari în apele tale.

— Am multe pe cap. Hai că vorbim ceva mai târziu.

— În locul tău, aş avea grijă de ele. Nu care cumva să afle noul tău prieten că ai primit ceva atât de delicios.

Femeia închise uşa şi o încuie.

— Viaţa e o curvă, zise el în şoaptă.

Începu să fluiere o melodie şi se îndreptă spre maşină. Poate că era timpul să facă o îmbunătăţire. Oricum, Jenny începea să devină neatrăgătoare şi năzuroasă.

Femeia deschise cutiile. Ambele erau pline cu teancuri de bani. Le puse pe canapea şi merse în dormitor. Luă câteva bluze şi nişte pantaloni, punându-le pe toate într-o geantă. Se întoarse în bucătărie şi luă vasul cu zahăr din dulap. Ascunsese acolo vreo douăzeci de pastile de Percocet. Un cadou de la Ronnie. Le adună în palmă şi le băgă în buzunarul lateral al genţii. O şuviţă umedă de păr îi căzu pe

față, dar nu se sinchisi să o îndepărteze. Vaietul unei chitare electrice o făcu să sară precum o pisică cu coada lungă într-o cameră plină de balansoare. Privi pe podeaua bucătăriei.

Bărbatul încetase să mai sângereze într-un final. Mânerul unui cuțit de douăzeci de centimetri, de măcelărie, părea să-i iasă din gât de parcă ar fi fost o manivelă. Sunetul chitarei era acompaniat de o vibrație joasă, care venea din buzunarul pantalonilor săi. Era a zecea sau a cincisprezecea oară de când suna, după ora 3 după-amiaza. Jenny păşi peste el, evitând cu grijă balta de sânge care îi înconjura corpul şi deschise frigiderul. Scoase tava cu gheață şi băgă trei cuburi într-o pungă. Simți răcoarea cum îi mai domoleşte durerea din ochiul drept.

Taică-său fusese un nenorocit, dar singurul lucru bun pe care îl făcuse fusese s-o învețe să se bată. Nu ezitase niciodată s-o pocnească, din gură sau din pumni. Lecțiile acelea dure se dovediseră folositoare pentru ea, dar nefericite pentru tipul care zăcea pe podea. Păşi din nou peste el şi reveni în sufragerie. Se strădui puțin, dar reuşi să bage ambele cutii în geantă.

Jenny veni lângă fereastră şi trase cu ochiul printre perdele. Nu-l văzu pe Ronnie nicăieri. Îşi luă cheile din cuiul de lângă uşă. Se întoarse la fereastră. Complexul rezidențial era organizat ca un motel: apartamentele aveau o fereastră mare şi o uşă care dădeau spre parcare. Văzu doar o singură maşină străină, iar aceasta era parcată chiar lângă a ei. Părea goală. Chiar şi aşa, se hotărî să aştepte câteva minute în plus. Nu avea chef să dea peste Ronnie pe drum. Ar fi urmărit-o şi ar fi pretins că nu-i pasă că avusese un tip în apartament, şi ar fi încercat să o păcălească. Nu-şi permitea asta. Îi era frică nu cumva să-i spună tot ce se întâmplase. Nu. Trebuia să fugă. Comportamentul ăsta avea să o facă probabil să pară vinovată față de polițişti, dar dacă

rămânea urma să fie ucisă. Văzuse ştirile. Lou Ellen mințea. Indiferent cine era proprietarul adevărat al magazinului, el nu dorea ca poliția să-şi bage nasul prea adânc. Omul acela trimisese probabil mai mulți tipi precum cel cu dinții cariați care zăcea acum pe jos în apartamentul ei. Odată ajunsă în sud, avea să-l sune pe Ronnie şi să-l prevină. Măcar atâta lucru îi datora.

Jenny îşi verifică telefonul. Tipul bătuse la uşa ei pe la amiază. O pocnise în ochi la 12:15. La 12:30 murise. Acum era aproape 7:00. Petrecuse şase ore lângă cadavrul acela care se răcea rapid, aşteptând cine avea să apară primul: Ronnie sau vreun prieten al lui Gură Mirositoare?

De parcă i-ar fi citit gândurile, telefonul tipului începu din nou să sune.

— La naiba! zise ea.

Îşi luă geanta şi părăsi apartamentul. Sări în maşină şi-şi porni motorul.

— Respiră! Trebuie doar să respiri şi să conduci. Atâta tot, îşi spuse ea cu voce tare, aruncând geanta pe scaunul din față.

Îşi verifică oglinda retrovizoare. Nimic. În timp ce ieşea cu spatele din locul ei de parcare, văzu că se aprinsese luminița care-i indica faptul că trebuie să alimenteze cu benzină. Nu era o problemă. Avea destui bani. Putea să se oprească undeva în Carolina de Nord ca să-şi ia nişte Adderall sau ceva de genul. Ca să poată conduce toată noaptea până în Florida. Cât de complicat putea să fie pe urmă să ajungă în Bahamas? Banii vorbesc întotdeauna. Ieşi din parcare şi porni pe şoseaua Bethel. Începu să cadă o ploaie fină, iar lui Jenny i se păru că asta e cumva simbolic. Ca şi cum picăturile ar fi botezat-o. Ieşise înnoită din aventura aceea. Nu avea aer condiționat în maşină, aşa încât probabil că avea să fie nevoită să lase geamul deschis până când urma să înceapă să plouă mai tare.

Din sens opus, pe lângă ea trecu un Cadillac Seville. Drumul avea doar două benzi, iar ea se îndrepta spre cea mai apropiată stație de benzină. Nu mai văzu nicio altă mașină. Fără polițiști. Fără gangsteri cu dinții galbeni. Fără Ronnie. Doar Jenny în drum spre o viață nouă.

Ajunsese aproape de autostradă când văzu din nou mașina Cadillac. Întorsese și acum o urmărea.

Optsprezece

— Trezește-te, somnorosule, zise Kia, făcându-l pe Beauregard să-și deschidă ochii. Poți să-i iei tu în seara asta pe Darren și pe Javon? Trebuie să merg iarăși să curăț birouri.

— Da. Dar unde locuiește băiatul ăla, Cook?

— Pe strada Falmouth.

Beauregard se ridică în capul oaselor.

— Falmouth?

— Da. Ceva pe-acolo, zise Kia.

Femeia își puse niște cercei cu clipsuri, după care își închise cutia de bijuterii care avea forma capului unui Rottweiler. Beauregard se gândi că obiectul acela era unul dintre cele mai hidoase pe care le văzuse vreodată. Trebuia să-i ridici capul ca ea să se deschidă la nivelul gâtului câinelui. Practic, decapitai animalul de fiecare dată când căutai ceva.

— Bine, zise el.

— O să fim în regulă, nu? îl întrebă ea.

Beauregard se întoarse și-și puse picioarele pe podea. Îi luă mâna și și-o lipi de buze. O sărută repede.

— Da.

Femeia se întoarse și îi apăsă capul pe pântecele ei. El îi simți mâna pe ceafă. Trase aer în piept și simți aroma corpului ei, combinată cu parfumul și cu mirosul prosopului

pe care îl folosise. Chiar dacă nu aveau să fie în regulă, ea nu trebuia să ştie asta.

Când Beauregard ajunse la atelier, Kelvin era deja acolo. Avea două vehicule pe elevatoare. Vărul său se afla sub unul dintre ele, o camionetă neagră, lucrând la filtrul de ulei.

— Salut.

— Salut. Ai ajuns la ţanc. Fac un schimb de ulei la maşina asta, dar ea continuă să scoată un zgomot ciudat, care nu e nici zornăit, nici clănţănit, nici clămpănit şi nici pocnet, zise Kelvin.

— Nu e niciun zgomot ciudat, aşa sună motorul, zise Beauregard, făcându-l să râdă.

— Eu îţi spun ce mi-a zis doamna. Şi am mai primit şi un telefon de la Direcţia de Igienizare Cedars. Doreau să ştie dacă ne putem uita astăzi la unul dintre camioanele lor. Le-am zis că nu ne ocupăm de rahaturi.

Beauregard se încruntă.

— Hai că ţi-am tras-o, am fost simpatic. Presupun că o să fim foarte ocupaţi săptămâna asta.

— Da. Precision a luat foc aseară, zise Beauregard.

— Oh, nu ştiam că ştii. Nasol pentru ei, dar bine pentru noi.

— Aşa presupun, zise Beauregard.

Făcură douăsprezece schimburi de ulei, înlocuiră opt seturi de plăcuţe de frână şi porniră să repare camionul. Pe la patru erau amândoi leoarcă de sudoare, dar foarte fericiţi.

— E mişto să ai ce face, nu-i aşa? întrebă Kelvin.

Tocmai dusese o maşină sport de două locuri în parcarea din spate după ce îi reglase injectoarele. Beauregard folosea o cheie pneumatică ca să scoată una dintre roţile din spate ale unui vechi Caprice. Înainte să-i poată răspunde, auziră două vehicule oprindu-se şi apoi zgomotele mai multor portiere care se închid. Beauregard încetă să mai încerce să

desfacă prezoanele şi se întoarse să vadă cine intra în atelier. Nu erau poliţiştii. Dacă ar fi venit după el, i-ar fi auzit din depărtare.

Patrick Thompson şi tatăl său, Butch, intrară în atelier prin uşa rulantă. Primul avea o siluetă longilină şi o claie de păr blond în neorânduială, de parcă ar fi fost un surfer. Butch era un tip ca un dulap, bine-făcut, cu umerii largi. Era chel, dar avea o barbă imensă în care şuviţele albe se amestecau cu cele blonde.

— Pat, zise Beauregard.

Îl ştia dinainte să-i devină competitor. Se întâlnise cu el la Danny's de vreo câteva ori. Avea un Camaro din '69 pe care îi plăcea din când în când să-l mai mâne pe drumurile lăturalnice. Nu se întrecuseră niciodată, dar Beauregard ştia că maşina aceea poate să fugă. Tatăl tipului fusese şofer de camion într-o companie din Richmond. Cu un an şi jumătate în urmă, Butch Thompson se oprise la o benzinărie ca să-şi umple rezervorul. În timp ce stătea la rând ca să plătească, cumpărase un loz de un dolar. Mai făcuse asta de sute de ori în trecut. Cel mai mare câştig fusese de 700. În ziua aceea avusese însă parte de un profit imens pentru tot ce investise până atunci. Câştigase 400.000 de dolari. Îşi sunase şeful şi îi spusese să trimită pe cineva să recupereze camionul, fiindcă el îşi dă demisia. Deschisese apoi împreună cu Patrick atelierul Precision.

— Beau. Ai auzit ce ni s-a întâmplat? întrebă Patrick privindu-l cu ochii săi albaştri şi pătrunzători.

— Mda.

— Asta-i tot ce ai de zis? Mda? întrebă Butch.

Bărbatul îşi strângea şi-şi descleşta pumnii. Arătau ca nişte capcane pentru urşi.

— Şi ce-ai vrea să-ţi spun, Butch?

— Mi-a zis cineva că a văzut un negru fugind de acolo, Beau. M-am gândit că poate ştii ceva despre asta, zise Patrick.

Kelvin luă o cheie dinamometrică.

— Şi de ce crezi că ar trebui să ştiu ceva despre asta? întrebă Beauregard.

— Pentru că tu eşti singurul negru care are un atelier cu un picior în groapă, zise Butch făcând un pas înainte.

— Iar tu crezi că eu ți-am dat foc la atelier. Serios? întrebă Beauregard.

— M-am gândit că s-ar putea să ştii cine-a făcut-o. Poliţiştii spun că focul a fost pus. Tatăl meu le-a zis să vină să-ți vorbească, dar cred că nu ne-au luat în serios, zise Patrick.

— Pat, n-am nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat la atelierul tău. Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic despre asta.

— Negrotei mincinos, zise Butch.

Pe față îi apăruseră două pete roşii, chiar deasupra bărbii.

— Ce-ai spus? întrebă Beauregard.

Lăsă cheia pneumatică să-i cadă din mână şi să-i atârne de furtunul de aer. Începu să o legene uşor.

— M-ai auzit. Ştii cine-a făcut-o! Tu i-ai trimis! Nu mai făceai față concurenței. Pe urmă, noi am obținut contractul ăla. În trei luni, pe atelierul tău ar fi apărut semnul ÎNCHIS. Cu toții ştim asta, zise Butch.

— Poliţiştii spun că au nevoie de dovezi ca să te aresteze. Eu vreau să mă uit în ochii tăi, zise Patrick.

Ochii lui se înroşiseră. Probabil că nu dormise toată noaptea. Beauregard era conştient că el, unul, aşa ar fi pățit.

— Le-am spus că e o pierdere de timp. Neamul ăsta al vostru nu face nimic altceva decât să mintă şi să fure. Şi să facă plozi de care nu e în stare să aibă grijă. Sunteți nişte nenorocite de cio...

Beauregard roti o singură dată cheia pneumatică, ținând-o de furtun. Zbură prin aer şi se înfipse în gura lui Butch. Bărbatul mai corpolent dădu câțiva paşi în spate, acoperindu-şi cu mâinile partea de jos a feței. Pe barbă începură să i se vadă pete de sânge.

Beauregard retrase cheia şi o prinse în aer. Alergă spre Butch şi-l pocni cu ea în frunte. Celălalt căzu în fund. Îşi ridică mâinile şi-l apucă pe Beauregard de cămaşă, dar nu reuşi decât să mai capete o lovitură în creştetul capului. Unealta despică scalpul lui Butch de parcă ar fi fost o coajă de portocală. Beauregard îşi ridică cheia deasupra capului.

Patrick îl doborî la pământ. Se rostogoliră pe jos. Beauregard simți un braț cum i se încolăceşte în jurul gâtului şi începe să-l strângă ca un piton. Kelvin veni şi el în fugă. Mânui cheia dinamometrică lungă de 1,20 metri precum o crosă de golf. Capul uneltei îl lovi pe Patrick în şira spinării. Beauregard îl auzi cum strigă ca o vulpe rănită, îl scutură de pe el şi se ridică în picioare. De acolo îi trase un şut în burtă. Şi apoi încă unul.

— Te rog... icni Patrick.

Beauregard se aşeză într-un genunchi şi băgă mânerul cheii pneumatice în gura adversarului său.

— Ar trebui să-ți scot toți dinții. Să te fac să mănânci doar supă vreun an. Ca să ai timp să te gândeşti. Dacă aş fi vrut să vă scot din afaceri, v-aş fi prins pe stradă într-o noapte şi v-aş fi rupt mâinile. N-aş fi dat foc la atelier, zise el.

Ochii lui Patrick se zbăteau sălbatic. Bărbia îi era plină de salivă. Beauregard îşi scoase cheia din gura lui şi se ridică.

— Plecați dracului de-aici! zise el.

Patrick se ridică în genunchi. Se târî până la tatăl său, ținându-se de stomac. Butch era întins pe spate şi scotea nişte gemete ascuțite. Patrick se ridică cu greutate în picioare. Îl apucă pe tatăl său de braț şi îl ajută să se ridice.

Rana din scalp sângera puternic şi-i transformase faţa într-o mască stacojie. Barba îi era şi ea năclăită de sânge. Cei doi plecară împleticindu-se. Kelvin bătu cu cheia în pământ. Sunetul făcu să răsune întreg atelierul. Respira cu greutate.

— Păi, a fost bine. Câţi bani crezi că ne vor trebui pentru cauţiune? întrebă el.

— N-o să spună nimănui. În niciun caz poliţiştilor.

— Aşa crezi?

Beauregard puse cheia pneumatică pe capacul trusei de scule. Mânerul era murdar de sânge şi de salivă.

— Au intrat abuziv pe proprietatea noastră. Au recunoscut că poliţiştii le-au zis să-i lase să se ocupe ei. Nu vor avea prea multă simpatie pentru aştia doi. În plus, tipi ca ei doar vorbesc despre luptele pe care le-au câştigat.

VIRTUAL-PROJECT

Beauregard coti într-o fundătură, venind de pe şoseaua Falmouth. Acesta se numea, deloc surprinzător, Falmouth Acres. Trecu pe lângă peluzele tunse cu precizie la doi centimetri jumate şi pe lângă singurele trotuare din afara zonei tribunalului. Aici se aflau banii în districtul Red Hill. Bătrâna sa camionetă contrasta cu automobilele luxoase din zonă.

Locuinţa Cook era la capătul fundacului, la umbra unui ulm imens. Beauregard nu şi-ar fi construit casa acolo. O furtună puternică ar fi putut să rupă o creangă care să se prăbuşească prin acoperişul dormitorului ca o rachetă verde. Banii aveau tendinţa să te facă să dai mai multă

atenție esteticii decât siguranței, se gândi el. Parcă în fața casei şi trecu pe lângă o coloană de cărămidă pe care era fixată o placă ce spunea lumii întregi că reşedința Cook fusese construită în 2005.

Butonul alb al soneriei se afla în centrul unui vârtej de arabescuri. Îl apăsă o singură dată şi auzi tema muzicală din singurul film horror pe care îl urmărise vreodată. Când se deschise uşa, în prag apăru o femeie albă, slabă şi palidă, care îl salută politicos. Fața îi era mărginită de un breton tăiat cu mare precizie şi doi cârlionți spectaculoşi. Purta o bluză neagră cu mânecă lungă şi colanți de aceeaşi culoare, în pofida căldurii. Beauregard simți o pală de aer rece scăldându-i fața. Unitatea centrală de condiționare a aerului lucra probabil din greu pentru a menține întreaga casă la o temperatură confortabilă.

— Trebuie să fii tatăl lui Javon. Eu sunt Miranda.

— Da. Îmi pare bine de cunoştință.

— Pofteşte înăuntru.

Beauregard nu se mişcă.

— De fapt, să ştii că mă cam grăbesc. N-ai putea să-l chemi pe Javon, te rog?

— Bineînțeles, zise zâmbind Miranda. Trebuie să-ți mărturisesc faptul că atât eu cât şi soțul meu am fost foarte impresionați de fiul tău. Este un tânăr gentleman perfect, zise ea.

Dispăru înapoi în casă, trecând printr-un foaier scump. Câteva minute mai târziu, Javon coborî pe scări.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați permis să-mi petrec noaptea aici, doamnă Cook, zise el în timp ce-şi arunca rucsacul pe umăr.

— Cu mare plăcere. Sunt sigură că Tre a apreciat vizita ta. A fost cu siguranță bucuros să aibă cu cine vorbi despre Claude Monet, zise ea zâmbind.

— Rămâneți cu bine, zise Beauregard.

Îşi puse mâna pe umărul lui Javon şi mai degrabă îl împinse decât îl conduse prin uşă. Merseră tăcuți până la camionetă. Beauregard ieşi din Falmouth Acres. Făcu dreapta şi o porni spre câmpuri.

— Unde mergem? întrebă Javon.

Beauregard nu-i răspunse. Coti pe Chain Ferry şi apoi pe aleea Ivy. Aceasta se termina la vechiul debarcader public de pe râul Blackwater. Odată ajunşi acolo, Beauregard opri maşina şi închise motorul.

— Trebuie să vorbim, zise el.

— Despre ce?

Beauregard strânse puternic volanul cu mâinile. Îi dădu drumul uşor şi apoi se întoarse către Javon.

— Am să-ți pun o întrebare şi vreau să-mi spui adevărul. Mă-nțelegi?

— Da.

— Nu spune aşa doar fiindcă eşti convins că asta vreau eu să aud. Am nevoie să fii sincer cu mine.

— Bine, zise Javon.

Privea în jos, iar bărbia aproape că-i atingea pieptul.

Beauregard îşi închise pleoapele, îşi trecu mâna peste față şi se opri când ea ajunse deasupra ochilor.

— Tu ai dat foc atelierului Precision?

Javon nu răspunse. Beauregard îşi deschise ochii şi zări râul. Soarele se reflecta în apele lui leneşe. Geamul de la portieră era deschis, aşa încât putea auzi apa clipocind când se loveşte de mal. Bunicul lui obişnuia să-l aducă aici ca să pescuiască somni şi crapi. El, unul, nu se prea pricepuse la pescuit, dar nu contase cu adevărat. Bunicul James, tatăl mamei lui, fusese un profesor răbdător. Dacă n-ar fi ajuns la şcoala de corecție, probabil că ar fi prins meşteşugul pescuitului. Când ieşise însă, bunicul său murise.

— Nu te-am auzit vorbind niciodată despre băiatul ăsta, Tre Cook. Dar casa lui e destul de aproape de atelierul Precision. Deci am să te mai întreb o dată. Tu ai făcut-o?

Javon îşi trecu o mână peste faţă exact în felul în care o făcuse tatăl său cu câteva momente mai devreme. Se întoarse şi privi pe fereastră. Vorbi apoi cu un glas deloc tremurat sau şovăielnic.

— Am vrut doar să ajut. Mama i-a spus mătuşii Jean că s-ar putea să pierdem atelierul.

Beauregard dădu cu pumnul în bord. Pielea veche se crăpă exact cum o făcuse scalpul lui Butch Thompson. Javon tresări şi se lipi de portiera camionetei. Beauregard îl înşfacă de braţ şi-l scutură puternic.

— Ce ţi-am zis? Nu ţi-am spus eu că n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta? Iisuse Cristoase, Javon! Ai măcar cea mai mică idee în ce belea ai putea intra? Te-ar trimite la şcoala de corecţie. Şi, crede-mă, nu-ţi doreşti asta! Dar dacă ar fi fost cineva înăuntru, la muncă? La naiba, băiete, unde ţi-a fost capul?

Beauregard nu-şi lovise niciodată băieţii. De fapt, nu o atinsese nici pe Ariel. Maică-sa îl pălmuise de vreo două ori, dar tatăl său luase foc. Cu toate astea, Beauregard nu-şi lăsa copiii să i se urce în cap. Le cerea respect, iar atunci când nu-l căpăta le explica asta foarte clar. Dorinţa de a-i lovi fiindcă făcuseră vreo obrăznicie nu o depăşise niciodată pe cea de a-i asigura că sunt iubiţi.

Până astăzi. O parte a lui (probabil cea care adora emoţia vitezei) dorea să-l pocnească pe Javon peste gură.

— Am vrut doar ca mama să nu mai plângă! strigă Javon.

— Poftim?

— Tu nu ştii, fiindcă nu eşti niciodată acasă. Iar ea nu plânge în faţa ta. Dar când nu eşti cu noi, după ce ne duce la culcare, începe să plângă. Şi am auzit-o spunându-i la telefon mătuşii Jean că, de fiecare dată când pleci, se teme

că nu te mai va vedea decât în sicriu. Îi spune mereu că nu vrea să mai faci lucruri care te-ar putea băga în belele, zise Javon.

Începuse să plângă. Lacrimile şi cuvintele se scurgeau în şuvoaie la fel de violente.

Beauregard îşi luă mâna de pe braţul băiatului.

— M-am gândit că dacă ar dispărea celălalt atelier, nu vei mai fi nevoit să faci lucruri rele. M-am gândit că lucrurile se vor îndrepta. Nu vreau să mori, tăticule, zise el, după care îşi luă poala tricoului şi-şi şterse nasul.

Beauregard scrâşni din dinţi. Îşi roti capul de parcă abia atunci ar fi inspectat pentru prima dată împrejurimile. O bulă nasoală de acid încerca să i se cațere pe esofag.

— Javon, n-o să mor. Cel puțin, nu foarte curând. Şi chiar dacă s-ar întâmpla asta, tot nu e treaba ta să-ți asumi responsabilitatea familiei. Nu eşti bărbatul în casă, ci doar un băiat de doisprezece ani. Asta şi trebuie să fii. O să te saturi să fii bărbatul din casă. Crede-mă, îi zise el într-un final.

— Mama mi-a spus ce-ai făcut când a plecat tăticul tău. A zis că n-ai avut de ales, urmă Javon.

Lacrimile i se mai domoliseră. Strănută şi apoi tuşi.

— Tu să nu procedezi ca mine, Javon. Eu nu sunt un exemplu de urmat. Am făcut o mulțime de greşeli. Greşeli teribile. Singurele lucruri bune pe care le-am reuşit au fost să mă căsătoresc cu mama ta şi să vă am pe tine, pe Darren şi pe sora voastră. Lucrurile pe care a trebuit să le fac eu au rănit mulți oameni şi n-au ajutat la mare lucru. Încercam să fiu ceva pentru care nu eram încă pregătit. Exact cum ai făcut şi tu, zise Beauregard.

Se putea vedea pe locul şoferului, în Duster. Treisprezece ani. Piciorul pe accelerație. Fețele oripilate ale celor trei bărbați care vorbiseră cu tăticul lui.

— Ai de gând să mă părăşti? întrebă Javon.

Beauregard îşi întoarse repede capul spre dreapta.

— Nu. Nu, n-am să te denunţ. Băiatul ăla, Tre... A fost şi el cu tine?

— Nu... M-am strecurat singur afară. I-am spus că merg să mă întâlnesc cu o fată.

— Singurii oameni care ştiu suntem noi doi. Şi aşa o să rămână. Doar că trebuie să-mi promiţi ceva, în sensul că va trebui să-mi juri, băiete.

— Da.

Beauregard îşi lipi ochii de claxonul din centrul volanului.

— N-am să-ţi spun că ai greşit, fiindcă ştii deja asta. Dar va trebui să-mi promiţi că, indiferent cât de rele crezi tu că sunt lucrurile, nu vei mai face niciodată aşa ceva. Dacă porneşti pe drumul ăsta, ai să te rătăceşti înainte să-ţi dai seama. O să te pierzi. Într-o zi te vei trezi că eşti o fiinţă care face tot felul de porcării şi n-are niciun fel de remuşcare. Mai rău decât atât nu poţi ajunge. Iar eu nu pot permite să ţi se întâmple asta. Sunt tatăl tău şi e treaba mea să te protejez. Chiar dacă asta înseamnă să te feresc de tine însuţi. Promite-mi că n-ai să mai faci niciodată aşa ceva, încheie Beauregard.

— Promit.

Beauregard îşi puse braţul peste umerii fiului său şi-l trase mai aproape.

— Te iubesc, băiete. Atâta vreme cât o să mai respir, o să-ţi stau alături. Tatăl meu n-a făcut asta. Dar ţie nu ţi se va întâmpla aşa ceva, zise el, după care îl strânse puternic.

— Şi eu te iubesc, zise Javon.

Beauregard porni camioneta, dar înainte să o bage în viteză, Javon îi puse o întrebare care îl făcu să îngheţe. Se aşteptase ca într-o zi să vrea să ştie. De fapt, chiar avea sens că o făcuse acum, după ce sângele Montage răbufnise în el, făcându-l să greşească atât de spectaculos.

— Ce s-a întâmplat cu tăticul tău? întrebă Javon.

Beauregard se sprijini de spătarul scaunului şi scoase un chicotit sec.

— Tăticu'? Tăticu' a fost un uragan într-o lume a brizelor. Aşa a trecut prin viaţă. Aşa m-a crescut şi pe mine, zise Beauregard.

Javon deschise gura de parcă ar fi vrut să pună şi o altă întrebare, dar o închise şi se întoarse să privească pe fereastră.

Mai târziu în seara aceea, Beauregard stătea pe verandă, sorbind dintr-o bere. Greierii şi cosaşii se întreceau într-o bătălie a trupelor muzicale. Cerul fără lună îi copleşea cu adâncul lui de smoală. Temperatura scăzuse doar cu un grad de la cele 36 de dimineaţă. Moliile dansau în jurul lămpii galbene de pe verandă. Erau atrase spre moarte de acelaşi lucru care le şi fascina.

Kia ieşi din casă şi se aşeză lângă el, pe celălalt scaun de plastic.

— Javon e mai tăcut decât de obicei. A adormit cu căştile în urechi. N-a mai ieşit din cameră după ce am terminat de mâncat.

— Aha, zise Beauregard, luând o gură de bere.

— Se întâmplă ceva ce ar trebui să ştiu şi eu? întrebă ea.

Femeia îi atinse braţul, iar el îi dădu sticla. Ea luă o înghiţitură prelungă şi apoi i-o înapoie. Beauregard îi răspunse cu o întrebare.

— I-ai spus lui Jean că merg la o lucrare?

— Nu, de ce mă întrebi asta? răspunse Kia ridicând o sprânceană.

— Javon mi-a zis că te-a auzit când îi ziceai că s-ar putea să trebuiască să fac ceva rău ca să salvez atelierul.

Kia îşi muşcă buza de jos.

— Se poate să fi zis ceva de genul, dar cu siguranţă n-am pomenit de vreo lucrare. Eu ţi-am răspuns la întrebare. Acum e rândul tău.

Beauregard luă încă o înghiţitură de bere.

— Pat Thompson a trecut pe la mine astăzi. M-a acuzat că i-am dat foc la atelier, exact aşa cum ai zis tu. Ne-am luat la harţă.

— L-ai rănit?

— Nu i-am făcut nimic care să nu poată fi dres cu nişte iod şi nişte bandaje.

Kia se afundă în scaun.

— Crezi că o să depună plângere?

— Nu. Ei erau în culpă. Ştiu însă că lucrurile nu se vor termina aici.

— Dar ce are asta de a face cu Javon? Tu ştii de ce e tăcut, nu-i aşa?

Beauregard privi în întuneric. Luminile autostrăzii dansau în depărtare ca nişte fulgere globulare.

— Javon a dat foc atelierului Precision, zise el.

Kia rămase tăcută şi se îndreptă spre uşă. Beauregard întinse o mână şi o apucă de încheietură. O trase înapoi cu blândeţe.

— A crezut că poate fi de ajutor. Ne-a auzit vorbind cât de grele sunt timpurile. Lui i s-a părut o idee bună să incendieze concurenţa, zise el.

— Iisuse, Gândac, ce-o să ne facem?

— O să-l apărăm, asta o să facem. Ştii că obişnuiam să cred că sunt mai bun decât tatăl meu. Am încercat din răsputeri să fiu un părinte mai bun. Dar e ca şi cum le-aş fi

transmis băieților o boală genetică. Consilierul de la școala de corecție a denumit-o „tendință spre rezolvarea violentă a conflictelor”. Poate fi numită și așa, zise Beauregard.

Își termină berea dintr-o înghițitură lungă. Se ridică și aruncă sticla în pădure. O auzi aterizând undeva în tufișuri.

— E un nenorocit de blestem, asta e, zise el. Banii nu-l alungă, iar dragostea abia dacă-l îmblânzește puțin. Dacă-l ascunzi în tine, te mănâncă pe dinăuntru. Dacă te lași în voia lui, sfârșești prin a face cinci ani într-o gaură nenorocită. L-am văzut odată pe tăticul meu bătându-l pe un tip până aproape l-a omorât. A folosit un scaun de bar și nu i-a păsat că nevasta ăluia se uita la ei. Javon nu e vinovat în totalitate. Violența e o tradiție în familia Montage.

Districtul Red Hill
August 1991

— O să fie furtună, Gândac. Vezi norii ăia de-acolo? Vine repede și va fi puternică. Nu-i simți mirosul în aer? îl întrebase Anthony.

Gândac scosese capul pe fereastra mașinii și lăsase vântul să-i scalde fața. Tatăl lui avea dreptate. Putea simți ploaia în aer. Era un miros dulce, care umplea toată atmosfera. Nori negri se adunau la orizont. Erau plini de apă ca niște prune prea coapte, gata să explodeze.

— După ce comandăm shake-urile, poate ar fi bine să luăm și niște rasoale. Te-aș putea duce acasă ca să fac niște supă pentru tine și mama ta, spusese Anthony.

Gândac știa despre ce este vorba. Tăticul lui plănuia să rămână peste noapte. Asta însemna că urmau o oră de râsete, două ore de certuri, apoi alte două de discuții în șoaptă, în dormitorul mamei sale. Și mai însemna că avea să petreacă și mai mult timp cu tatăl lui.

Ajunseseră în parcarea de la Tastee Freez, iar tăticul scosese maşina din viteză. Trăsese frâna de mână şi coborâse cu o agilitate la care nu te-ai fi aşteptat de la un om atât de mare. Închisese uşa şi se aplecase, băgând capul prin fereastra deschisă.

— Două shake-uri şi doi cheeseburgeri plini de grăsime. Mai vrei şi altceva?

— Nu. Dar aş putea primi un shake de ciocolată şi nu de căpşuni?

— Sigur. Hai că te-ai răzgândit! spusese Anthony râzând.

Alergase până la fereastra de unde se dădeau comenzile. În parcare, mai existau şi alte câteva maşini, ale oamenilor veniți să mănânce. Cărucioarele de servire mergeau de colo-colo, ducând mâncăruri şi băuturi familiilor din dubițe şi din automobile. Gândac auzise râsul piţigăiat al fetei care aducea comenzile. Îl văzuse pe tatăl său încercând să-şi bage capul prin fereastră şi o auzise pe fată râzând puternic. În momentul acela, pe parbriz căzuseră primele picături de ploaie.

Îşi amintea cum îşi dorise atunci ca lucrurile să fie mereu aşa. El şi tăticul lui să cutreiere drumurile într-o rachetă cu roți. Să vadă dealurile cum trec cu repeziciune pe lângă ei. Să lase mirosul de benzină şi de cauciuc ars să li se îmbibe în haine. Doar el şi tăticul lui, hoinărind peste asfaltul negru. Fără vreo destinație, doar de dragul plimbării. Ştiuse încă de atunci că era doar un vis. Lucrurile n-aveau să stea niciodată aşa, iar el va trebui să accepte asta. Adevărul era că tăticul lui se comporta întotdeauna mult mai bine în visurile sale decât în realitate. Dar asta nu-l împiedica să-l iubească atât de mult.

Scârțâitul unor cauciucuri îl făcuse să se întoarcă. În parcare intrase un IROC-Z alb, care patină şi se opri la doar câțiva centimetri de bara din spate a Duster-ului. Gândac văzuse trei bărbați albi ieşind şi mergând spre tatăl lui, care

se întorcea cu burgerii şi băuturile. Când ajunseseră în dreptul ferestrei lui, simţise un damf de băutură. Mirosea amar şi rău, precum lichidul acela verde cu care îi curăţa bunica lui juliturile din genunchi. Gândac se ridică în capul oaselor ca să-i vadă mai bine pe bărbaţii care-l înconjurară pe tatăl său. Cel mai voluminos dintre ei purta un maieu bleu, care lăsa la vedere nenumărate tatuaje. Marginile nedefinite şi cerneala verde care devenise neagră făceau ca acestea să semene cu mâzgălelile unui copil. Pe gâtul bărbatului se vedea un semn din naştere, de culoarea vinului roşu. Părul negru era dat pe spate.

— Ant, spusese bărbatul.

Gândac îl văzuse pe tatăl său măsurându-l pe celălalt.

— Red, zisese el într-un târziu.

— Urcă în maşină, Ant, îi spusese celălalt.

— Despre ce-i vorba, Red? Noi doi am terminat-o. Suntem chit, spusese Anthony.

Vocea tatălui său răsunase într-un fel care-l tulburase pe Gândac. Părea că e altcineva. Vorbise într-un mod plat, robotic, foarte diferit de felul jovial în care se exprima de obicei.

— Ba n-am terminat, băi, bulangiule! Nici pe departe. Marţi, l-au săltat pe fratele meu, spusese Red.

Vorbise cu o ferocitate stăpânită, foarte înspăimântătoare. Lui Gândac i se păruse că aude un câine turbat mârâind în spatele unui gard.

— Şi ce-are asta de-a face cu mine? White şi-a cumpărat o Corvette şi a început să arunce cu bancnotele de o sută prin barul lui Danny la doar o săptămână după ce-am făcut ce-am făcut. Şeriful nu trebuia să fie Matlock[18] ca să pună lucrurile cap la cap, spusese Anthony.

---

[18] Personaj dintr-un celebru serial poliţist american.

— Tu eşti singurul care ai putea confirma că noi am fost acolo. M-a sunat aseară şi mi-a spus că a aflat de la poliţişti că există un martor care a confirmat că a participat la jaf. Ştiu că nu e vorba de mine. Şi nici despre Blue. Şi atunci cine pana mea a mai rămas? Urcă-te dracului în maşină, spusese Red.

Gândac îl văzu scoţându-şi maieul peste cap. Zări un pat de lemn. Era înarmat. Tipul avea un pistol şi-i spunea tăticului lui să meargă cu el.

— Red, putem vorbi despre asta, dar nu acum. Nu în faţa băiatului meu, spusese Anthony.

Gândac privise cum i se îngustaseră ochii. Ştia ce înseamnă asta. Cu o seară în urmă, la bar, tatăl său privise exact la fel. Un bărbat îi spusese să stea la distanţă de nevastă-sa, dacă nu vrea să încaseze vreun glonţ. Tatăl lui îşi terminase berea şi apoi aproape că îl omorâse, bătându-l cu un scaun. Plecaseră apoi repede din local. Îl pusese să promită că nu-i va spune mamei lui că fuseseră la bar, iar el acceptase că mama lui nu trebuie să afle asta niciodată.

Dinspre est se auzise un tunet. Ploaia începuse să cadă mai apăsat.

— De ce nu? Trebuie să vadă şi el ce se întâmplă cu turnătorii. Uite ce e, n-o s-o mai spun încă o dată, Ant... Urcă în nenorocita aia de maşină.

Gândac îşi trecu picioarele peste schimbătorul de viteze, fără să ştie exact ce face.

— Nu-l las pe fiul meu aici, Red. O să mă împuşti în faţa tuturor? îl întrebase Anthony.

— Pune-mă la încercare, Ant! Pe fratele meu îl aşteaptă douăşcinci de ani. Pune-mă la încercare!

Gândac se strecurase pe scaunul şoferului.

— Nu sunt un nenorocit de turnător, Red. Vrei să vin cu tine? Bine. Mergi în urma mea şi lasă-mă să-mi duc băiatul acasă.

Gândac pusese mâna pe schimbătorul de viteze.

— Probabil mă crezi tâmpit. N-am de gând să te las să te urci la volanul niciunei maşini. Ultimul lucru pe care îl voi vedea de la tine vor fi luminile stopurilor.

Gândac apăsase pe ambreiaj şi băgase Duster-ul în viteza întâi. Motorul pornise încet, ca un om care îşi drege glasul.

— Red. Te rog. Nu aici, spusese Anthony.

Gândac îşi privise tatăl. El îl zărise şi-l privise la rândul lui. Dăduse atât de subtil din cap încât trebuie să fi fost un gest inconştient. Gândac coborî frâna de mână.

— Mişcă-ţi curul negru în maşină, îţi spun pentru ultima dată, Ant, mârâise Red.

Fața îi devenise emblematică pentru porecla pe care o avea. Anthony privise spre Duster.

— Cum crezi, Red, spusese Anthony.

Gândac îşi ridicase piciorul de pe ambreiaj şi apăsase pedala de accelerație. Husa din piele a volanului era îmbibată cu transpirația sa. O strânsese cu putere în timp ce Duster-ul țâşnise spre înainte. Anthony aruncase tava cu băuturile în fața lui Red şi sărise în stânga. Maşina fusese învăluită de fumul care se ridicase din cauciucurile din spate.

Distanța dintre Duster şi cei trei oameni care îl înfruntaseră pe tatăl său era mai mică de şapte metri. La capătul ei maşina avea însă 80 de kilometri pe oră. Gândac auzise strigătele prin geamurile deschise. Păruseră cumva femeieşti, dar veniseră de la doi dintre cei trei bărbați din fața lui.

Impactul fusese oribil. Maşina se zguduise puternic atunci când intrase în ei. Unul dintre bărbați zburase spre cer. Red şi celălalt dispăruseră sub capota Duster-ului. Gândac ținuse accelerația lipită de podea şi trecuse peste ei. Le auzise trupurile lovindu-se de partea de jos a maşinii. Îşi adusese aminte de momentul în care mama lui trecuse

peste un raton. Fusese un ciocănit spart, care traversase maşina, din faţă şi până în spate. În dreptul ferestrei pentru comenzi ajunsese deja la o sută de kilometri pe oră. Observase că gura fetei albe scotea un O, în timp ce trecuse prin faţa ei. Apăsase ambreiajul şi frâna şi rotise volanul spre stânga. Duster-ul derapase şi se oprise cu un şoc violent.

Anthony se ridicase de pe beton şi se îndreptase spre cei trei, care zăceau la pământ. Le curgea sânge din toate orificiile. Blue avea urme de cauciucuri pe antebraţ şi pe piept. Capul îi era întors într-un unghi ciudat, total opus poziţiei pelvisului. Timmy Clovis zburase în sus şi aterizase direct în cap. Din ceafă i se scurgea acum o masă fibroasă şi roz. Beauregard îşi dăduse seama că era vorba despre creier.

Red Navely gemea.

Anthony îngenunchease lângă el. Ambele picioare îi erau îndoite spre spate de la genunchi, ca la păsări. Pieptul lui Red avea o adâncitură concavă în partea dreaptă. Din urechi şi din gură îi curgea sânge. Pielea îi dispăruse de pe o parte a capului, lăsând la vedere o rană roşie. Cu fiecare expiraţie, lăsa să curgă şi mai mult sânge, care i se scurgea pe bărbie. Pe coapse avea urme de cauciuc.

— Ţi-am spus să n-o faci în faţa băiatului meu, spusese Anthony, după care îşi pusese mâna mare pe nasul şi pe gura lui Red.

— Este... este în regulă? se auzise un glas subţirel.

Fata de la tejghea ieşise în pragul uşii. Anthony se aplecase asupra trupului lui Red.

— Du-te şi sună la 911! Du-te! urlase el fără să se întoarcă.

Auzise paşii fetei care pornise să alerge pe beton. Red încercase să-şi ducă mâna la pistol, dar aceasta nu părea să-i mai funcţioneze. Tresărise o dată, apoi de două ori şi pe

urmă rămăsese nemişcat. Viaţa i se scursese din ochi ca un bec care se stinge treptat.

Beauregard strânsese volanul atât de tare încât începuseră să-l doară braţele. De sub capotă se ridica un fuior alb de abur. Tabla era îndoită şi ea. Se simţea de parcă i s-ar fi aşezat pe piept un elefant.

— Ieşi din maşină, Gândac. N-are sens să le dai poliţiştilor vreun indiciu când ajung aici, îi spusese Anthony.

Deschisese uşa şi-l ajutase pe Beauregard să iasă. Băiatul se aplecase şi-şi pusese mâinile pe genunchi, în aşteptarea unui val de vomă care nu venise niciodată. Anthony îl mângâiase pe spate cu mâna sa imensă.

— E în regulă, Gândac. Du-te şi vomită dacă ai nevoie. Nu eşti făcut pentru viaţa asta. Ăsta e un lucru bun, spusese Anthony.

— Urmau să te omoare, spusese Beauregard, răsuflând cu greutate.

— Da, cred că asta era intenţia lor, Gândac. Nu-ţi face griji, o să le spun poliţiştilor că a fost un accident. Totul va fi în regulă.

Patru săptămâni mai târziu, Gândac era condamnat la cinci ani de detenţie într-o casă de corecţie, pentru ucidere din culpă.

Însă în momentul acela, tăticul său era demult plecat.

Nouăsprezece

— Trezeşte-te, Ronnie!

— Lasă-mă-n pace, Reggie. Mă simt de parcă aş avea în cap un pitic care încearcă să evadeze folosindu-se de o lingură, zise Ronnie.

Îşi simţea gura de parcă ar fi lins fundul unui butoi cu ţiţei. Dacă îşi aducea bine aminte, în noaptea trecută

băuseră trei sticle de Jameson. El şi Reggie consumaseră cel mai mult, dar cele două fete mexicane nu stătuseră nici ele degeaba. Cum le chema? Guadalupe şi Esmeralda. Da, suna bine. Probabil...

— Ronnie, te rog, trezeşte-te!

Le agăţaseră la Laredo's Saloon din Richmond. Le aduseseră la containerul lui Reggie pentru o noapte de destrăbălare atât de lipsită de inhibiţii încât l-ar fi făcut să roşească până şi pe Hugh Hefner[19]. Ultimul lucru pe care şi-l aducea aminte Ronnie era că una dintre fete i-o sugea atât de tare de-ai fi crezut că se otrăvise, iar antidotul se afla în boaşele lui.

— Ronnie, trezeşte-te naibii!

Trecuseră două săptămâni de la lucrare şi nu se oprise deloc. Deşi vorbise despre plajele cu nisip alb şi cerurile senine ale destinaţiilor exotice, nu se prea mai grăbea să plece din Virginia. Jenny îl lăsase baltă, dar asta nu era neapărat un lucru rău. În aceeaşi zi în care dispăruse, lesbiana fusese găsită prăjită mai crocant decât obişnuia bunică-sa să-i pregătească puiul. Dacă era să dea crezare ştirilor, poliţiştii se prinseseră că ea şi cu Jenny jucaseră un anumit rol în jaful acela. Nu fusese menţionat până acum niciun posibil complice. Drept e că nu-i mai ardea atât de tare flacăra pericolului, dar nici nu scăpaseră de tot de pe jar.

— Ar trebui să-l asculţi pe fratele tău.

Ochii lui Ronnie se deschiseră brusc, în timp ce mâna i se întinse către revolverul de sub pernă. Îi dăduse lui Reggie banii necesari ca să-l cumpere în mod legal. Era un Beretta de 9 mm.

---

[19] Legendarul fondator şi patron al revistei americane „Playboy".

— Ah, nu mai e acolo, frate. Ar trebui să te ridici ca să-l găseşti.

Ronnie se întoarse atât de încet încât ai fi putut crede că face o demonstraţie despre dinamica plăcilor tectonice.

De o parte şi de alta a lui Reggie, la capul patului, stăteau doi bărbaţi. Unul dintre ei avea o cicatrice urâtă pe faţă. Purta o cămaşă albă deschisă la guler. Celălalt era la fel de mare cât un frigider. Purta o bluză albastră peste un tricou negru, care abia dacă reuşea să-i acopere burta. El era cel care băgase ţeava unui pistol în coastele lui Reggie.

— Bună dimineaţa, soare! zise tipul cu cicatricea, care avea şi o barbă precum colonelul Sanders.

— Te-a trimis Chuly? Să ştii că i-am dat banii Sconcsului. Toată suma, cu dobândă, zise Ronnie.

Bărbatul cu cicatricea începu să râdă.

— Nu, nu suntem din partea lui Chuly. Şi nici nu suntem atât de periculoşi precum Skunk Mitchell, zise străinul.

Ronnie se ridică şi lăsă pătura să cadă ca să-i acopere talia. Reggie avea ochii cât cepele. Ronnie încercă să-şi stoarcă creierul. Oare supărase pe cineva în ultimele câteva săptămâni? Cineva atât de puternic încât să trimită nişte băieţi ca să-l aranjeze? Nu-i venea nimic în minte.

— Ştii, eu nu prea îmi dau seama despre ce e vorba. Aşa că, şefule, te rog să mă lămureşti, zise Ronnie.

I se adresase tipului cu cicatricea. El părea să fie răspunzător de operaţiune. Celălalt îi zâmbi.

— Păi, cum să-ţi spun, ai futut-o rău de tot, Ronnie. Aşa de tare că s-ar putea să vrei să te târăşti înapoi în pântecele lu' mă-ta. Dar, de vreme ce asta n-o să se întâmple prea curând, trebuie să te ridici din pat, să te îmbraci şi să vii cu noi. Să te grăbeşti. Încerc să prind micul-dejun. Voi, băieţi, n-aveţi nimic prin dulap în afară de o cutie de cereale plină cu bani. N-am cum să mănânc asta, nu-i aşa? zise bărbatul cu cicatricea.

Ronnie mai auzise expresia „îi înghețase sângele în vine”, dar nu se gândise niciodată prea mult la ea. Crezuse întotdeauna că sună ca o adunătură de cuvinte despre care un scenarist de la Hollywood credea că e simpatică. Acum, însă, că în venele sale începea să se răspândească frigul, înțelese pe deplin sensul expresiei. Ştiau despre bani! Asta nu putea însemna decât două lucruri. A: era victima unui jaf întâmplător, iar hoții avuseseră noroc. Puțin probabil. Un container simplu, acoperit de rugină, n-avea cum să fie o țintă pentru un echipaj de şpringari. Băieții ăştia nu păreau nişte drogați aiuriți în căutarea unei prăzi uşoare. Aşa că asta îl aducea la varianta B: erau profesionişti şi veniseră să-l caute în mod special pe el. Eventualitatea asta îl înfiora; îl ducea spre tot felul de concluzii nefericite. Se hotărî s-o facă pe prostul şi să vadă dacă le poate cânta în strună.

— Stați aşa, adică, vreau să zic, ce se întâmplă aici, omule? Nu pricep. Trebuie să mă lămureşti. Ai intrat aici de parc-ai fi Wyatt Earp[20], protestă Ronnie.

Vorbise pe un ton baritonal pe care se străduise să-l îndulcească la maximum.

Tipul cu cicatricea se încruntă.

— Băi, tu chiar nu vrei s-asculți.

Îşi scoase la rândul său pistolul şi-l împuşcă pe Reggie în piciorul drept. În dormitorul micuț, focul de armă răsună asurzitor. Ronnie sări înapoi şi îşi acoperi urechile cu mâinile. Reggie se prăbuşi la pământ, strângându-şi piciorul drept. Dunga de lumină care se strecura printre perdelele de la fereastră îi sublinia paloarea cadaverică.

— Rahat, omule! chelălăi Ronnie.

Reggie se ghemuise într-o poziție fetală. Gemetele sale erau umede şi jalnice. Tipul cu cicatricea îşi îndreptă

[20] Celebru cowboy american.

pistolul spre Ronnie. Era un .38 cu un pat de lemn. Părea o jucărie în mâna lui imensă.

— N-ai vrea să te îmbraci? Am vorbit serios despre micul-dejun.

Douăzeci

Beauregard nu mai dansase de ani buni. Nu fiindcă nu-i plăcea, ci fiindcă i se părea că n-avusese niciodată timp. Printre treburile de la atelier, problemele băieților şi ale lui Ariel şi necazurile pe care i le pricinuia mama lui, momentele libere erau mai puține decât dinții unei găini. Când era cufundat în viața de odinioară, el şi Kia porneau spre Richmond chiar şi din cel mai superficial dintre motive. Se îmbrăcau, mergeau în cluburi şi dansau până când se iveau luminile urâte ale dimineții. Plecau după ce cheltuiseră mai mult pe băuturile vărsate pe jos decât câştigau mulți oameni într-o săptămână.

Trecuse multă vreme de când Beauregard îşi făcuse probleme că nu va prinde ritmul. Şi iată-l acum în mijlocul localului lui Danny, aplecându-se şi rotindu-se pe ritm cu Kia. Avea un braț pe talia ei, iar celălalt pe coapsa ei fermă. Muzica revărsată din boxele montate în perete umplea barul cu o carnalitate tribală. Beauregard o simțea cum îşi face loc prin corpul lui, în timp ce Kia i se apăsa pe prohab. Chiar şi după atâția ani, reuşea să-l înrobească pe sălbaticul care trăia între picioarele lui. Ea era o Afrodita scăldată în caramel, în timp ce el era un Pan de ciocolată.

Melodia se termină, dar asta nu destramă vraja. O trase mai aproape şi îi adulmecă gâtul. Mirosul parfumului pe pielea ei era mai seducător decât direct din sticla de 500 de dolari pe care i-o cumpărase în dimineața aceea. Ea îşi luase şi o ținută nouă şi mersese la coafor.

— Acum, domnule Montage, o să mă scoți în oraş şi-o să dansăm şi-o să bem, şi dacă ai să ai noroc, acasă ai să capeți ceva de primă calitate, îi spusese ea după ce se întorsese de la cumpărături.

Nu trebuise să insiste prea mult în ceea ce-l privea. Banii de la lucrarea cu magazinul de bijuterii le oferise un răgaz. Puteau să se bucure de asta. Se poate ca Ronnie să fi fost un nenorocit, dar în privința asta avea dreptate.

Eric, Caitlin şi micul Anthony nu se prea distrează însă zilele astea, nu-i aşa? gândi Beauregard.

Se gândise cu toată seriozitatea să-i trimită lui Caitlin nişte bani. Nu mult, dar îndeajuns pentru a o ajuta cu facturile lunare sau ca să-i cumpere copilului o jucărie. Rumegase mult ideea aceea înainte de a renunța la ea. Lucrurile nu se liniştiseră încă. Nu avea cum să se apropie de Caitlin şi de Anthony. Dar asta nu-l împiedica să se gândească totuşi la ei. Mai ales la băiețel. Avea să crească în aceeaşi gaşcă: cea a fiilor fără tată.

N-ai fi intrat în categoria asta dacă n-ai fi avut şi tu partea ta de vină, se gândi el.

Kia îl frecă pe coapsă.

— După felul cum dansai cu mine, cred că o vrei, îi şopti Kia în ureche.

Beauregard îi întoarse un zâmbet forțat.

— Întotdeauna şi de două ori duminica, îi răspunse el.

Ea chicoti şi-l sărută. Gustul de whiskey şi ruj cu aromă de gumă de mestecat îi umplu gura.

— Băi, hai să mai bem o duşcă! strigă Kelvin.

Îşi ținea brațul pe după talia unei femei pe care Beauregard n-o mai văzuse niciodată şi nici nu se aştepta s-o mai întâlnească. Vărul lui avea şi el nişte bani în plus. La atelier era mai ocupat decât un om cu un singur picior care participă la un concurs de tras şuturi în cur. Beauregard n-

ar fi acceptat niciodată, dar Javon avusese dreptate. Focul de la Precision îi ajutase. Gândul ăsta îl întristă la culme.

— Haideți, voi ce vreți? întrebă Kelvin.

— Nimic prea tare. Mă cam resimt după cocteilurile alea Blue Motorcycle[21], zise prietena lui.

Era o femeie înaltă şi prelungă precum o carafă de apă, cu părul lung, castaniu şi cu un ten auriu, bronzat natural. Câțiva dintre clienții obişnuiți îi priviseră lung atunci când intraseră, dar fără vreo intenție serioasă. O priviră doar ca pe o altă femeie albă rătăcită pe acolo.

— Ce-ai zice de nişte Red Headed Sluts[22]? propuse Kia.

— Ştiu şi eu câteva, răspunse Kelvin, făcând-o pe prietena lui să-i dea un ghiont în coaste.

— Eu aş propune nişte Royal Flush[23], spuse Beauregard.

Se îndreptă spre bar, în timp ce ceilalți porniră către masă. Se sprijini de marginea zgâriată a barului şi ridică mâna.

— Ce pot să vă dau? întrebă barmanul.

— Patru Royal Flush.

— Imediat.

— Chinta roială e cea mai mare mână la poker. Se întâmplă foarte rar, zise un bărbat de la stânga sa.

Beauregard se întoarse şi dădu aprobator din cap.

— Da, aşa se spune, îl aprobă el.

Nu era sigur de ceea ce spusese, dar făcea conversație.

---

[21] Amestec de vodcă, tequilla, rom, gin, curacao, zeamă de lămâie şi gheață.

[22] „Curve Roşcate”, în original, un cocktail în care se pun Jagermeister, rachiu de piersici şi suc de merişoare.

[23] „Chinte Roiale”, cocktail care conține whiskey Crown Royal, rachiu de piersici, lichior de zmeură şi suc de merişoare.

— Da, cel mai des se întâmplă să fii mână moartă, zise celălalt.

Îşi dădu părul de pe față. Beauregard văzu că are o cicatrice mai urâtă decât zgârieturile barului.

— Poftim?

Bărbatul zâmbi la Beauregard.

— Aşi cu optari. Mâna moartă. Wild Bill Hickok o avea atunci când s-a strecurat cineva în spatele lui şi i-a zburat creierii, continuă celălalt.

— Oh, da, ai dreptate, zise Beauregard.

Barmanul se întoarse cu paharele. Le aşează în fața lui Beauregard şi plecă. Acesta le adună în mâini şi dădu să se întoarcă la masa lui.

— Eu unul nu m-aş strecura niciodată în spatele vreunui tip. Dac-aş vrea să te ucid, vin pur şi simplu în fața ta şi-ți trag două gloanțe în cap. Aşa ne-au învățat în Irak. Foc dublu, zise tipul.

Beauregard se opri ca să studieze fața distrusă a bărbatului care continua să zâmbească.

— Ă, păi da. O seară frumoasă îți doresc, zise Beauregard.

Se întoarse la masa lui. Tonomatul începu o nouă melodie, iar câteva cupluri se întoarseră pe ringul de dans. Beauregard împărți băuturile.

— Ohoho, mi-a ajuns până în călcâie, exclamă Kelvin.

Prietena lui izbucni în râs şi se sprijini de el.

— La naiba! Încerci să mă îmbeți ca să profiți de mine, Gândac? întrebă Kia.

Pielea îi strălucea, acoperită de un strat de transpirație şi machiaj. Beauregard o gâdilă în bărbie.

— Eu n-o să profit, dacă nu vrei, zise el, făcându-l pe Kelvin să izbucnească în hohote de râs.

— Deşteptule! zise Kia, care se aplecă însă şi-l sărută din nou.

Beauregard îi răspunse, dar profită ca să tragă nevăzut cu ochiul peste umărul ei. Omul cu cicatricea continua să se uite la el.

Beauregard îşi coborî ochii. Îşi strânse soția în brațe şi privi la toți clienții. Îi recunoscuse pe cei mai mulți sau măcar realiză că-i mai văzuse pe acolo. Excepție făceau tipul de la bar şi cei doi bărbați care stăteau la o masă, lângă peretele cel mai îndepărtat. Aveau amândoi înălțimea lui Beauregard, dar erau considerabil mai lați. Purtau bluze albastre şi tricouri negre. Aveau amândoi câte o halbă de bere în față, de care abia dacă se atinseseră.

Beauregard le studie fețele. Erau excepțional de comune. Chipuri buhăite, cu o tăietură îngustă în loc de gură. Le ieşeau în evidență doar ochii. Ochii morți şi căprui, de culoarea unor monede de cupru care au stat prea multă vreme îngropate în pământ.

Districtul Red Hill nu era vizitat de prea mulți străini. Nu se afla la intersecția vreunor drumuri importante. Rampa către autostrada interstatală folosea mai degrabă localnicilor. Chipurile străine erau o raritate. Beauregard îi privi pe cei doi de la masă. Aceştia se uitau mereu drept înainte, iar din când în când ridicau ochii în tavan. Nu-şi întoarseră deloc privirea spre bar, spre bărbatul cu cicatrice.

„Ascultă-ți instinctele. Ziua în care n-o s-o faci va fi una de rahat."

Auzise cuvintele astea de zeci de ori de la tatăl său. Era o zicală aspră, dar şi una foarte adevărată. Instinctul începuse să-i vorbească. Să-i şoptească faptul că era ceva în neregulă cu cele trei fețe necunoscute.

Beauregard îşi scoase telefonul şi îi trimise un sms lui Kelvin.

Scoate fetele de-aici.

Vărul său îşi luă telefonul. Citi mesajul şi răspunse.

Ce e?

Degetele lui Beauregard începură să zboare pe ecran.

Tipii de la masă şi cel de la bar. Trebuie să văd ce-i cu ei.

Kelvin îi trimise un răspuns mai lung.

Nu vrei să le trimit acasă? Nu te las singur. 3 la 2 e mai bine decât 3 la 1.

— Cui trimiți mesaje? întrebă Kia.

Dădu să-i ia telefonul. Beauregard o luă de încheietură, îi ridică mâna la gură şi o sărută. Ea îşi dădu ochii peste cap şi se eliberă.

— Toată lumea pe care o cunoşti e aici, zise ea, zâmbind ca un clovn nebun.

— Aduce Jamal o maşină la atelier. Trebuie să merg să deschid.

Kia se ridică de pe scaun şi se aşează în poala lui Beauregard. Îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui.

— Nuuuu, n-ai cum să pleci. Abia ce-am început.

Îl sărută pe Beauregard pe gât, deşi lui îi făcu impresia că dorise să-l atingă pe obraz.

— Te-ai îmbătat, surioară. Am să-l rog pe Kelvin să vă ducă acasă. E miezul nopții şi trebuie să-i recuperăm şi pe băieți. K, vrei să le iei şi să treci să-i remorchezi pe Darren şi pe Javon?

— Eşti sigur? îl întrebă celălalt.

Lejeritatea pe care o avusese până atunci în voce părea să se fi evaporat.

— Da, sunt sigur. Te sun mâine.

— Gândac, eu vin cu tine, zise Kia.

— Draga mea, trebuie să mergi acasă. Mâine te duci la lucru. Pleacă împreună cu Kelvin. Ajung şi eu acasă la un moment dat, zise el.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Kia.

— Nimic. Trebuie să deschid pentru Jamal. Într-o zi o să-mi cumpăr şi eu o platformă şi nu vom mai avea problema

asta, zise el, încercând din nou să o mângâie pe bărbie şi să-i ignore chipul preocupat.

— Nu! S-a întâmplat ceva! se bâlbâi ea.

Ultimul pahar începuse să-şi facă efectul. În aparenţă, îi îmbunătăţise însă şi capacitatea de a detecta minciunile.

— Nu, iubire, e în regulă. O să ajung curând acasă, zise Beauregard.

O coborî din poală şi se ridică. Kia îl urmă şi se împletici, dar Beauregard o prinse de cotul stâng şi o îndreptă. Kelvin şi prietena sa se ridicară şi ei. Beauregard îşi sărută soţia pe obraz.

— Ne vedem acuşi, îi şopti el.

— Eşti sigur? întrebă Kelvin.

— Foarte sigur. Ne vedem mâine la atelier, zise Beauregard.

— Să-mi aduci o gogoaşă când vii acasă, zise Kia.

— Desigur, iubire. Te iubesc.

— Aşa să faci, zise ea.

Se îndreptă spre uşă împreună cu Kelvin şi cu prietena acestuia. Bărbatul privi peste umăr, dar Beauregard nu-i spuse nimic, aşa încât le conduse pe doamne afară.

Beauregard se întoarse şi porni către bar. Profită de ocazie ca să se uite mai atent la cele două huidume care stăteau la masă. Cea din stânga avea o umflătură la talie, pe partea dreaptă. Beauregard nu era tocmai şocat că reuşiseră să intre cu un pistol în bar. Localul nu avea un paznic. Semnul de pe uşă, care spunea că armele sunt interzise, era considerat drept un fel de sugestie de către cei mai mulţi dintre clienţi. Beauregard trecu pe lângă bărbatul cu cicatrice care rămăsese lângă bar. Şi el avea o umflătură la spate, sub cămaşa albă.

Beauregard merse în baia din spatele barului. Lăsă să curgă puţină apă în chiuvetă şi îşi clăti faţa. Trei oameni înarmaţi pe care nu-i mai văzuse niciodată veniseră într-un

bar din localitatea lui natală. Să fi angajat familia Thompson nişte ucigaşi din altă parte? Asta nu era plauzibil. Patrick şi taică-său nu erau genul ăsta de oameni. Dacă îşi doreau să se răzbune, o făceau ei înşişi. Beauregard îşi uscă faţa cu un prosop de hârtie.

Urmărise ştirile de când văzuse reportajul despre Eric. Şefa magazinului de bijuterii fusese găsită carbonizată în apartamentul ei. Fata lui Ronnie o ştersese din oraş, dar lăsase un cadavru în urma ei. Poliția susținea că arestările în acest caz erau iminente, dar Beauregard era convins că doar se dau mari.

„Cineva încearcă să şteargă urmele", îşi zisese el privindu-se în oglindă.

Astea erau riscurile acestui soi de viață. Nu conta cât de deştept eşti sau cât de bine pregătiseşi totul, fiindcă exista întotdeauna posibilitatea ca în barul tău preferat să apară un nenorocit cu dorința de a-ți băga două gloanțe în cap. Era ca şi cum ți-ai fi pus de bună voie capul sub sabia lui Damocles de fiecare dată când făceai o lucrare.

Inspiră adânc şi ieşi din baie. Luă un scaun de la una dintre mese şi-l aşeză la cea a pistolarilor îmbrăcați în bluze ieftine. Se aşeză lângă cel din stânga.

— Pot să te ajut? întrebă acesta.

— Asta depinde, răspunse Beauregard.

Iute precum o pisică, înşfăcă arma tipului cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi blocă acestuia încheietura stângă. Boonie spusese întotdeauna că avea mâinile tatălui său. Apăsă țeava armei în pântecele celuilalt.

— Poate că mă poți lămuri de ce voi şi amicul vostru de la bar m-ați filat toată seara.

Celălalt tip băgă mâinile sub masă, dar Beauregard clătină din cap.

— Nu. Pune-ți mâinile pe masă, cu palmele în jos. Fă-o acum sau am să încep să trag şi n-o să mă opresc decât când mi se termină gloanțele.

Fața tipului se înroşi precum un balon de la circ, dar îi dădu ascultare.

Beauregard simți o gâdilitură pe ceafă. Cineva venea din spate. Nu-şi luă ochii de la cei doi pistolari. Tipul cu cicatricea luă şi el un scaun şi se aşeză. Avea un pahar plin cu un lichid întunecat.

— Eşti şmecher, nu-i aşa? Deşi, ca să fiu sincer, şi-o maimuță cu o singură mână i-ar fi putut lua arma lui Carl. Fără supărare, frate, continuă bărbatul cu cicatricea.

Însă Carl nu părea să fie prea afectat de ceva. Nici măcar de arma proptită în abdomen.

— Cine v-a trimis? întrebă Beauregard.

Nu se întoarse ca să-l înfrunte pe bărbatul cu cicatricea. Continuă să-şi țină arma apăsată pe pântecele lui Carl. Cineva pusese o melodie lentă la tonomat. Cuplurile dansau încet, pe parchetul vechi. Corpurile se întorceau molcom pe mici orbite eliptice, în ritmul acordurilor triste ce ieşeau din difuzoare.

— Direct la subiect. Doar că asta nu e partea în care tu pui întrebări. E momentul când îți foloseşti ochii şi urechile, zise bărbatul cu cicatricea.

Îşi băgă mâna în buzunar. Beauregard apăsă şi mai tare arma în burta lui Carl.

— Burning Man... zise Carl cu o voce baritonală.

— Nu-ți face griji, Carl. Beauregard e băiat deştept. N-o să-ți verse mațele fără un motiv întemeiat. Faza e că vreau să-i arăt ceva din telefon, zise Billy.

Îşi aşeză aparatul pe masă şi atinse ecranul. Beauregard îşi aruncă privirile în jos.

Pe masă se afla un celular care reda un filmuleț. În el se puteau vedea stopurile unei maşini care plecase din

parcarea barului. Beauregard îşi îngustă ochii. Luminile aparţineau unei Nova. Cea a lui Kelvin.

— Plănuisem să te abordăm la plecare, dar ne-ai făcut. Am fost cinci tipi. Noi trei într-o maşină şi doi în alta. Merge vorba că eşti sălbatic şi rău. Dar când l-ai făcut pe Carl mi-am spus că o să înceapă dansul. Aşa că le-am zis băieţilor din cealaltă maşină să-i urmărească pe prietenii tăi. Acum, e drept că am văzut cât eşti de iute. Să mor eu dacă nu eşti mai rapid decât o luptă cu cuţitele într-o cabină telefonică. Aşa că probabil te gândeşti că ne-ai putea împuşca. Pe mine, pe Carl şi pe Jim Bob, zise Billy.

Carl tresări.

— Dar, continuă el, dacă băieţii mei nu aud de mine în, să zicem, cinci minute, o să aprindă maşina aia de-o să ţi se pară că e pomul de Crăciun de la Casa Albă.

Beauregard strânse şi mai tare revolverul lui Carl.

— Păi, şi dacă nu te cred? Dacă vă împuşc pur şi simplu pe toţi trei, după care îl sun pe prietenul meu şi-i spun s-o calce? Să ştii că Nova aia se descurcă bine.

— Pun pariu, zâmbi Billy. Dar în toată afacerea asta sunt prea mulţi de „dacă”, nu-i aşa? Haide, aşa cum am zis, eşti băiat deştept. Dă-i pistolul înapoi lui Carl şi hai s-o luăm din loc. Am pe cineva care vrea să-ţi vorbească şi nu e genul de persoană căruia să-i placă să aştepte.

Beauregard apăsă şi mai tare cu pistolul în carnea lui Carl. L-ar fi putut împuşca, asta era clar. Dar putea să-i doboare şi pe cel din dreapta şi pe cel căruia Carl îi spusese Burning Man? Şi dacă i-ar doborî pe toţi? Oare Kelvin putea scăpa de maşina care-l urmărea? Aşa cum spusese şi omul cu cicatricea, erau îngrozitor de mulţi dacă.

— Tic tac, tic tac, zise Billy.

Beauregard se gândi la ceea ce-i spusese Boonie. Despre felul în care mureau oamenii ca el. Nu dorea s-o ia şi pe Kia cu el. Genul ăsta de cinste le era rezervată tipilor de genul

celor trei cu care stătea acum la masă. Împreună cu cine o fi fost şeful lor. Beauregard înfipse pistolul lui Carl înapoi de unde îl luase.

— Să mergem, zise el.

Billy îşi dădu paharul peste cap. Se strâmbă şi apoi îl aşeză pe masă. Îşi luă telefonul şi-şi lăsă degetele să alunece pe el, după care îl puse înapoi în buzunar.

— Vezi, acum Crăciunul nu va trebui să vină mai devreme.

Douăzeci şi unu

Nu-l legaseră la ochi. Ăsta era un semn rău. Nu le păsa că vede unde îl duc. Ceea ce însemna cel mai probabil că nu avea să mai părăsească vreodată destinaţia. Nu-i legaseră nici mâinile. Nu era cu adevărat necesar. La urma urmei, aveau o poliţă de asigurare al naibii de solidă.

Beauregard stătea între Jim Bob şi Burning Man. Mergeau într-un Cadillac CTS 2010, un sedan drăguţ, mediu, cu un motor puternic, de trei litri. Interiorul maşinii era scăldat într-o lumină eterică, palidă. Pe portiere şi pe podea erau benzi LED care ofereau o lumină subtilă, nimic prea strident. Beauregard observă că siguranţele pentru copii blocaseră portierele din spate. Se gândise să-l lovească pe Jim Bob cu cotul, să deschidă uşa şi să-l împingă afară după ce i-ar fi luat pistolul. Să înfigă apoi ţeava în ochiul lui Burning Man şi să le recomande colegilor săi să-l elibereze.

Intrară pe autostrada interstatală şi se îndreptară spre vest. Maşina spinteca tăcut noaptea. Beauregard simţi pocnete în urechi în momentul în care începură să urce munţii Blue Ridge, care traversau Virginia, împărţind-o inegal.

Într-un târziu, ieşiră de pe autostradă lângă Lynchburg. Breteaua îi scoase pe o stradă mărginită de stejari dintr-un

orăşel pitulat sub munții Peaks of Otter. Luminile stradale, de un verde închis, se jucau de-a v-ați ascunselea cu copacii înghesuiți de-a lungul străzii. Pe o clădire impozantă de granit, cu coloane pe fațadă, se vedea un banner care anunța că mai era doar o săptămână până la festivalul oraşului Kimball. Maşina coti pe o stradă la fel de bine luminată. Se opri în fața unui magazin de tutun aflat la capătul trotuarului. Era ultimul într-un şir scurt de magazine. Fațada de cărămidă adăpostea o vitrină imensă. Semnul strălucitor de deasupra uşii spunea că acolo este THE HOT SHOP. Semnul de neon din vitrină indica însă că e închis. Jim Bob îl îmboldi pe Beauregard cu pistolul între coaste.

— Încearcă să faci o mişcare. Chiar te rog! Aşa o să pot să-mi golesc încărcătorul în tine, zise el, aplecându-se spre Beauregard şi arătându-şi dinții strâmbi.

— Bine, Jim Bob, dar ştii că Lazy vrea să-i vorbească, zise Billy în timp ce deschidea portiera.

Beauregard se trezi scos din maşină pe urmele lui Jim Bob. Ieşiseră cu toții în acelaşi timp. Înainte ca Beauregard să poată face ceva, Carl îi dădu un pumn în rinichiul drept, făcându-l să se împiedice şi să cadă pe maşină. Inspiră adânc, tuşi şi apoi se îndreptă de spate.

— La dracu', băi băieți, parc-ați avea scule de cinci centimetri. Opriți-vă! Lazy vrea să vorbească cu el. N-o să poată s-o facă dacă nenorocitul vomită şi se pişă sânge, protestă Billy.

Beauregard nu observă vreo preocupare reală pentru binele său. Singura problemă pe care părea să o aibă Burning Man era să nu-l dezamăgească pe Lazy. Indiferent cine-o fi fost personajul acela.

— Iertare, Billy, bombăni Carl.

Beauregard se gândi că Burning Man trebuie să fi fost porecla lui Billy. Asta i se păru ciudat de cinic, dar n-ai

niciodată nimic de spus în privința felului în care te numesc alții. Dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, nimeni nu i-ar fi spus vreodată Gândac.

Billy sau Burning Man bătu la uşa magazinului de tutun. Îi deschise un băiat alb slab, cu un păr lung şi blond şi un chip somnoros.

— V-ați întors repede, zise el.

— Nu s-a zbătut cine ştie ce. E aici? întrebă Billy.

— Încă nu, clătină băiatul din cap.

— Bine.

Burning Man îi făcu semn lui Beauregard, indicându-i interiorul magazinului.

— După tine, îi zise el.

Intrară. Luminile de pe tavan erau stinse, dar se vedea destul de bine datorită semnelor de neon şi ceasurilor de pe pereți. Toate înfățişau scene din filme vechi. Pe unele Beauregard le ştia, pe altele nu. Erau Rick şi Sam la pian în *Casablanca...* Un ceas de pe peretele îndepărtat, pe care se vedea un raft plin de trabucuri, era decorat cu zâmbetul de maniac al lui Richard Widmark în rolul lui Tommy Udo din *Kiss of Death,* originalul, subliniat de o vopsea fosforescentă.

Băiatul care deschisese trecu pe lângă Beauregard şi bătu la o uşă din spatele tejghelei. Îi deschise un bărbat enorm. Jim Bob îl împinse pe Beauregard înainte. Încăperea era austeră. Văzu un birou ieftin de stejar, pe care stătea anacronic un telefon cu disc. Pereții erau lespezi goale de ciment gri. În spatele biroului se afla un scaun. În fața lui, stăteau altele trei, de metal. Aspectul spartan al camerei aceleia contrasta cu decorul bogat din restul magazinului.

— la loc, zise Billy.

Doar unul dintre cele trei scaune de metal era liber. Ronnie stătea pe primul şi Quan pe al doilea. Beauregard se aşează lângă ultimul.

— Gândac, eu... începu Ronnie să zică, dar Beauregard îl amuți.

— Taci dracului din gură, zise el.

Ronnie își lăsă bărbia să cadă în piept. Quan se ținea cu mâinile de cap. Respira cu greutate. Bătea din piciorul drept de parcă ar fi ținut isonul celui mai rapid baterist din lume. Într-un colț se afla un ventilator care nu făcea decât să învârtă aerul stătut din încăpere. Din tavan lumina un singur bec, protejat de o cuşcă de sârmă. În colțul din stânga al încăperii se vedeau câteva lăzi de lapte. Beauregard se gândi că odinioară aici fusese o magazie. Acum era o cameră de tortură deghizată neglijent într-un birou.

Quan şi Ronnie fuseseră bătuți bine. Gura primului era o rană deschisă. Maieul său alb era plin de pete roşii. Ronnie avea o vânătaie sub ochiul stâng. Nasul îi era umflat şi strâmb. Nici pe ei nu-i legaseră. În mod evident, nu era necesar. Nu păreau dispuşi să se lupte. Beauregard văzuse asta de îndată ce intrase în cameră. Aveau umerii plecați şi privirile lor, ațintite în podea, indicau limpede faptul că sunt supuşi. La o adică, n-ar fi fost de niciun ajutor.

Beauregard auzi scârțâitul balamalelor uşii.

— Ia te uită, s-a adunat toată banda, se auzi o voce pițigăiată şi tremurătoare.

Beauregard simți cum Quan începe să tremure.

În încăpere intră un bărbat înalt şi slab. Purta o pereche de pantaloni scurți, călcați cu grijă, şi o cămaşă neagră, peste care pusese o vestă de aceeaşi culoare. Era îngust în şolduri şi avea brațele lungi. Fața lui osoasă era îngustă şi se termina cu o bărbie ascuțită, de om rău. Părul îi era un pămătuf castaniu, amestecat cu şuvițe albe, şi-i stătea de parcă ar fi băgat recent un deget în priză. Rămase în centrul încăperii, chiar sub bec. Rânji la ei. Un zâmbet eşuat care i se întinse pe toată fața, ca o pată de lapte vărsat pe

duşumea. Gura îi era plină de nişte dinți imenşi, prea albi ca să fie naturali.

— Iată şi Banda Plăcintă cu Mere[24], zise bărbatul.

Începu să râdă la propria glumă. Oamenii săi îl imitară imediat. Porni spre scaunul din spatele biroului. Carl se grăbi să-l potrivească, iar bărbatul se aşeză în fața lui Quan. Îşi încrucişă picioarele. Pe față îi stăruia acum doar umbra unui rânjet.

— Îmi plac filmele. Nu contează ce fel. Horror, polițiste, vechi, noi... La naiba, îmi plac chiar şi comediile romantice. Îmi place să mă uit la John Hughes. Iar Molly Ringwald? Uau! continuă bărbatul.

— Ne pare aşa de rău... încercă să spună Ronnie, dar zidul umblător care le deschisese uşa îl pocni tare peste ceafă.

Ronnie plonjă înainte şi ateriză pe un şold. Jim Bob şi Carl îl înşfăcară şi-l puseră la loc pe scaun.

— Unele dintre filmele mele favorite sunt însă cele despre jafuri. Mamă, ce-mi mai plac! Mă prinde imediat o poveste din aia despre un jaf care decurge mai uşor decât îți e să convingi o curvă cu douăzeci de dolari.

Se ridică şi-şi întoarse scaunul. Se aşeză din nou şi-şi puse brațele pe spătar şi bărbia în mâini.

— Trebuie să-mi spuneți. Cum ați reuşit? V-ați cusut cronometre pe mănuşi? Ce fel de motor avea maşina aia? Cui i-a venit ideea să săriți de pe pasarelă? A fost nevoie de nişte coaie de oțel pentru rahatul ăla! Părerea mea, continuă el.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

— Haideți, e în regulă. Acum puteți vorbi, insistă bărbatul.

---

[24] „Apple Dumpling Gang”, film din 1975, continuat cu două seriale TV, care descrie aventurile unor hoți nu foarte iscusiți.

Nu vorbi însă nimeni.

— A fost un V8 modificat cu un kit pe azot, zise Beauregard într-un final.

— Frumos, frumos. Vedeți? La asta mă refer eu. Rahaturi din filmele cu jafuri, zise el, făcându-i cu ochiul lui Beauregard.

— Tu eşti Lazy? întrebă el.

Auzi paşi în spatele său. Se pregăti pentru lovitură, dar bărbatul din fața lui ridică o mână.

— Stai aşa, Wilbert. Tipul ăsta mi-a adus aminte c-am uitat de buna-cuviință. Mama m-a numit Lazarus Mothersbaugh din cauza faptului că am murit la naştere şi am înviat după ce mi-au desfăcut cordonul din jurul gâtului. Dar toți cei de pe-aici îmi spun Lazy. Cred că sunt ei prea leneşi ca să-mi pronunțe tot numele.

Toți bărbații din încăpere chicotiră, cu excepția lui Billy, care privea în gol.

— Acum, înapoi la chestiune. Dacă voi, băieți, ați fi jefuit oricare alt magazin de bijuterii din oricare alt loc, n-ați fi avut nicio problemă. Dar v-ați legat de unul care îmi aparține mie. Asta înseamnă că v-ați afundat într-un mare caca, zise Lazy.

Zâmbi din nou, dar de data asta cu un efort vizibil. Beauregard se gândi că e surâsul unui actor, o parte a unui rol.

— Ați auzit vreunul de mine? întrebă Lazy.

Quan îşi ridică mâna.

— La dracu', băiete, parc-ai fi la ora de engleză, exclamă Lazy, făcându-l pe Carl să râdă.

— Băi, băieți, chiar mi-ați tras-o rău de tot în magazinul ăla. Îl foloseam ca metodă de plată pentru tot felul de chestii. Țineam acolo nişte diamante de care aveam nevoie într-o afacere în ale cărei amănunte n-o să intrăm chiar acum. Hai să spunem că sunt un partener tăcut în nişte

chestii foarte interesante. Să ştiţi că diamantele sunt mult mai bune decât banii cash. Mai uşor de transportat şi imposibil de urmărit. Asta e al dracului de folositor când plăteşti pentru două-trei mânze mexicane din Vest. Da, să trăiţi, pusesem la cale o afacere frumuşică. Iar voi, băieţi, mi-aţi tras-o. Poliţiştii adulmecă acum toate urmele. Iar unele dintre tranzacţiile mele s-au dus în mă-sa, continuă Lazy, după care făcu o pauză ca să dea din cap. Dar, la naiba, felul în care aţi făcut-o mă sileşte să-mi scot pălăria. Acum despre fata aia – cum o cheamă, Burning Man?

— Jenny.

— Da, Jenny. Ea a zis că tu, Ronnie, eşti creierul. Cel care s-a gândit la toate astea, zise Lazy, aţintindu-şi un deget lung către Ronnie, a cărui faţă era împietrită. Beauregard, tu ai fost la volan. La naiba, băiete, ai condus straşnic, continuă el, ţinându-şi degetul îndreptat spre Ronnie, dar întorcându-şi capul spre Beauregard. N-a fost primul tău rodeo, nu-i aşa? întrebă el.

Beauregard rămase tăcut.

— Răspunde-i, îl îndemnă Burning Man.

— Nu.

Lazy se ridică şi merse în spatele lui Beauregard. Se aplecă şi-i şopti la ureche.

— M-am interesat de tine, băiete. Se zice că ai putea să scapi de diavol pe drumul spre Iad, zise el, după care se îndreptă de spate. Dar indiferent cât de mult vă apreciez stilul, băieţi, iar Dumnezeu mi-e martor că sunt fanul vostru, nu pot să trec cu vederea aşa ceva. Adică, trebuie să compensaţi cumva faptul că aţi furat de la mine, încheie el pe un ton sacadat şi melodios ca al unui predicator baptist la o slujbă în aer liber.

Îi făcu un semn lui Wilbert. Uriaşul părăsi camera. Se întoarse după câteva minute cu cinci cutii cu cereale, al căror conţinut îl vărsă pe birou. Pe suprafaţa maronie se

răspândiră teancuri de bancnote, de parcă ar fi fost recolta unei toamne bogate.

— Cred că ați avut un intermediar bun. Dacă am în vedere partea fiecăruia și o adaug la ce-i mai rămăsese lui Ronnie, probabil că ați luat vreo 700.000 pentru trei milioane. E un procent bun, zise Lazy.

Beauregard și Quan îl fulgerară cu privirile pe Ronnie, făcându-l pe Lazy să izbucnească în râs.

— Dumnezeule, v-a țepuit pe toți? Maaare păcat! exclamă el, în timp ce venea să-i privească din nou din față. Acum a mai rămas partea lui Ronnie și a lui Jenny. Quan nu mai avea mare lucru, dar i-am luat banii oricum. Beauregard, tu ai avut noroc. N-am de gând să-i pun pe băieții mei să-ți răscolească locuința în căutarea banilor tăi. Oricum, cred că nu ești atât de idiot încât să-i ții la tine. Iar în momentul ăsta, nici nu mai contează. Chiar dacă i-aș fi adunat pe toți, tot rămânea o sumă bunicică rest. Îmi sunteți datori. În orice altă zi, băi băieți, ați fi fost mai morți decât porcul a cărui șuncă am mâncat-o la dejun, zise Lazy.

Se așează la loc în scaun. Beauregard simțea că totul se îndreaptă spre un „dar". Dac-ar fi vrut să-i omoare, nu i-ar fi adunat pe toți trei la ședință. Lazy își dorea ceva. Cu ardoare.

— Astăzi însă, Dumnezeu v-a zâmbit. Da, să trăiți, băi băieți, mi-ați ieșit în cale într-un moment în care am nevoie de niște tipi cu un set mai special de calificări, zise Lazy.

Beauregard recunoscu o replică dintr-un film prost de acțiune, lansat cu câțiva ani în urmă.

— Știu că pare greu de crezut, fiindcă sunt un tip atât de încântător, dar adevărul e că am niște probleme cu un băiat din Carolina de Nord. Nu ne înțelegem cine e șeful prin părțile astea. Și, trebuie să recunosc, băiatul ăsta îmi cam dă de furcă pe-aici. Dar eu o să câștig. Fiindcă el n-are decât soldați. Eu am o familie, urmă el.

Dădu din cap spre oamenii săi, care-l aprobară în tăcere.

— Unul dintre soldații lui s-a pricopsit cu prostul obicei de a folosi metadonă. Soarta a făcut ca furnizorul lui să fie unul dintre băieții mei. În schimbul ştergerii datoriei, soldatul mi-a zis un mic secret. Şeful lui aşteaptă un transport care trece prin cele două Caroline. Un camion plin cu o cantitate de platină care nici n-ar trebui să existe prin părțile astea, zise Lazy, îndepărtându-şi brațele în lateral. Aici, băi băieți, o să interveniți voi. O să furați marfa asta pentru mine. N-o să fie prea uşor. Băiatul ăla are mare putere de foc şi nu se sfieşte s-o arate. Iar dacă soldatul ăla are dreptate, transportul ăsta e o mare şmecherie pentru el. Pierderea lui l-ar lovi rău de tot. Aşa că să ştiți că se va lupta ca un câine căruia încerci să-i furi osul. Dac-o să reuşiți, însă – ei bine, o să fim chit, zise Lazy.

Minte, gândi Beauregard.

— Cum vi se pare, băieți? Acum sunteți cu toții parte a familiei.

— Ai itinerariul şi datele? Ştii câte maşini vor însoți camionul? Zici că are putere de foc, deci presupun că o să existe nişte maşini cu băieți înarmați, zise Beauregard.

Se pregăti de lovitură, iar aceasta chiar veni. O lovitură scurtă de pumn între omoplați. Se prinse de mânerele scaunului. Simți un fulger cum îi coboară pe spate către coapsa stângă, dar nu căzu.

— Ca să-ți spun sincer, să ştii că asta e o întrebare bună, Beauregard. Serios. Doar că familia noastră funcționează ca una adevărată. Eu sunt tatăl tău acum. Şi n-o să-mi vorbeşti decât dacă te întreb eu.

Se lăsă pe spătarul scaunului, până când două dintre picioarele se ridicară de la podea. Se balansă câteva secunde şi apoi reveni la poziția normală.

— Un alt lucru pe care nu-l facem în familia noastră este să dăm din gură. Suntem împreună şi murim împreună. Şi

nu turnăm niciun membru al familiei. Niciodată, zise Lazy, trecându-şi o mână prin claia de păr ciufulit. Beauregard, nu eşti curios să ştii care dintre partenerii tăi te-a turnat? Jenny ne-a spus despre Ronnie şi Quan, dar despre tine nu ştia nimic. Nu te-am fi găsit niciodată dacă n-ar fi ciripit cineva. Îți dau un indiciu. E acelaşi băiat care a dat din gură într-un club de striptease despre cum a trebuit să-i zboare creierii unui prost în timpul unui jaf, zise Lazy.

Beauregard nu-i răspunse. Nu avea nevoie de niciun indiciu. Se poate ca Ronnie să fi fost genul care înşală, dar n-avea cum să fie turnător.

— Iisuse! gemu Quan.

— Sincer, mă-ndoiesc c-o să-l întâlneşti, zise Lazy.

Billy îşi scoase pistolul. O armă mică, de .38. Îl împuşcă pe Quan în față de trei ori. Fiecare foc răsună ca o lovitură de tun în camera aceea mică. Beauregard simți nişte picături mici şi calde pe partea dreaptă a feței. Quan alunecă din scaun şi căzu într-o parte. Capul îi ajunse la picioarele lui Beauregard. Trupul îi tremura spasmodic. Se auzi un ultim oftat, apoi rămase linişti.

— La naiba, omule! strigă Ronnie.

Un pumn de dimensiunile unei şunci i se înfipse în tâmplă. Zbură şi ateriză lângă birou. De data asta, nimeni nu se mai grăbi să-l ridice.

— Băiatul ăla era ca un frigider stricat. Nu putea păstra nimic în el. Tipi ca ăsta sunt buni doar ca să tragi la țintă, zise Lazy.

Beauregard nu privi în jos, nici la cadavrul lui Quan, nici la silueta nemişcată a lui Ronnie. Îşi fixase privirile într-un punct de dincolo de birou.

— Ridicați-l, vă rog, zise Lazy.

Carl îl luă pe Ronnie şi-l puse din nou pe scaun. Lazy îşi împinse propriul scaun până când picioarele acestuia ajunseră lipite de coapsele lui Quan.

— Uite care-i treaba, băieți. Îmi sunteți datori. Aşa că o să rezolvați chestia asta. Fiindcă dacă n-o s-o faceți, o să-i omor pe toți cei pe care-i iubiți. În fața voastră şi cu încetineală. Poate c-o să-i spun lui Burning Man să le dea foc. Poate că le voi zice băieților să-i bată cu nişte ciocane până mor. Nu ştiu exact cum o să fac, dar să fiți convinşi că vor muri. Iar voi îi veți urma. Vă promit. Vă jur, zise Lazy.

Se ridică şi-şi puse mâinile pe genunchi. Îl fixă pe Gândac cu privirea, se uită apoi spre Ronnie şi din nou la Beauregard.

— Vă citesc ura în ochi, băieți. Asta e bine. Urâți-mă cât vreți. Dacă singurul lucru la care vă puteți gândi e cum să ajungeți la mine, mai bine o lăsați baltă! Dacă Dumnezeu n-a putut să mă ucidă când m-am născut, n-o să puteți nici voi doi. Dar dacă încercați ceva, o să vă pun să alegeți care dintre cei pe care-i iubiți va muri primul cu gâtul tăiat, şopti el.

Făcu un pas în spate şi-l bătu pe Billy pe umăr.

— Burning Man o să vă dea informațiile despre itinerar, ziua şi ora. O să primiți un telefon de unică folosință, pe care se află un singur număr. Când rezolvați, şi mă refer aici la momentul următor încheierii lucrării, sunați acolo. Astea fiind zise, cred că am terminat aici.

— Ridicați-vă! zise Billy.

Beauregard şi Ronnie îl ascultară. Jim Bob îi împinse către uşă.

— Fă paşi, Rock and Roll, zise Billy.

Ronnie clipi. Ochii i se umplură de lacrimi, dar îşi impuse să meargă. Beauregard privi peste umăr la Lazy şi apoi îl urmă pe Ronnie.

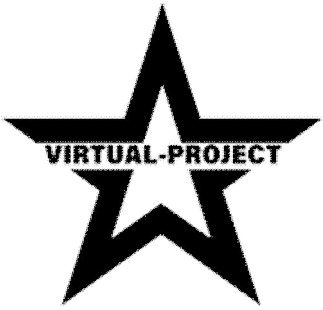

După ce plecară cei doi, Wilbert şi băiatul scoaseră o prelată din spatele lăzilor şi îl înfăşurară pe Quan. Carl îi ajută şi el. Când terminară, Wilbert se întoarse spre tânăr.

— Du-te şi adu duba.

Băiatul ieşi în fugă. Wilbert începu să adune teancurile de bancnote. Carl aranjă cele trei scaune în colțul de lângă lăzi.

— Puteam să luăm şi noi camionul ăla, zise Carl.

— Da, am fi putut, dar în felul ăsta Shade şi-ar fi dat seama că avem pe cineva la interior. Lasă-i pe băieții ăştia să încerce. Când o să vadă o bandă cu inşi de rase diferite, nu se va gândi la noi. Ne crede doar o adunătură de țărănoi rasişti, zise Lazy.

— Păi, şi nu suntem? întrebă Carl.

— Asta-i altă discuție, zâmbi Lazy.

Tânărul se întoarse în magazin. Îl cără împreună cu Wilbert pe Quan până în dubă. Lazy se aşeză picior peste picior. Carl se sprijini de perete. Ştia că şeful său urmează să spună ceva important.

— Camionul ăla trebuie să aibă mai mult de cinci sute de kilograme de folie de platină. Prindem doi iepuri deodată: ne păstrăm omul din interior şi dăm o gaură zdravănă în buzunarul lui Shade. Vom obține de trei ori mai mult decât au ciupit băieții ăia. Iar când mi-aduc marfa, o să-l las pe Burning Man să-i transforme în torțe, zise Lazy.

— Întotdeauna ai un plan, nu-i aşa? zise Carl.

Lazy îşi netezi vesta cu palmele sale mari.

— Aşa cum obişnuia să spună tatăl meu: în timp ce ei culeg merele, eu sădesc seminţe.

Douăzeci şi doi

Maşina îi lăsă chiar la ieşire.

— Luaţi de-aici telefonul, itinerariul şi datele. Aveţi o săptămână, zise Billy.

Îi dădu lui Ronnie un telefon cu clapetă şi o bucată de hârtie. Jim Bob demară în trombă. Pietrele pe care le ridicară cauciucurile lui aproape că-i loviră. Era târziu. Beauregard îşi privi ceasul: aproape cinci dimineaţa. Cerul era încă întunecat, dar soarele avea să răsară curând.

— Gândac, n-am ştiut, zise Ronnie.

Beauregard începu să meargă, iar celălalt tropăi în urma lui.

— Îţi jur că n-am ştiut. Cum aş fi putut? Gândac, ce-o să ne facem?

Îl ajunse pe Beauregard şi-şi puse palma pe umărul său. Acesta se întoarse însă şi îl prinse cu ambele mâini de gât. Îl trase de pe drum, împingându-l spre şanţ. Ronnie se prinse de braţele lui Beauregard. Ar fi putut la fel de bine să încerce să îndoaie o bară de oţel. Muşchii lui Beauregard dădeau să rupă mânecile cămăşii. Se lăsă cu toată greutatea pe Ronnie, în timp ce îl storcea de viaţă. Disperat, acesta încercă să îi ajungă la ochi, dar braţele lui Beauregard erau prea lungi.

— Ai... nevoie... de mine... scânci Ronnie.

Cuvintele îi ieşiră destul de neclar din gură, dar Beauregard le înţelese. Ochii lui Ronnie începură să se zbată în orbite. Beauregard îi dădu drumul şi celălalt căzu cu spatele de marginea şanţului. Se ridică în cotul stâng. Frecându-şi gâtul cu mâna dreaptă, scuipă un ghem de flegmă.

— Am rămas numai noi doi, Gândac. Avem nevoie unul de celălalt dacă vrem să scăpăm din încurcătura asta.

— Taci! Taci dracului din gură şi ascultă-mă un minut! Eşti conştient că nu ne vor da drumul, nu? O să ne omoare chiar dacă reuşim lovitura asta. La fel cum i-a ucis pe Quan. Pe Jenny. Pe doamna aia care era şefa de magazin. Ai auzit ce-a spus despre poliţişti. Vrea să-şi şteargă toate nenorocitele de urme. Singurul motiv pentru care mai trăim este că are nevoie de camionul ăla. Şi e speriat de tipul despre care ne-a zis. Ăsta e asul nostru din mânecă. Camionul şi frica.

— Ţi-ai făcut deja un plan? întrebă Ronnie.

— Mă gândesc la el încă de când l-a împuşcat pe Quan, zise Beauregard.

Ieşi din şanţ şi porni din nou să meargă în lungul drumului. Ronnie i se alătură abia după câteva minute. Un cap tractor trecu pe lângă ei, ieşind din oraş, iar Ronnie se hotărî să-i pună o întrebare lui Beauregard.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă eşti convins că Jenny a murit.

— Da, zise el, continuând să meargă fără să se întoarcă.

— Ar fi trebuit să merg la balul de absolvire cu ea. M-au exmatriculat însă cu o săptămână înainte. Am aşteptat-o în parcare, după petrecere. Când a ieşit din şcoală, lumina de pe hol a prins-o din spate. Arăta ca un înger cu părul roşu. Cred că acum e un înger adevărat, zise Ronnie.

Beauregard nu-i răspunse. Distanţa dintre ei era umplută doar de zgomotul paşilor lor pe pietriş.

— Planul ăsta al tău include şi uciderea nenorociţilor ăstora? întrebă Ronnie.

— Da, răspunse Beauregard, punându-şi mâinile în buzunare.

— Îs ai dracului, nu-i aşa, Gândac? Nişte nenorociţi ai dracului de răi.

— Aşa se cred ei, dar şi ei sângerează ca oricine altcineva.

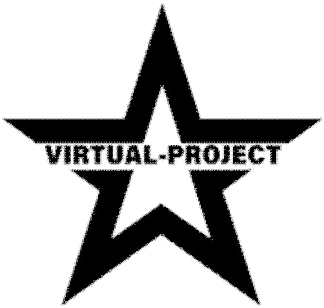

Ajunseră înapoi la barul lui Danny pe la opt. Beauregard îl duse cu maşina pe Ronnie până acasă.

— Dă-mi itinerariul, zise Beauregard.

Îşi parcase camioneta în spatele maşinii lui Reggie. Ronnie îşi răscoli buzunarul şi scoase bucata de hârtie.

— O să te sun mâine. Vom avea nevoie de măcar doi oameni în plus. Reggie poate să vină cu noi? întrebă Beauregard.

Ronnie ridică din umeri şi apoi îşi trecu degetele prin păr.

— Habar n-am. Poate să conducă. Nu prea se pricepe la arme. Şi, într-o bătaie cu mâncare, n-ar fi în stare să arunce nici măcar o boabă de strugure, zise el.

— Dacă totul merge aşa cum îmi imaginez, nu va trebui decât să conducă. Te sun mâine, zise Beauregard.

Ronnie ieşi din camionetă şi se prinse de portieră. Geamul fusese coborât tot drumul.

— Gândac, îți jur că n-am ştiut că magazinul aparține cuiva de genul ăsta. Nu v-aş fi implicat niciodată...

Privirea pe care i-o aruncă Beauregard îl făcu pe Ronnie să-şi închidă gura cu un plescăit sonor. Se îndreptă şi se dădu de lângă maşină. Îl privi pe Beauregard cum dă cu spatele şi apoi se îndepărtează. Când ajunse la şosea, întoarse dintr-o mişcare bruscă. Apoi apăsă pe accelerație îndreptându-se spre orizont.

Ronnie intră în container. Reggie stătea pe canapea, ținându-şi piciorul pe brațul ei. Era înfăşurat în bandă adezivă şi pansat cu ceea ce părea să fi fost un tricou mai vechi. Ronnie izbi uşa, iar Reggie se ridică în picioare. În mâna dreaptă ținea vechea armă a fratelui său. O îndreptă spre uşă cu un gest stângaci.

— Iisuse Cristoase, tâmpitule, lasă pistolul ăla! se răsti Ronnie, făcându-l pe fratele său să clipească de câteva ori.

— Ronnie! Măiculiță! Îmi pare rău. Credeam că s-au întors tipii ăia, zise el.

Ronnie îi întinse mâna, dar Reggie nu se mişcă preț de câteva secunde.

— Ah, da. Uite, de fapt, nici nu prea ştiu ce să fac cu chestia asta, zise el, înapoindu-i pistolul lui Ronnie.

— Trebuie să apeşi pe trăgaci, boule.

Reggie se întoarse, încercând din răsputeri să rămână în picioare. Se împletici cu greu spre fratele său. Îl îmbrățişă şi-l strânse neaşteptat de tare.

— Am crezut că nu te mai întorci, oftă el în urechea lui Ronnie.

— Şi să pierd tot ce-i aici?

Reggie îi dădu drumul, iar Ronnie îl ajută să meargă înapoi până la canapea. Se aşezară unul lângă altul, dându-şi amândoi capetele pe spate cu mişcări tulburător de sincronizate.

— Ronnie, cine erau tipii ăia?

— Belea, cu B mare, îi răspunse fratele său.

Îşi închise ochii. Somnul se strecura către el ca un asasin profesionist.

— Cum e cu piciorul? întrebă Ronnie.

— Glonțul a trecut pur şi simplu. Probabil că n-a nimerit mare lucru, fiindcă pot să-mi mişc degetele. Am spălat rana cu apă oxigenată şi am legat-o cu bandă.

— Ştiu că te-a durut ca naiba, zise Ronnie.

— Mai aveam nişte Oxy. Acum mă simt în regulă.

Ronnie îşi frecă fruntea.

— Frate.

— Da.

— De unde au ştiut că banii sunt în cutiile de cereale?

— S-au năpustit cu armele pe mine, Ronnie. Eu... le-am spus. Îmi pare rău. Dar asta au vrut? Banii?

Ronnie pufni.

— Nu. Vor totul Reggie. Futu-le muma lor, vor tot ce avem.

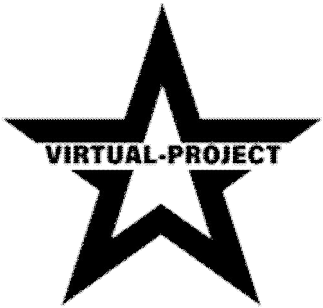

Beauregard parcă lângă maşina soției sale. Soarele se ridicase, iar iarba strălucea de rouă. Ieşi din camionetă şi intră în casă. Era o linişte de mormânt. Se îndreptă către dormitor.

Se strecură în cameră fără să aprindă lumina. Tocmai îşi dădea cămaşa jos când se aprinse lampa de pe noptieră.

— Unde mama dracului ai fost? întrebă Kia.

Purta unul dintre tricourile sale şi nimic altceva.

— A intervenit ceva.

— Şi n-ai putut să suni?

— Nu.

Femeia se încruntă din ce în ce mai mult pe măsură ce-l examina.

— Gândac, ai sânge pe față, zise ea.

Glasul ei sunase atât de îndepărtat, de parcă ar fi vorbit prin două cutii de tablă legate cu o sârmă.

— Nu-i al meu, răspunse el.

Îşi scoase cămaşa şi lăsă pantalonii să-i cadă pe jos. Ieşi din cameră şi merse la duş. Îşi scoase chiloţii şi şosetele şi deschise apa ca să se încălzească. Păşi apoi peste marginea căzii şi lăsă jetul să-l lovească în faţă.

Tocmai începea să se spele, când perdeaua duşului se dădu deoparte atât de repede încât câteva inele săriră de pe şină.

— Gândac, ce dracu' se întâmplă? îl întrebă Kia.

Apa îi împroşcă faţa, udându-i şi tricoul.

— Nimic care să te îngrijoreze.

— Are legătură cu lucrarea aia, nu-i aşa? Ţi-am spus eu! Futu-i mama mă-sii, ţi-am zis să stai cuminte! Vinde dracului maşina aia! Dar nu, tu nu m-asculţi. Iar acum vii acasă după ce-ai lipsit toată noaptea şi ai pe faţă sângele altcuiva, şuieră ea.

Vorbele i se transformară în plâns. Beauregard o luă în braţe şi o strânse la piept.

— O să mă descurc, îţi promit, zise el.

Femeia îl îndepărtă. Îi privi faţa. Continua să plângă, dar lacrimile se amestecaseră cu apa care cădea peste amândoi.

— Tu întotdeauna spui că te descurci. Dar eu am stat toată noaptea aşteptând un telefon care să-mi spună că ai murit. Dacă ajung văduvă, nu înseamnă că te-ai descurcat. Ştiu că te-ai supărat pe mine că i-am spus lui Jean, dar am avut dreptate. Ai habar de câte ori mi-am imaginat înmormântarea ta? O să te descurci... Cum poţi să-mi spui aşa ceva?

Beauregard închise apa. Ieşi din duş. Kia făcu un pas în spate. El întinse o mână pe lângă ea şi luă un prosop. Îşi şterse faţa şi pieptul, după care îl puse la loc.

— Fiindcă întotdeauna mă descurc, încheie el.

Douăzeci şi trei

Kelvin ridică mâna ca să-i atragă atenția chelneriței. Femeia porni către ei. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni prea strâmți şi un tricou prea scurt.

— Ce doreşti, drăguță? întrebă ea.

— Două beri.

— Imediat, dulceață.

Se întoarse cu două sticle nu foarte reci. Kelvin o luă pe a lui şi trase o înghițitură lungă.

— Şi chiar crezi c-o să funcționeze? întrebă el.

— N-am altă variantă, răspunse Beauregard, sorbind la rândul său din bere.

— Păi, şi când trebuie să mergem în Carolina de Nord? întrebă Kelvin.

— Nu-ți pot cere să faci asta, K.

Chelnerița puse un blues la tonomat. Sistemul audio din barul lui Danny se străduia să redea basul puternic al cântecului. În local se mai aflau doar doi clienți, undeva într-un colț. El şi cu Kelvin tocmai închiseseră atelierul. Vărul său sugerase să bea o bere. Imediat ce se aşezaseră, Beauregard îi povestise toate evenimentele din ultimele treizeci şi şase de ore. Nu putea să-i spună soției lui, iar pe Boonie n-avea niciun chef să-l pună la curent. Nu putea vorbi decât cu Kelvin. N-o făcuse ca să-i ceară ajutorul. Dorise doar să se elibereze.

— Nee, las-o-n morții ei! Dacă tu crezi eu te las să mergi la o lucrare cu copia aia nereuşită a lui Jesse James şi cu retardatul de frate-său, trebuie să-ți fi pierdut mințile. Păi, el e motivul pentru care ai intrat în căcatul ăsta, zise Kelvin.

— E mizeria mea şi eu o s-o curăț.

— Beauregard, nu mă face s-o spun.

— Ce să zici?

— Îți sunt dator, zise Kelvin cu o voce joasă. Nu doar fiindcă mi-ai dat o slujbă. Am o datorie la tine pentru Kaden. Lasă-mă să te ajut. Trebuie să te ajut.

— Nu-mi datorezi nimic pentru chestia aia, zise Beauregard.

— Eu sunt de altă părere. Lasă-mă s-o fac, insistă Kelvin.

Beauregard îşi termină berea. Ridică două degete, iar chelneriţa îi făcu cu ochiul de după bar. Înainte să se termine cântecul plin de dulcegării, în bar mai intrară câţiva clienţi.

— Avem şase zile să ne pregătim.

— Şi la câtă rezistenţă ne aşteptăm? întrebă Kelvin.

Chelneriţa le aduse berile, iar Beauregard o aşteptă să se îndepărteze înainte de a continua.

— La multă, cred. Am întrebat de tipul ăsta. Se pare că el şi cu Lazy şi-o trag de multă vreme. Îl mai ţii minte pe Curt Macklin? Avea o măcelărie în Raleigh. El mi-a zis că toţi meseriaşii şi echipajele din Carolina şi Virginia lucrează cu el. Lazy e singurul care l-a înfruntat şi nu prea o duce bine. Curt mi-a povestit că Lazy a trimis nişte băieţi într-un loc în care tipul ăsta făcea nişte metadonă. Cică băieţii s-au întors la Lazy într-un bidon de douăzeci de litri, zise Beauregard.

— Şi cum îl cheamă? întrebă Kelvin strâmbându-se.

— Curt mi-a zis că n-a auzit niciodată pe altcineva să-i spună altfel decât Shade. L-am întrebat dacă e chiar aşa de periculos. Iar tipul mi-a răspuns că e chiar mai rău.

— Dar noi de ce n-am auzit niciodată e el? Sau de tipul ăsta, Lazy? întrebă Kelvin, făcându-l pe vărul său să ridice din umeri.

— Presupun că tipul de lucrări pe care le au ei nu implică şoferi, zise el.

— Cum adică? întrebă Kelvin.

— Am vorbit cu un băiat din Newport News. A lucrat pentru el în Atlanta. Mi-a zis că Lazy nu operează decât la vest de Valea Roanoke. Are acolo un lanţ de tutungerii. Şi nişte case de amanet.

— Cămătărie legală, zise Kelvin, iar Beauregard îl aprobă din cap.

— Tipul pe care-l cunosc mi-a zis că-şi face banii adevărați din fetele pe care le trimite pe coridorul DC-Maryland. Oferă servicii funcționarilor guvernamentali şi militarilor. Se pare că a terminat şi colegiul. Are o diplomă în chimie sau ceva de genul. Controlează metadona, heroina şi pastilele care ajung în Virginia de Vest. Cică mai face şi rachiu, zise Beauregard.

— Păi, e musai. De dragul tradiției, izbucni Kelvin în râs. La dracu'! Deci ai picat între unul care vrea să fie Pablo Escobar, măcelăreşte adversarii şi îi pune în găleți cu untură, şi un țărănoi ca Walter White[25]. Băi, dar ştiu că, atunci când o dai în bară, o faci cu mare stil.

— Dacă nu vrei să te bagi...

— N-am zis asta. Mă bag. În plus, ambele mele prietene vor lipsi din oraş la sfârşitul ăsta de săptămână, aşa încât n-am nimic de făcut, zise Kelvin, sorbind prelung din bere. Şi chiar vrei să încerci să-i asmuți unul împotriva celuilalt? Ca într-un joc de şah?

— Nu e şah. E mai degrabă ca atunci când te joci cu trenulețele. Trebuie să-i punem pe aceeaşi linie şi să-i lăsăm să se ciocnească, zise Beauregard.

— Şi crezi că o să meargă cu Lazy?

— Cred că-l urăşte pe Shade ăsta din tot sufletul. Vrea să-i facă rău, dar are nevoie şi de încărcătura camionului. E deja într-o situație nasoală, fiindcă i-am furat diamantele alea.

— Şi cum ai de gând să ieşi din focul ăsta încrucişat?

---

[25] Personaj fictiv, protagonistul serialului american „Breaking Bad".

— O să iau legătura cu Shade şi-o să-i spun când şi unde plănuiesc să mă întâlnesc cu Lazy. Eu voi ajunge însă cu o oră mai înainte. Ei doi, în acelaşi timp.

— Păi, pare simplu. Asta înseamnă că se va duce dracului, zise Kelvin. Stai! Dar dacă Lazy îi ia gâtul lui Shade ăsta?

— Am o puşcă cu lunetă, răspunse Beauregard.

— Băga-mi-aş... înseamnă că asta e.

Beauregard mai luă o înghiţitură de bere.

— Da, asta e. S-o luăm însă cu începutul. Trebuie să punem mâna pe camionul ăla.

— Da, asta o să fie partea distractivă, zise Kelvin.

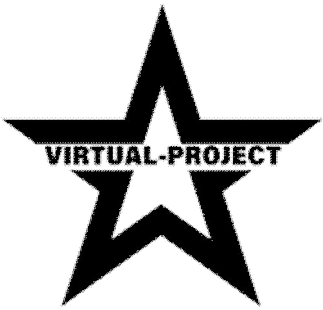

Ronnie stătea pe canapea cu uşa deschisă. Aparatul de aer condiţionat murise în chip oribil, vomitând apă şi freon de parcă ar fi avut vreo tuberculoză mecanică. Reggie stătea întins în camera sa, cu piciorul în sus. Ronnie putea vedea apusul soarelui prin uşa deschisă. Cerul era vârstat de dungi roşii şi portocalii. Ultimele raze de lumină ale zilei ricoşau pe caroseria ceruită a Mustang-ului său. Nu mai condusese maşina după ce văzuse cum explodează faţa lui Quan. Mai avea doar jumătate de rezervor. Era de ajuns ca să ajungă la bar, dar după aceea? N-avea bani nici măcar de o bere, darămite de un plin de benzină.

— Oh, cum s-au prăbuşit cei puternici! zise el.

Bău din ultima bere din frigiderul care nu părea nici el prea sănătos. Cu o săptămână în urmă, trăgea pe nas

cocaină de pe țâța unei hipsterițe, iar acum economisea berea. Gândurile îi fură întrerupte de vibrația telefonului celular, recviem jalnic al unei vieți pe care tocmai o pierduse. Ronnie îl scoase din buzunar şi privi la ecran.

— Salut, Gândac.

— Pornim. Frate-tău e în stare să conducă?

— Păi, oarecum. L-au împuşcat în picior când au venit pe-a-ici să mă jefuiască. S-a peticit singur cu nişte cârpe şi cu bandă adezivă. Țopăie ca Peg Leg Bates[26], dar ar trebui să poată.

O vreme, de la celălalt capăt al liniei nu se auzi nimic.

— O să trebuiască să ne descurcăm. Plecăm în Carolina de Nord vineri noapte, zise într-un târziu Beauregard.

— Gândac, tot nu vrei să-mi spui ce plan ai? Cum o să ne luăm înapoi banii? întrebă Ronnie.

Tăcere.

— Ronnie, n-avem cum să ne căpătăm banii. Dacă totul merge aşa cum mă gândesc eu, ne salvăm viețile. Ar fi trebuit să ascunzi undeva nişte bani. Nu să-i pui în cutii de cereale, zise Beauregard, după care închise.

— Să te fut, Gândac. Ar fi fost o idee excelentă, zise Ronnie în telefonul mut.

Douăzeci şi patru

Beauregard îşi potrivi bandana pe nas şi pe gură. Era decorată cu imaginea unui craniu cu oase încrucişate. Văzuse nişte personaje din jocurile video pe care le jucau Darren şi Javon purtând o mască similară. Îşi trase şapca mai tare pe ochi. Îşi ajustase deghizarea de cel puțin cinci

[26] Faimos dansator american care avea un picior de lemn.

ori de când Kelvin îi trimisese un mesaj prin care îi spusese că a ajuns la locul lui.

Îşi dădu seama că are emoţii. Sentimentul acela era atât de străin încât conştientizarea lui îl cutremură. De obicei, atunci când începea o lucrare, în fiinţa lui se instala un sentiment de linişte. Conştiinţa faptului că anticipase toate eventualităţile şi că se pregătise chiar şi pentru cele mai rele dintre ele îi dădea un sentiment de pace.

În seara aceea nu se simţea aşa. I se părea că e doar un amator. Un virgin care bâjbâia pe o cale care ducea fie la extaz fie la agonie. Şase zile. Doar şase nenorocite de zile ca să plănuiască, să adune lucrurile necesare şi să plece în Carolina de Nord ca să termine lucrarea. Îşi ajustă rucsacul care îl apăsa pe umeri. Respira adânc. Câţiva ţânţari îi bâzâiau în jurul feţei, atraşi în aparenţă de respiraţia lui caldă şi de perspectiva de a se înfrupta din sângele lui delicios. Îi alungă cu un gest şi-şi privi ceasul. Limbile străluceau în întuneric. Era ora zece. Omul lui Lazy se jurase că maşinile aveau să treacă pe strada Pine Tar între zece şi zece treizeci. Jurase pe un teanc întreg de biblii că aveau să o ia pe acolo ca să evite autostrada şi capcanele pe care poliţiştii zeloşi le puneau în calea amatorilor de viteză. Cu toate astea, Beauregard se întreba câtă bază poţi să ai într-un tip cu mintea prăjită de metadonă.

În pădurea mlăştinoasă din spatele său se cuibăriseră lăcustele. Câteva picături de sudoare îi coborâră pe frunte şi-i căzură în ochiul drept. Şi-l frecă folosindu-se de dosul palmei înmănuşate, după care se târî peste şanţul uscat, apropiindu-se şi mai mult de drum. Soarele apusese cu două ore în urmă, dar căldura continuă să radieze din asfalt. Se uită din nou la ceas.

— Haide, haide, şopti el.

Beauregard atinse patul pistolului său de calibru .45. Îl pusese în pantaloni, la spate. Ştia că se află acolo fără să-l

atingă şi asta era încurajator. Nu avusese timp să facă rost de alte arme. Ăsta era încă un exemplu despre cât de mult îşi coborâse standardele în ultima vreme. Dar nu erau timpuri obişnuite, nu-i aşa? Disperarea lui şi lăcomia lui Ronnie îi aruncaseră într-un cuib de viespi înconjurat de vipere. Şi totuşi, plănuia să rămână în viaţă, în pofida lipsei de pregătire şi a vicisitudinilor pe care le întâlnise în ultimul timp, adică din momentul în care intraseră în magazinul de bijuterii. Lazy făcuse în privinţa lui aceeaşi greşeală ca mulţi alţii. Oameni precum propria lui mamă. Sau ca băieţii de la Precision. Ca tipii de la bancă. Sau ca prietenii mamei lui Ariel. Câteodată chiar şi propria sa soţie. Cu toţii îl subestimaseră.

Tatăl său obişnuia să spună că atunci când Gândac îşi punea mintea cu ceva, era ca un bolovan care se prăbuşea pe versantul unui munte. Dumnezeu să-i ajute pe cei care stăteau în calea sa.

Telefonul de unică folosinţă îi vibră în buzunar.

Beauregard îl scoase şi-şi privi ecranul. Era un sms de la Kelvin.

Uite-i că vin. Sunt la cinci minute distanţă.

Beauregard se ridică şi-şi dădu jos rucsacul. Îl desfăcu şi scoase o făclie. O aprinse şi se repezi către un Lincoln Continental 1974 butucănos şi ros de rugină. De îndată ce-i explicase situaţia lui Boonie, bătrânul insistase să-l ajute cu vehiculele de care avea nevoie. Asta după ce lansase timp de zece minute o diatribă plină de venin cu privire la Ronnie Sessions şi la circumstanţele naşterii sale. Încercase să îl ţină cât mai departe pe Boonie, dar la fel ca multe alte lucruri în ultima vreme, planul nu funcţionase aşa cum îşi dorise.

Mirosul înţepător de benzină emanat de Lincoln ajunsese să-i facă greaţă. Beauregard aruncă făclia prin fereastra deschisă şi sări înapoi. Maşina izbucni în flăcări cu un

pufnet puternic. Beauregard diluase puțin benzina pentru ca maşina să nu explodeze, optând pentru nişte flăcări frumoase şi constante. Se retrase din nou în pădure, îşi scoase un binoclu cu vedere în infraroşu şi se ascunse din nou în şanț. Trăsese Lincoln-ul perpendicular pe axul drumului. Banda unei şosele obişnuite avea între 3 şi 3,6 metri. Un Lincoln, de la bot la portbagaj, avea mai bine de cinci metri nouăzeci. Maşinile care călătoreau pe strada Pine Tar n-aveau nicio variantă să-l ocolească. Acum că era cuprins de flăcări şi bloca drumul, erau obligate să se oprească.

Sau cel puțin asta era ceea ce Beauregard spera să se întâmple. Scrise un mesaj către Ronnie şi Reggie.

La locurile voastre. Zece minute.

Îşi băgă din nou telefonul în buzunar. Lumina flăcărilor care cuprinseseră Lincoln-ul arunca umbre ciudate pe asfaltul negru. Pielea şi plasticul care ardeau ridicau coloane înalte de fum negru, trimițându-le în aparență către Luna în Crai Nou care tocmai apăruse şi spre cerul negru-albăstrui care-i servea drept fundal. Beauregard înțelesese de ce oamenii aleseseră drumul acela. Nu văzuse nicio maşină timp de aproape o oră. Drumul parcurgea câteva districte cu o populație totală mai mică decât un cvartal din Manhattan. Era o rută pe care ar fi ales-o şi el.

Sunetul a două vehicule care se apropie îl smulse din reverie. Două perechi de faruri puternice cu LED alungară întunericul nopții. Pe culmea dealului apăru o dubă albă, urmată de un SUV negru, cu patru uşi. Şoferul dubei nu se aştepta, probabil, să vadă o maşină în flăcări aflată pe mijlocul drumului la ora zece într-o noapte de marți. Beauregard văzu cum apasă pe frână şi duba începe să alunece în stânga şi în dreapta. Greutatea încărcăturii o făcea greu de manevrat. Beauregard îşi spuse că trebuie să țină minte asta. SUV-ul negru frână şi el. Pentru un

moment, lui Beauregard i se păru că are să lovească duba din spate, dar şoferul avea avantajul unor frâne mai bune şi a unei manevrabilităţi superioare, aşa încât opri vehicul la şapte centimetri de uşile din spate ale dubei.

Ăsta era unul dintre lucrurile pe care oamenii lui Lazy nu le nimeriseră. Marfa de contrabandă nu era transportată într-un camion, ci într-o dubă. Burning Man îi sunase la o zi după ce îl priviseră cum îi dă trei găuri în cap lui Quan şi le oferise fărâma aceea de informaţie. Omul lor din interior îi sunase aproape în panică. Beauregard se întrebă dacă îi era mai frică de Shade sau de pierderea sursei de metadonă. Când Beauregard întrebase de construcţia şi modelul dubei, Burning Man îl luase la rost.

— Da' ce importanţă are? îl întrebase el.

— Am nevoie şi de numărul de înmatriculare, îi spusese Gândac, ignorând întrebarea ţărănoiului cu cicatrice.

— Mi-aş cam dori să ştiu ce ai de gând, băiete, îi spusese Burning Man cu un chicotit.

Beauregard se strădui din răsputeri să nu sfărâme telefonul ieftin. Omul din interior al lui Lazy le dăduse informaţia, dar abia în momentul acela Beauregard se convinse că nu-i trăgea pe sfoară. Duba era exact aşa cum o descrisese individul. Un Ford Econoline din 2005, cu geamuri doar la şofer şi la pasagerul din dreapta.

Era genul de vehicul pe care îl vezi în fiecare zi pe drum, dar pe care îl remarci doar rareori, tocmai fiindcă e atât de ubicuu.

Şoferul SUV-ului stinse farurile, dar păstră aprinse poziţiile. Beauregard privi prin binoclu.

Din vehicul ieşiră trei oameni. Merseră până în faţa dubei, ale cărei faruri erau încă pe faza mare. Deşi erau aproape treizeci de grade, doi dintre ei purtau hanorace uşoare şi largi. Dată fiind lumina de la faruri şi strălucirea focului lui Beauregard, umflăturile de la pantaloni erau mai mult decât

evidente. Cel de-al treilea bărbat, şoferul, nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde arma. Avea un AR-15 în mâinile sale mari, de culoarea mahonului. Cei trei se uitară la maşina care arde, se priviră unul pe celălalt, apoi se întoarseră din nou la mormanul de oţel şi sticlă care se topea pe mijlocul străzii, blocându-le drumul. Privită prin binoclu, scena era dominată de nuanţe de verde. Până şi flăcările păreau să se fi molipsit.

— Ar trebui să sunăm pe cineva? întrebă unul dintre tipii cu hanorac.

— Şi pe cine dracu' să sunăm? Pe ursul Smokey[27]? întrebă şoferul.

Purta un tricou al echipei Washington Wizards. Avea nişte codiţe lungi care-i cădeau pe spate, în formă de spirală. Înainte ca primul purtător de hanorac, cel care rostise o întrebare pertinentă dar naivă, să poată răspunde, din acelaşi sens se ivi peste deal o camionetă care se opri în spatele SUV-ului. Toţi cei trei bărbaţi se întoarseră spre ea. Şoferul îşi lipi arma de coapsă şi se trase la întuneric. Omul care conducea camioneta închise motorul şi luminile. Portiera de la şofer se deschise scârţâind, iar din maşină apăru Kelvin. Purta una dintre cămăşile de lucru, de pe care fusese şters numele firmei.

— Hei, ce naiba se întâmplă aici? întrebă el în timp ce se apropia de bărbaţi şi de maşină, care era acum înghiţită în totalitate de flăcări. Şoferul, tipul cu codiţe, ieşi din întuneric agitându-şi arma. Nu o aţinti asupra lui Kelvin, dar nici nu o lăsă să atârne în jos. O aşeză undeva la mijloc. Beauregard trase adânc aer în piept, îi spusese lui Kelvin că trebuie să fie convingător. Să se asigure că pare iritat sau

---

[27] Personaj emblematic creat de Serviciul Forestier American şi care apare în campaniile de prevenire şi combatere a incendiilor din păduri *(n. red.).*

confuz. În orice caz, era o misiune complicată. Dacă rămânea prea calm, oamenii puteau deveni suspicioşi. Dacă era prea insistent, l-ar fi putut împuşca din principiu.

— Cine mama dracului mai eşti şi tu, omule? întrebă tipul cu codițe.

Kelvin se prefăcu foarte speriat la vederea armei. Se dădu în spate şi îşi ridică mâinile.

— Hei, omule, nu vreau să intru în belele. Încerc doar să ajung acasă, zise Kelvin.

Bravada şi zeflemeaua pe care le conținea vocea sa de obicei lăsaseră locul fricii şi precauției. Beauregard se gândi că interpretarea vărului său era demnă de un Oscar.

— Întoarce-te şi ia-o pe altă parte, vere! îi spuse tipul cu codițe, care îşi îndreptă de această dată arma spre el.

La naiba, gândi Beauregard.

Lăsă binoclul şi-şi luă pistolul de calibru .45. Ținti spre tipul cu codițe. Nimeni nu mai scoase niciun cuvânt. Beauregard putea auzi pocnetele focului care consuma fosta maşină de lux, strigătul unei bufnițe singuratice, zgomotul motoarelor la relanti şi bătăile propriei inimi. Lăcustele coborâseră tonalitatea şi volumul serenadei lor la niveluri abia perceptibile.

Beauregard îşi simți stomacul strângându-se ca un boa constrictor. Mai avea două încărcătoare în buzunar, pentru eventualitatea în care lucrurile o luau razna. Îşi puse mâna stângă pe încheietura celei drepte ca să-şi stabilizeze ținta. Ar fi trebuit să-l împuşte pe cel cu codițe chiar acum. Apoi să-i elimine pe frații cu hanorace. Flăcările ofereau destulă lumină ca să fie sigur că-l nimereşte pe cel cu şuvițe. Cu ceilalți doi era însă problema. Stăteau mai la întuneric.

Cu cât aştepta mai mult, cu atât era mai probabil ca vărul său să încaseze un glonț. Îşi miji ochii, dar nu reuşi să vadă cât de mult apăsase tipul cu codițe pe trăgaci. El însuşi

apăsase destul de tare şi mai avea doar puțin până să tragă din pistolul de calibru .45.

— Uite ce e, omule, ăsta e singurul drum pe care pot să merg. Nu ştiu ce se petrece şi nici nu mă interesează să aflu, dar am un stingător în maşină. Dacă reuşim să stingem incendiul, putem împinge apoi maşina din drum ca să mergem cu toții la treburile noastre. Iar treaba mea n-are nimic de-a face cu treaba voastră, zise Kelvin.

Tăcere.

— Trebuie să ajungem la Winston-Salem la două, zise unul dintre cei cu hanorac.

Kelvin ridică din umeri. Muşchii tipului cu codițe se arcuiră ca nişte noduri de frânghie în furtună.

N-o să vrea, se gândi Beauregard.

Se ridică din buruieni şi începu să se strecoare către drum.

— Uite ce e, nevastă-mea o să-mi ia gâtul! Şi aşa crede că o înşel. Haideți să ne ajutăm unul pe altul, îi rugă Kelvin.

— Şi e-adevărat? îl întrebă unul dintre cei cu hanorac.

— Ce anume?

— O înşeli?

Tipul cu codițe făcu semn cu arma.

— Du-te şi adu stingătorul, mârâi el.

Kelvin dădu din cap şi porni în fugă către maşină.

Scoase un stingător subțire şi roşu din spatele banchetei. Merse la maşina în flăcări, scoase cuiul şi se îndreptă cu fața către Lincoln. Un nor alb de dioxid de carbon învălui maşina, potolind flăcările. Kelvin trebui să insiste de încă trei ori înainte ca focul să se stingă de tot.

— Hai să văd dacă pot s-o scot din viteză. Pe urmă, o s-o împingem cu toții. Aveți însă grijă, e încă al naibii de fierbinte, zise Kelvin.

Îşi băgă cu atenţie mâna pe geam, având grijă că nu îşi atingă braţul de metalul încă fierbinte. Beauregard o lăsase în punctul mort, dar asta era o parte a reprezentaţiei.

— Hei, e la punctul mort, zise el.

Făcu un pas în spate şi îşi scoase cămaşa. Merse apoi la portbagajul maşinii. Îşi înfăşură cămaşa în jurul mâinii ca să nu se ardă.

— O să trebuiască s-o împingem cu toţii. E un Lincoln. Vechi. Greu ca naiba, zise Kelvin.

Tipii cu hanorace îşi băgară mâinile în buzunare şi se aşezară de o parte şi de alta a lui Kelvin. Beauregard văzu cum se deschide şi portiera dubei, prin care se strecură o lumină de culoarea ambrei. Un tip mătăhălos care purta o şapcă de baseball pe cap dădu să iasă ca să-i ajute.

— Mişcă-ţi curul înapoi în dubă, mârâi tipul cu codiţe.

Şoferul se urcă, dar nu închise uşa în totalitate. Lumina de pe plafon se stinse abia într-un târziu.

— Hai, omule, e nevoie de noi toţi, zise Kelvin.

— Vă descurcaţi voi, am încredere, zise tipul cu codiţe.

Continua să ţină arma aţintită asupra lui Kelvin. Stătea încă între Lincoln şi dubă.

— Tyree, maşina asta e grea în draci. Haide, ajută-ne s-o împingem ca să putem pleca, zise unul dintre tipii cu hanorace.

Beauregard se apropie şi mai mult de drum.

Tyree lăsă ţeava armei către asfalt. Se aşeză între Kelvin şi unul dintre tovarăşii săi.

— N-am de gând să-mi mânjesc bluza, zise Tyree, punându-şi un Air Jordan pe maşina fierbinte.

— Da, te înţeleg. Hai, la trei, zise Kelvin.

— Unu.

Beauregard îşi băgă binoclul în rucsac şi se strecură prin şanţul uscat. Se făcu una cu pământul şi începu să înainteze târâş. Se apropie încet de portiera de la şofer a

dubei. Se ridică şi ţâşni. Papucii săi cu talpă de cauciuc păşiră pe pietriş şi pe asfalt, scoţând un sunet mai firav decât un oftat.

— Doi.

Beauregard se lipi cu spatele de lateralul dubei.

— TREI, exclamă Kelvin.

Cei patru bărbaţi împinseră şi loviră automobilul Lincoln. Aerul nopţii se umplu de zgomotul de metal frecat pe metal, fiindcă plăcuţele de frână se topiseră şi se lipiseră de discuri.

Beauregard se ridică şi-şi îndreptă pistolul către şofer. Tipul avea o faţă largă şi un ten deschis, aproape ca acela al unui alb bronzat. Privi la pistolul lui Beauregard ca o pasăre care se uită la un şarpe. Mâna şoferului zăbovi o clipă deasupra claxonului, dar Beauregard clătină din cap. Cu mâna liberă, scoase o bucată de hârtie din buzunar. O lipi de sticlă.

„ÎNCHIDE PLAFONIERA. NU SCOATE NICIUN SUNET. TRECI ÎN SPATE ŞI AŞAZĂ-TE CU FAŢA ÎN JOS. DACĂ NU FACI ASTA, O SĂ TE UCID.” era scris pe foaie.

Şoferul nu închisese portiera complet, aşa încât Beauregard reuşi să o apuce de mâner şi o deschise încetişor. Făcu semn şoferului să treacă în spate. Bărbatul îşi mişcă trupul mătăhălos peste schimbătorul de viteză şi apoi se aşeză jos în spatele dubei. Beauregard mototoli foaia, o puse în buzunar şi se urcă în dubă. Observă că şoferul îi urmase instrucţiunile ca un elev sârguincios. Închise portiera încetişor şi apoi îşi scoase rucsacul, fără a muta însă pistolul din direcţia şoferului. Folosindu-şi mâna liberă, scoase două perechi de cătuşe din rucsac. I le dădu şoferului pe amândouă.

— Prinde un capăt al unor cătuşe de una dintre chingile care fixează paletul. Celălalt capăt pune-l pe lanţul dintre

mânerele celorlalte cătuşe. Pe astea ţi le pui tu, repede, şopti Beauregard.

— Ai să mă împuşti? întrebă şoferul cu o voce înaltă, şuierată.

— Nu şi dacă îţi pui cătuşele, zise Beauregard.

Se uită la ceas. Îi trebuise un minut şi jumătate ca să pună mâna pe dubă. Totul se desfăşura conform planului.

— Ar trebui să ajungă, băieţi, spuse Kelvin.

Epava fumegândă a Lincoln-ului se aşezase cumva oblic pe banda care ducea spre nord. O mutaseră îndeajuns încât să se poată strecura pe lângă ea.

— Da, zise Tyree.

Îşi luă arma şi o aţinti din nou asupra lui Kelvin. Acesta întinse mâinile în faţă, lăsă să cadă cămaşa la pământ şi făcu un pas în spate.

Beauregard privi întreaga scenă prin parbriz. I se evaporă instantaneu toată saliva din gură. Începu să respire neregulat.

— Să n-o faci, murmură el.

— Haide, omule, zise Kelvin.

Tyree merse până la el şi îi aşeză ţeava armei pe obraz. Împinse destul de tare, îndeajuns ca automatul său să pătrundă în obrazul celuilalt.

Beauregard se aşeză mai bine pe scaunul şoferului. Avea revolverul de calibru .45, dar ştia că a trage prin parbriz înseamnă să iroseşti un glonţ. Duba se putea transforma într-un proiectil de trei tone, dacă se ajungea până acolo. Beauregard văzu cum Tyree apasă şi mai tare cu ţeava armei pe obrazul lui Kelvin. Tresări din tot corpul.

— Nu, nu, nu, trebuie să-l lămureşti pe nenorocitul ăsta să te lase în pace, zise Beauregard, fără să-i pese dacă şoferul aude sau nu.

Faţa lui Kelvin se distingea clar în lumina puternică a farurilor. Era teribil de agitată. Ochii i se făcuseră cât

cepele. Fracțiuni vagi din conversație ajungeau până la el, dar nu le putea distinge. Cuvintele erau de neînțeles, dar pistolul AR-15 făcea ca totul să fie cât se poate de limpede.

Beauregard băgă duba în viteză. Putea acoperi distanța dintre aceasta şi Tyree în mai puțin de trei secunde. Ceea ce n-avea mare importanță, fiindcă dacă nenorocitul ăla apăsa pe trăgaci, vărul său avea să fie mort înainte să atingă pământul.

Beauregard îşi încleştă degetele pe schimbătorul de viteze.

— În locul tău, aş uita seara asta. Dacă te mai văd pe undeva, oriunde, nevastă-ta e văduvă. Mă-nțelegi? întrebă Tyree.

— Ce să uit? îi răspunse Kelvin.

— Haide, Tyree, trebuie să mergem, zise unul dintre cei cu hanorace.

— Vin acum, băieți.

Kelvin îşi lăsă brațele în jos şi îşi luă cămaşa. Adună şi stingătorul epuizat şi-i ocoli pe cei trei. Privi la dubă în drum spre maşina sa. Urcă şi închise portiera. Bandana lui Beauregard se umflă, fiindcă acesta expiră prelung.

— Haideți în maşină, zise Tyree.

Cei doi se grăbiră spre SUV. În timp ce se îndrepta spre vehicul, tipul cu codițe bătu cu mâna în capota dubei. Ferestrele şi parbrizul aveau o tentă fumurie. În întunericul nopții şi cu farurile orbitoare care îi ardeau retina, Tyree nu observă cine se află pe scaunul şoferului.

— Hai să mergem Ross, zise Tyree, după ce bătu în capotă.

Se urcă în SUV. Beauregard băgă maşina în viteză şi apăsă pe accelerație. Caravana porni din nou. Kelvin numără până la cincizeci înainte să pornească şi el. Când ajunse pe coama dealului următor, stopurile SUV-ului erau doar două scântei roşii.

Beauregard păstră viteza în jur de 100 de kilometri pe oră în timp ce merseră pe drumul cu serpentine care şerpuia peste dealurile Carolinei de Nord. SUV-ul rămase la o maşină distanță în urma sa, luminându-i cu farurile oglinzile retrovizoare. Puse pistolul în rucsac cu mâna dreaptă, în timp ce ținea volanul cu stânga. Schimbă apoi mâinile şi începu să bâjbâie sub bord, chiar lângă portieră. Dibui cutia cu siguranțe. Văzu în minte schema electrică. O memorase dintr-un manual de reparații auto. O putea vedea în minte aşa cum era în realitate, neagră, conținând rezistențe colorate diferit, aşezate pe trei rânduri, în toată lungimea cutiei. Beauregard numără în gând în timp ce pipăia cu degetele.

Unu, doi, trei, patru în jos. Unu, doi, trei la dreapta, gândi el. Scoase siguranța pentru stopurile dubei. O lăsă să cadă la podea şi apăsă puternic pe accelerație. Duba țâşni înainte cu motorul urlând. Se apropia o curbă strânsă, dar Beauregard nu slăbi accelerația. O luă cu 110. Simți cum roțile din spate încearcă să alunece spre dreapta. Roti volanul spre stânga şi apăsă uşor pe frână. Privi în oglinda retrovizoare şi văzu că SUV-ul se află la şase lungimi în urma lui. Se strâmbă, dar bandana îi ascunse fața chiar şi de propriii ochi când încercă să se privească pe sine în retrovizoare. Apăsă din nou pe accelerație. Motorul dubei strigă în semn de protest, dar Beauregard nu-i dădu atenție. Vitezometrul se opri la 180, exact viteza cu care avea de gând să meargă în următoarele două minute. După aceea, drumul coti din nou în ac de păr, ceea ce îl sili să apese frâna cu piciorul stâng, în timp ce continua însă să accelereze. Duba derapă precum un om gras care se descurca surprinzător de bine pe un ring de dans. Privi în oglinda retrovizoare. Luminile SUV-ului apărură abia după câteva secunde.

Beauregard auzi staccato-ul focurilor de armă care explodau în spatele lui. Îşi ridică piciorul de pe frână şi se concentră să apese acceleraţia cât mai mult. Se uită din nou în retrovizoare. Explodă o nouă rafală de armă, chiar în momentul în care SUV-ul dispăru din nou. Curând, dispăru cu totul.

Echipajul din SUV se gândise probabil că şoferul dubei se hotărâse să-i înşele şi s-o şteargă cu marfa şefului lor.

Asta era exact ceea ce-şi dorea Beauregard ca ei să creadă.

În faţa lui se întindea la nesfârşit o bucată de drum drept, negru din cauza asfaltului aşternut proaspăt. Nu se vedeau luminile niciunei maşini.

Un pustiu de asfalt, gândi Beauregard.

Îşi verifică vitezometrul: 140 kilometri pe oră. Pescui telefonul din buzunar. Ţinându-şi mâna stângă pe volan, derulă lista de contacte cu un gest rapid. Când ajunse la cel pe care scria R1 apăsă butonul verde de apel. Când ochii reveniră la şosea văzu silueta castanie a unei căprioare care păşea încet pe mijlocul asfaltului.

— La naiba! mârâi el.

Smuci volanul către dreapta, în timp ce eliberă acceleraţia, fără însă să frâneze. Auzi paletul din spate cum geme sub apăsarea mâinilor nevăzute ale gravitaţiei. Beauregard conduse duba pe banda subţire de refugiu de lângă drum, ocolind căprioara care rămase impasibilă. Roata din faţă-dreapta dădu să alunece în şanţ, dar Beauregard îi refuză acest lucru. Muncise prea mult ca să lase să i se întâmple aşa ceva. Apăsă acceleraţia şi roti volanul spre stânga. Duba derapă, tremură, dar roata din faţă găsi din nou asfaltul şi se înfipse în el. Făcuse toate manevrele doar cu mâna stângă, în timp ce ţinea încă în dreapta telefonul.

— Ce e? urlă Ronnie.

— Nimic. Fii pregătit. Două minute, zise Beauregard.

Închise convorbirea şi aşează telefonul în suportul pentru pahare. Se apropia de o altă serie de dealuri. Parcursese acest drum de două ori de când veniseră aici, cu o zi în urmă. Luase aminte la fiecare diferenţă de nivel, dâmb sau curbă. Detaliile i se tatuaseră în minte, aşa cum odinioară vitele erau însemnate cu fierul roşu. Se uită în retrovizoarea din stânga. Farurile SUV-ului nu se mai vedeau. Ei aveau un vehicul mai rapid, dar el era un şofer mai bun.

Din vârful celui de-al doilea deal, Beauregard văzu un camion carosat alb şi mare care îi ieşi în faţă din locul în care stătuse oprit, pe porţiunea cea mai lată a străzii. Uşură apăsarea asupra acceleraţiei şi luă din nou telefonul. Îl sună din nou pe Ronnie.

— Trebuie s-o ţii la 95. Vin tare, zise Beauregard ale cărui cuvinte păreră ca nişte mici explozii.

— M-am prins. Vrei să cobor uşa acum?

— Da, răspunse el, lăsând din nou telefonul la o parte.

Boonie le dăduse camioneta şi alte două vehicule necesare planului lui Beauregard. Camionul carosat trebuiseră însă să-l fure. El şi cu Kelvin se strecuraseră în Newport News şi îl dibuiseră în faţa unui magazin cu piese de schimb pentru instalaţii, pe bulevardul Jefferson. Duba pe care aveau de gând să o fure avea cinci metri lungime, 1,9 metri lăţime şi doi metri înălţime. Camionul era destul de larg, de adânc, dar pe înălţime lucrurile aveau să fie la limită. Iniţial, avusese o uşă-rulou care aluneca pe nişte şine de metal şi era prinsă de acoperiş. Beauregard o eliminase şi mai făcuse şi alte câteva modificări.

Ronnie propusese să vină peste ei cu armele în mâini, dar Gândac ştia că asta e o prostie. Se gândise, în mod corect, că echipa care proteja duba avea să fie puternic înarmat. Nu aveau nici banii şi nici timpul necesare să se angreneze într-o cursă a înarmărilor.

Beauregard se apropie de camion.

În loc să se ruleze în sus, uşa camionului carosat începu să se deschidă spre înapoi, precum capacul unui sicriu. Încet, chinuitor de încet, continuă să se deschidă până când ajunse aproape paralel cu drumul. După o pauză dureroasă, continuă să coboare până când marginea sa atinse asfaltul. Stratul de cauciuc pe care îl lipiseră acolo începu să fumege, devorat de frecare. Avea doar câteva minute înainte ca el să se consume şi să izbucnească o jerbă de scântei care să lumineze în noapte. Uşa în sine era făcută din tije filetate sudate într-un model încrucişat precum sârmele dintr-un panou de gard. Acoperise această structură pe ambele părți cu foi de oțel de cinci milimetri grosime. Transversal montase şi nişte benzi late de cinci centimetri, pentru aderența cauciucurilor. Acestea urcau până aproape de margine. Kelvin îl ajutase cu sistemul hidraulic care opera uşa aceea foarte grea. Întreaga maşinărie era controlată de un întrerupător care atârna acum lângă volanul camionului.

Închis, arăta ca un vehicul de transport oarecare.

Deschis, era o rampă pe roți.

Beauregard se concentră asupra urcuşului. Ajunseră la o altă porțiune dreaptă. Aceasta continua aproape cinci kilometri. Ronnie avea 95 de kilometri pe oră. El trebuia să ajungă la 100 ca să intre în camion şi să apese pe frâne la momentul potrivit, aşa încât duba să nu strivească şoferul şi toată cabina din față. Locul acela era cel mai bun. După trei minute, drumul se transforma într-o sarabandă de rampe şi de coborâşuri şi rămânea aşa preț de opt kilometri, până la o stație de benzină.

Ajunse cu duba la 100 şi o potrivi pe rampă. Atunci simți. Pentru prima dată în noaptea aceea. Exaltarea, miezul, relația simbiotică între om şi maşină. Vibrațiile adânci care porneau din negrul şoselei, treceau prin cauciucuri şi suspensie de parcă ar fi fost un şuvoi de sânge care-i urcă

prin vene, până în mâini. Motorul îi vorbea în limba cailor putere şi a rotaţiilor pe minut. Îi spunea că abia aşteaptă...

Fiorii puseseră în sfârşit stăpânire pe el.

— Să zburăm! şopti Beauregard.

Atinse însă rampa cu 112. Duba se scutură ca o bărcuţă pe mare. Beauregard îl auzi pe cel din spate cum icneşte. Se încruntă şi ridică imperceptibil piciorul de pe acceleraţie. Ajustase rampa aşa încât diferenţa dintre capătul de sus şi marginea camionului să fie cât mai mică dar, dacă intra prea tare, putea să-şi spargă pneurile din faţă. Deodată, camionul ţâşni înainte, accelerând violent. Beauregard simţi rampa cum îi fuge de sub cauciucuri.

— Futu-i! urlă el.

Luă piciorul de pe acceleraţie şi rampa dispăru complet de sub dubă. Cele două cauciucuri din faţă loviră asfaltul precum Fat Man şi Little Boy[28]. Duba oscilă de pe stânga spre dreapta în timp ce Beauregard se lupta cu volanul. După ce recăpătă controlul, bâjbâi după celular. Apăsă cu degetul mare al mâinii drepte pe butonul de apel în timp ce continuă să conducă cu mâna stângă.

— Ce-a fost asta? întrebă Beauregard când răspunse Ronnie.

— Îmi cer iertare, mi-a alunecat piciorul. Să-mi trag una, Gândac, îmi pare rău. Eu...

— Ţine-o în 90, îl întrerupse Beauregard. Încerc din nou.

Rataseră cea mai bună şansă de a urca. În faţa lor se vedeau deja câteva dealuri destul de abrupte. Beauregard scrâşni din dinţi în timp ce duba se opintea să urce, cărând paletul cu platină, pe el şi şoferul legat în spate.

Ronnie se străduia să ţină camionul cât mai drept, cu o viteză cât mai constantă, dar acesta accelera la vale şi frâna

---

[28] Denumirile date de piloţi celor două bombe atomice lansate asupra Japoniei în finalul celui de-Al Doilea Război Mondial.

la deal. Era imposibil să-şi sincronizeze urcarea pe dâmburile acelea scurte.

În oglinda retrovizoare nu se vedeau încă niciun fel de lumini. Trase adânc aer în piept. Mai aveau o încercare. Nu era locul ideal, dar nu prea mai aveau de ales. După acest ultim deal, şoseaua devenea din nou plată. Doar că de data asta era o chestiune de metri, nu de kilometri.

Când Beauregard începu să coboare dealul, văzu un şuvoi de scântei portocalii care ieşea de sub rampă. Cauciucul se consumase, iar acum metalul se freca de asfalt. Scânteile păreau ca nişte licurici din Iad. Şaptezeci de metri. Avea doar şaptezeci de metri până când drumul se termina şi trebuia să intre pe autostrada principală. Şaptezeci de metri ca să-şi facă treaba. Autostrada era o întindere de şaizeci de kilometri de drum drept. Odată ajunşi pe ea, SUV-ul avea să-i prindă din urmă. Nu avea cum să-l depăşească pe un asemenea drum. Beauregard se concentra la rampă. Lumina farurilor puternice ale dubei pătrundea în interiorul camionului şi se reflecta înapoi către Beauregard. Printr-o ceaţă de scântei, văzu cei patru saci de nisip pe care îi ataşase peretelui din spate ca să funcţioneze ca amortizor. Prin dreapta geamului său, fulgeră imaginea unei benzinării luminate de nişte lămpi cu sodiu. Becurile galbene îi lăsară dungi arzătoare pe retină.

Şaizeci de metri.

Beauregard îşi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Zări strălucirea ambientală a farurilor ridicându-se peste ultimul deal din urma lor. SUV-ul nu ajunsese încă în vârf, dar avea să o facă în câteva secunde. Dacă nu reuşea acum, aveau să-l împuşte în faţă.

Treizeci de metri.

Beauregard icni şi apăsă pe acceleraţie. Vitezometrul depăşi 110 şi ajunse la 125. Maşina trecu de un semn verde

dreptunghiular care îi spunea că şoseaua Pine Tar urma să se termine.

S-o conduci de parc-ai fi furat-o, nu? gândi Beauregard.

Strivi accelerația de podea. Vitezometrul ajunse la 140, iar duba se înconjură de un nimb de scântei ca un val de stele căzătoare.

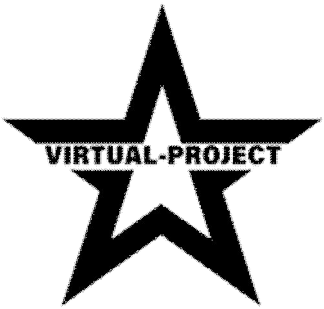

— Uite-i! La naiba! urlă Tyree.

Coti SUV-ul către dreapta şi intră într-o benzinărie pustie, luminată prost. Se afla la un kilometru şi jumătate de capătul drumului. Tyree apăsă frâna şi ieşi din vehicul cu arma în mâna dreaptă. Băieții cu hanorace îl urmară. Ei îşi țineau armele ascunse sub haine şi păstrau distanța de Tyree.

Duba stătea sub un stâlp pe care se afla o lampă cu sodiu ce lumina pompele de benzină. Atmosfera era plină de molii care zburau în toate direcțiile, siluete strălucitoare care dansau pe caroseria dubei. Tyree se apropie din spate cu paşi înceți, dar hotărâți. Îşi apăsă patul armei pe bicepsul drept, în timp ce cu mâna stângă apucă mânerul. Uşile se deschiseră cu o scârțâitură oribilă.

— Nenorocitule! strigă Tyree.

Duba era goală. Nici urmă de şofer sau de platină. Tyree închise uşa izbind-o cu putere. O deschise şi apoi o mai trânti o dată. Repetă asta de încă cinci ori. Cea de-a şaptea şi ultima dată se dovedi prea mult pentru geamul din spate.

Explodă într-un milion de cioburi. Pe betonul benzinăriei începu să plouă cu cioburi de sticlă fumurie.

Tyree îşi dădu capul pe spate şi urlă:

— MORŢII MĂ-TII!

În benzinărie, casierul punea o sticlă de 2,5 litri de bere într-o pungă maro pentru singurul său client. Îl priviseră amândoi pe Tyree cu o preocupare crescândă, în timp ce izbise de atâtea ori portiera dubei. Tresăriseră amândoi când îl auziseră urlând spre cer, după ce se spărsese geamul. Casierul privi mai bine prin vitrina din faţă.

— Asta nu sună bine. Şi nici nu arată bine. Cred că băiatul ăla e înarmat. Oare n-ar trebui să chem poliţia? întrebă casierul, dându-i punga de hârtie clientului său.

Reggie luă punga şi restul.

— Nu e treaba mea, omule, răspunse el.

Vocea îi tremura puţin, dar de vreme ce casierul nu-l cunoştea prea bine, acest lucru trecu neobservat. Reggie desfăcu capacul berii şi luă o înghiţitură zdravănă imediat ce ieşi pe uşa benzinăriei. De nicăieri, se stârni o pală de vânt cald. Învolbură şerveţelele, paharele de plastic şi mucurile de ţigară care zăceau peste tot în parcare. Se îndreptă spre autostradă, îndepărtându-se în diagonală de dubă şi de SUV.

Încercă să ia încă o gură de bere, dar mâinile îi tremurau rău, aşa încât o vărsă pe tricou.

— Băi, băieţaşule, ai văzut cine conducea duba asta? auzi el o voce venind din spate.

Reggie se opri. Avea senzaţia că gâtul i se închisese de la sine, înşfacă mai bine sticla de bere. Expiră rapid şi se întoarse spre cei trei de lângă dubă.

— Nu, zise el.

Tyree făcu un pas în faţă. Reggie privi la arma din mâinile sale. Berea, intestinele şi stomacul se înghesuiau toate să-i iasă pe gură.

— Chiar n-ai văzut nimic? întrebă Tyree.

— Nu, nimic, răspunse Reggie.

Piciorul rănit începu să-i zvâcnească. Porni să bată uşor din el de parcă ar fi marcat un ritm ce răsuna doar în mintea lui. Tyree făcu alți câțiva paşi până ajunse la doar treizeci de centimetri în fața lui.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Da, răspunse Reggie.

Vocea îi devenise o şoaptă care putea fi auzită doar cu greu. Tyree îl fixă cu privirea.

Se auzi soneria unui telefon. Răspunse unul dintre băieții cu hanorac.

— Auzi, Ty, e Shade. Zice că nu poate să dea de Ross. Cică vrea să te audă pe tine.

Tyree îşi încleştă mâna pe armă. Dădu să mai facă un pas în față, dar se opri. Îl privi pe Reggie în ochi pentru câteva secunde, îşi înghiți nodul din gât şi îşi întinse mâna stângă.

— Dă-mi telefonul, zise Tyree.

Vocea nu-i mai sună chiar atât de amenințător.

Reggie se întoarse şi porni şchiopătat în lungul drumului. Mersese vreo două sute de metri când în spatele lui apărură o pereche de faruri care luminară totul în jurul lui. Se opri, se întoarse şi-şi folosi mâna liberă ca să-şi ferească ochii. La marginea drumului trăsese o camionetă jerpelită. Portiera din dreapta şoferului se deschise cu un scârțâit care aducea aminte de uşa unei cripte. Reggie şontâcăi până acolo şi urcă.

— Totu-n regulă? întrebă Kelvin.

— Da. Am făcut exact ce mi-a zis Gândac. Imediat ce am văzut camionul şi duba trecând pe lângă mine, am pornit şi apoi m-am oprit la stația de benzină. Tipii au apărut la vreo două secunde după ce am intrat în magazin, zise Reggie, după care luă o înghițitură de bere.

— Păi şi mie nu mi-ai luat una? întrebă Kelvin.

Reggie îşi strânse sticla la piept.

— N-am ştiut că vrei şi tu.

Kelvin începu să râdă.

— Calm, ţărane, mă jucam şi eu cu tine, zise Kelvin în timp ce intrară din nou pe şosea.

Douăzeci şi cinci

Gândac stătea în dubă pe întuneric, aşteptând ca Ronnie să cotească. Trebuia să fie o curbă la stânga, pe vechiul drum de pământ sufocat de ierburi şi de buruieni, care trecea prin faţa magazinului părăsit de furaje şi de seminţe. Drumeagul urca un deal abrupt şi se oprea într-o poiană plată. Beauregard se gândea că acolo fusese odată o casă, dar ea dispăruse demult. Natura nu recucerise însă total locul acela. Îl descoperise în ziua în care se plimbase cu Kelvin în Lincoln, în timp ce Ronnie şi Reggie se odihneau la un motel. Nu-şi pusese prea mari speranţe, dar avusese noroc să găsească locul acela. Era la aproape un kilometru şi jumătate de autostradă, în mijlocul pustiului, şi oferea destul loc pentru camionetă, dubă şi maşina lui Kelvin. La momentul acela al nopţii, nu avea cine să-i observe dacă nu i-ar fi căutat.

Iar Beauregard spera că nu-i caută nimeni pe acolo. Nu-i plăcea să omoare oameni. Pe de altă parte, lucrul ăsta nici nu-l umplea de vreo angoasă. Era o treabă murdară. Moartea fusese întotdeauna aşa. Dar dacă trebuia să o faci, era musai să te aştepţi să te murdăreşti pentru ca mai apoi să te speli pe cât posibil. Când îi găsiseră pe băieţii ăia care îl sfârşiseră pe Kaden, Clefailă făcuse curat în locul lor.

Camionul se opri. Pompa hidraulică începu să tremure şi să bârâie, în timp ce rampa cobora din nou. Beauregard porni duba şi dădu încetişor cu spatele. Ajunse pe pământ, roti volanul spre dreapta, băgă în viteză şi apoi parcă paralel

cu camionul. Opri motorul, ieşi din maşină şi se sprijini de portiera de la şofer. Farurile camionului scăldară încă puţin poiana într-o strălucire caldă şi apoi se stinseră. Erau înconjuraţi de un zid de pini. Beauregard auzi portiera camionului cum se deschide şi se închide apoi cu zgomot. Ronnie se năpusti către el.

— Am reuşit! zise el.

Îşi ridică mâna ca să bată palma. Beauregard îl privi nemişcat până când Ronnie îşi coborî braţul şi-l lăsă să atârne într-o parte.

— Ba nu s-a terminat. Trebuie să încărcăm camionul.

— Şi ce facem cu... pasagerul tău?

— N-a văzut nimic. Scoatem platina şi-l legăm de un copac. Dacă e îndeajuns de deştept, va aştepta să plecăm şi se va folosi de lanţul dintre cătuşe ca de un fierăstrău ca să taie lemnul şi să se elibereze, zise Beauregard.

— Şi crezi că asta e o idee bună? Să-l laşi pur şi simplu aşa? întrebă Ronnie.

Beauregard îşi trase bandana peste faţă.

— Ţi-am zis că n-a văzut niciun rahat. În plus, mă îndoiesc c-o să meargă la poliţie.

— Întrebam şi eu, zise Ronnie ridicând din umeri. Să ştii că Shade e mai rău decât poliţia, zise el.

Îşi puse mâinile în buzunare. Beauregard observă conturul unui pistol mic aflat în cel din dreapta. Stătea acolo ca un scorpion adormit. Letal şi inert în acelaşi timp.

— Îhî.

Pe drumul năpădit de vegetaţie, se ivi o altă pereche de faruri. Kelvin ajunse şi el în poiană şi apoi îşi întoarse camioneta, aducând-o spate în spate cu duba. Trase frâna de mână care pocni puternic. El şi Reggie coborâră şi se întâlniră cu Ronnie şi Beauregard în mijlocul luminişului.

— Transmisia aia mai merge doar vreo zece metri, zise Kelvin.

— O să fie bine. Ronnie, ia lanterna din camion. Hai să-l scoatem pe băiatul ăla dinăuntru şi să găsim un copac de care să-l legăm. Pe urmă, putem încărca nenorocita asta de camionetă. E ora unsprezece, zise Beauregard. La miezul nopţii, vreau să fim deja pe drum.

— Ştii, m-am tot gândit. De unde ar putea să afle Lazy că am păstrat nişte role pentru noi? Ştiu ce-ai zis, dar serios, crezi că boul ăla o să se prindă că lipsesc două role? La dracu, două ajung pentru toţi patru. Ştiu un tip care o să ne facă un preţ foarte bun, zise Ronnie.

Beauregard îi puse mâna pe umăr. Apăsă cu degetul mare pe clavicula lui Ronnie. Cosaşii începură să se certe unul cu celălalt prin iarba deasă. Gândac îşi înfipse degetul sub osul lui Ronnie, apăsând pe plexul brahial.

— Au! La naiba, Gândac! scânci Ronnie.

Se aplecă şi-şi puse o mână pe genunchi în timp ce încerca să se elibereze de strânsoarea celuilalt.

— Să nu mai spui că păstrăm ceva. Să nu mai spui că Lazy ar putea să nu ştie sau chiar nu ştie. Singurul lucru despre care vreau să te aud vorbind e cum să încarci camioneta asta. Acum, scoate-l pe grasul ăla din dubă, zise Beauregard.

Îi dădu drumul lui Ronnie, care făcu doi paşi împleticiţi în spate, ciocnindu-se de fratele său. Beauregard îşi scoase bandana şi i-o dădu.

— Obligă-l să-şi lege asta la ochi.

Ronnie îl privi apăsat pe Beauregard şi, pentru o clipă, acestuia i se păru că are de gând să facă o mişcare. Beauregard avu un sentiment vecin cu eliberarea la gândul că ajungeau în sfârşit la asta, dar văpăile din ochii celuilalt se domoliră repede.

— Băga-mi-aş, Gândac. Era doar un gând. La naiba! Ai şi cheie la cătuşele alea? întrebă Ronnie.

Beauregard scoase cheile din buzunar. Puse bandana în mâna stângă a lui Ronnie şi cheile în dreapta. Tovarăşul său le strânse zdravăn în pumni şi porni spre dubă. Deschise uşa din spate şi urcă înăuntru.

— Ascultă-mă. O să te leg la ochi. Pe urmă, o să deschid cătuşele care te leagă de chingă. Dacă mai vrei să vezi în viaţa ta ţâţe mari şi cururi grase, trebuie să faci exact ceea ce-ţi spunem. Da? zise Ronnie.

— D-da, bâigui şoferul.

Ronnie îl încălecă pe bărbatul care stătea cu burta la pământ şi încercă să-i lege bandana peste ochi. Cele două capete abia dacă se atingeau, aşa încât Ronnie încercă să facă un nod simplu.

— La dracu', ce bostan mare ai! zise Ronnie gâfâind.

Începu să mârâie şi trase tare de material, strivind bandana de ochii şoferului. Reuşi să facă un nod micuţ.

Desfăcu cătuşele de pe chinga metalică cu care fusese fixată încărcătura de platină. Se ridică şi-l apucă pe Ross de gulerul cămăşii sale denim, ajutându-l să se echilibreze. Merseră câţiva paşi înapoi până ajunseră la ieşire.

— Bun. Acum coboară. Uşor. N-am de gând să-ţi ridic curul ăsta gras de la pământ, îl preveni Ronnie.

Piciorul şoferului zăbovi un pic deasupra ierbii în încercarea de a găsi sprijin. Ronnie îi dădu drumul la guler şi-l luă de braţ.

— Coboară. Acum şi celălalt picior.

Şoferul ajunse cu ambii bocanci pe pământ. Ronnie îl ţinea cumva perpendicular. Îşi întoarse capul către Beauregard.

— Unde vrei s-o facem? întrebă el.

— Nasoală alegere de cuvinte, bombăni Kelvin.

Înainte ca Ronnie să poată răspunde, nodul micuţ pe care îl făcuse cu greutate se desfăcu neceremonios. Bandana căzu de pe faţa şoferului şi pluti leneş către pământ. Şoferul

privi peste umărul drept, direct la fața lui Ronnie. Își susținură privirile o jumătate de secundă, înainte ca el să se întoarcă, să scape din strânsoarea lui Ronnie şi s-o pornească în fugă peste poiană.

— Băga-mi-aş! urlă el.

Își scoase un pistol de calibru .32 din buzunar şi începu să tragă după şofer. Tipul porni brusc să alerge în zigzag. Ajunse la linia copacilor şi se năpusti în pădure.

— Adu lanternele! urlă Beauregard.

Kelvin alergă spre camionetă şi se întoarse cu două lămpi Margile heavy-duty. Una i-o dădu lui Beauregard.

— Haide, Reggie, tu mergi cu mine, zise el, pornind spre pădure.

— L-ai auzit, rahat cu ochi! urlă Ronnie, îndreptându-se şi el spre pădure.

Kelvin îl depăşi de parcă Ronnie ar fi stat pe loc. Reggie şchiopăta în urma lor, dar chiar şi aşa nu părea să se grăbească prea tare.

Beauregard porni lanterna. Pinii şi azaleele sălbatice se profilau fantomatic în lumina puternică şi galbenă. Intră în pădure, aplecându-se ca să treacă pe sub ramurile mai joase şi sărind peste trunchiuri prăbuşite, care începuseră să putrezească pe vremea când era el la şcoala de corecție. Se opri pentru o secundă şi ascultă. Încercă să ignore insectele şi animalele, concentrându-se pe zgomotele pe care le-ar fi putut produce un om gras şi speriat care alerga ca să-şi salveze viața. Într-un colț al minții, se întrebă dacă nu cumva Ronnie legase intenționat prost bandana. Păruse foarte dornic să-l ucidă pe şofer, deci poate că o făcuse pentru a-i forța lui mâna. Își alungă gândul acela. Asta era o mişcare de şah. Ronnie era la nivelul jocului de dame. Ronnie Futu-i Mama Lui Sessions. Asta ar fi trebuit să-i fie porecla, şi nu Rock and Roll. Omul era un ratat congenital. Nu putea să facă nici măcar un nod.

În față îi apăru un versant destul de abrupt, plin cu pini muribunzi şi cedri bolnavi. Propria răsuflare părea să fie incredibil de zgomotoasă, ca a unei forje dintr-o oțelărie veche. Simțea la spate greutatea pistolului .45. Îl scoase şi-l ridică în mâna dreaptă, în timp ce în stânga ținea lanterna.

Din spate, auzi zgomotul crengilor strivite sub picioare. Erau Ronnie, Kelvin şi Reggie. Privi din nou versantul. Oare ar fi putut şoferul acela care părea la doi hamburgeri distanță de un atac de cord să urce o asemenea pantă în mai puțin de două minute? În mod normal, Beauregard ar fi spus că nu, dar era conştient că frica îți poate da aripi uneori. Începu să urce. Se opinti puternic şi ajunse în vârf în mai puțin de cinci minute. Se opri ca să respire. Şuvoiul de aer ieşi tremurat.

În noapte, se auziră primele acorduri din „Born Under a Bad Sign”[29]. Erau aspre şi ascuțite, aproape robotice. Cuiva îi plăcea blues-ul şi-şi pusese melodia aceea ca ton de apel. Capul lui Beauregard țâşni spre dreapta.

Îşi dădu seama prea târziu că pădurea îi jucase o festă. În timp ce se întorcea, şoferul se năpusti în el. Aterizară cu un bufnet sonor, cu Beauregard dedesubt. Încheietura mâinii drepte pocni, strivită pe o piatră sau pe o rădăcină. Brațul drept îi fu străbătut de o durere atroce, care îl făcu să-şi scape arma. Greutatea şoferului îl țintuia la pământ. Fiecare inspirație era o agonie. În timp ce bâjbâia orbeşte după pistol, simți o apăsare metalică pe gât. Nu putea respira. Calm, aproape detaşat, îşi dădu seama că adversarul său îşi folosea cătuşele ca să-l sugrume. Beauregard lăsă lanterna, încetă să mai caute pistolul şi se opinti ca să se elibereze de la pământ. Reuşi să se rostogolească pe o parte, dar şoferul continua să-l sugrume. Mâinile lui Beauregard se plimbau

[29] Melodie interpretată de Albert King, „Născut sub un semn rău”.

pe fața celuilalt ca o pereche de tarantule. Degetele sale mari găsiră ochii adversarului în timp ce pieptul îi luase foc, iar în fața ochilor începuseră să-i danseze pete negre.

Îşi înfipse degetele în orbitele celuilalt. Şoferul urlă ca un urs rănit şi reduse puțin apăsarea pe gâtul lui Beau, încercând să-şi protejeze ochii, ceea ce îi dădu celui din urmă posibilitatea de a se rostogoli de lângă el. Trăgând frenetic aer în piept, începu să meargă în patru labe. Bâjbâia disperat în căutarea pistolului. Avea nevoie de el.

Lumina lanternei sale începu să danseze peste câțiva copaci aflați la mai puțin de jumătate de metru în fața sa. Beauregard se întoarse pe spate tocmai la timp ca să pareze parțial o lovitură a şoferului. Acesta apucase lanterna cu ambele mâini şi o folosea ca pe o bâtă. Beauregard îşi strânse picioarele la piept şi-l lovi pe celălalt în timp ce-şi folosea mâinile ca să-i blocheze loviturile. Trebuia să se ridice în picioare şi să uite de pistol. Dacă ar fi stat amândoi pe verticală, şansele s-ar mai fi egalat.

Un şuvoi de lumină îl învălui pe şofer, venind din spatele său. Pădurea răsună de o rafală de gloanțe. Aerul dintre Beauregard şi adversarul său se umplu de sânge şi fragmente de os. Tipul începu să cadă spre înainte. Din două răni aflate în piept începu să-i curgă sânge. Beauregard îl prinse, dar lanterna se prăbuşi la pământ. Împinse trupul şoferului spre stânga şi se răsuci spre dreapta. Fața şi gâtul îi erau pline de picături de sânge. De după creastă, apărură Ronnie şi Kelvin. Amândoi aveau arme în mâini. Vărul său purta şi cea de-a doua lanternă. Păşi peste şofer şi-i întinse mâna. Beauregard o prinse şi se ridică în picioare.

— Eşti în regulă?

— Da. E mai mult sângele lui.

— Băi băiete, de ce-o fi luat-o la fugă? S-a gândit că aici sus e vreun bufet, ceva? exclamă Kelvin.

Beauregard dădu din cap. Simțea că e pe cale să zâmbească.

— Îți sunt dator, zise el.

— Nu, acum suntem chit. Îi eşti dator lui Ronnie. Cred că el a fost cel care l-a nimerit.

Beauregard privi peste umărul lui Kelvin. Îl văzu pe Ronnie privind în jos la cadavrul şoferului. Murmura o melodie pe care nu o recunoscu. Îşi întoarse din nou atenția către vărul său.

— Hai să ne întoarcem la dubă şi să încărcăm. Vreau s-ajungem în Virginia înainte de răsărit, zise Beauregard.

Plănuiseră ca el şi Kelvin să ia camioneta. Ronnie şi Reggie trebuiau să-şi asume riscul de a conduce camionul furat, fiindcă primul era cel care-i băgase, la urma urmei, în beleaua aia.

Kelvin dădu să spună ceva, dar obrazul său stâng explodă. Beauregard simți pe piept un şuvoi de fluid cald. Muşchiul deltoid i se chirci din cauza unei dureri atroce, în timp ce vărul său se prăbuşi la pământ. Beauregard sări în spate. Era o mişcare născută mai degrabă din instinct decât din orice altceva. Se simți zburând prin aer un timp care i se păru că se măsoară în minute înainte ca trupul să i se strivească de versantul celălalt. Se rostogoli de câteva ori în timp ce, de pe creastă, se auzeau focuri de armă, iar în jurul său gloanțele ricoşau din trunchiurile uscate ale pinilor bolnavi. Pământul, crenguțele şi frunzele moarte îşi croiră drum în cămăşi, în pantaloni şi în gură, în timp ce continua să se rostogolească la vale. Lumea devenise un caleidoscop clocotitor. Se mai roti o dată. Trunchiul unui pin bătrân se năpusti spre fața lui şi apoi urmă doar întunericul.

Douăzeci şi şase

Pentru un moment, Beauregard se gândi că a orbit. Lumea părea îndepărtată şi plină de umbre. Clipi şi simţi un lichid cald care i se scurgea pe faţă. Îşi atinse capul cu mâna stângă. Era sânge. Chiar şi în ochi. Deasupra sprâncenei stângi avea o rană care se cicatrizase puţin, dar pe care tocmai o deschisese punând mâna pe ea.

Nu era orb. Doar că nu răsărise încă soarele. Beauregard se ridică în capul oaselor şi regretă imediat. Esofagul şi gura i se umplură de un şuvoi de vomă. Se aplecă spre stânga şi lăsă lichidul acru să se scurgă pe pământ. Se simţea de parcă ar fi fost captiv într-un carusel.

Trase adânc aer în piept şi încercă din nou să se ridice. De data asta nu mai vărsă, dar simţi nevoia imperioasă de a o face. De undeva din noapte, auzi strigătul unei bufniţe. Ascultă în căutarea altor sunete. Cum ar fi cele ale unor oameni care veneau să-l caute. Nu auzi însă decât zvonurile obişnuite ale pădurii scufundate în noapte. Ezită puţin şi apoi îşi trimise mâna stângă într-o expediţie. În lungul braţului drept. Când degetele dibuiră rana, strânse din buze şi gemu. Tăietura avea vreo cinci centimetri lungime, dar nu era adâncă. Glonţul îl mângâiase. Îşi îndoi mâna stângă. Degetele i se mişcară, deşi lipsite de precizie. Îşi atinse fruntea. Deasupra sprâncenei stângi avea un cucui de dimensiunile unui ou de găină, puţin mai la dreapta decât plaga din care îi cursese sânge în ochi. Se uită la ceas. Strălucirea slabă a acelor n-avea cum să atragă atenţia cuiva. Era două şi jumătate.

Îl fugăriseră pe tip în pădure în jurul orei unsprezece. Deci stătuse leşinat mai bine de trei ore.

Kelvin murise de mai bine de trei ore. Vărul său, cel mai bun prieten. Era mort de mai mult de trei ore.

Ronnie Futu-i Mama Lui Sessions. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Să fie pregătit. Îi văzuse mutra lui Lazy când aruncase teancurile de bancnote pe birou. Privirea aia haină

şi flămândă care indica limpede că Ronnie nu dorea să-şi abandoneze prada. Beauregard o remarcase, dar o trecuse cu vederea. În mod prostesc, presupusese că frica de moarte va învinge lăcomia. Ceea ce nu luase însă în calcul era că, pentru Ronnie, o viaţă fără bani ar fi putut la fel de bine să nu existe. Acum, din cauza lăcomiei sale şi a superficialităţii lui Beauregard, Kelvin murise.

Îşi închise ochii. Trebuia să se ridice şi s-o ia din loc. Kia şi băieţii erau în cătarea unui ţărănoi psihopat ce părea scos dintr-un film. Un ţărănoi care aştepta o dubă plină cu platină, pe care s-o primească cel târziu duminică seara. Spionul lui avea să-l informeze că duba nu ajunsese la bază. Lazy urma să aştepte liniştit un telefon, care însă nu avea să mai vină vreodată. Va presupune că hotărâseră să-l înşele. Probabil că avea să-l trimită pe rahatul ăla care arăta ca Freddy Krueger[30]. Ariel era în siguranţă, fiindcă nu ştiau de ea. Dar Kia şi băieţii trebuiau să părăsească oraşul. Beauregard băgă mâna în buzunar. Îşi scoase telefonul. Era spart. Probabil că îl strivise în cădere.

— Rahat! croncăni el.

Era silit să escaladeze din nou dealul. Duba trebuie să fi fost deja departe. Lăsase cheile în contact. Altă greşeală. Camioneta şi camionul ar fi trebuit să mai fie încă acolo. Ronnie avea probabil cheile celui din urmă. Nu era o problemă. Putea să-l pornească. Sau ar fi putut să ia cheile din buzunarul lui Kelvin şi să plece cu camioneta.

Se simţi strivit de o jale care îl făcu să tremure din tot corpul. Simţi spasme în esofag, dar nu avea ce să-şi mai scoată din stomac. Gemând puternic, Beauregard se lovi pe sine însuşi. Puternic. După câteva secunde, repetă gestul. Tremuratul începu să i se domolească. Se rostogoli în patru

---

[30] Asasin psihopat, personaj principal al filmului „Coşmar pe Strada Ulmilor”, regizat de Wes Craven.

labe. Respirând adânc, reuşi să se ridice în picioare. Lumea din jurul său strălucea de parcă ar fi mers printr-un perete de apă. Îşi închise ochii şi se echilibră. Încă o respiraţie adâncă şi porni să urce versantul. Păşea de parcă ar fi mers prin melasă. Se împiedică, se sprijini de pământ şi continuă să meargă. Cu cât se apropia de creastă, cu atât urca mai greu. Ştia ce-l aşteaptă acolo sus. Ştia ce avea să vadă odată ajuns în vârful dealului acela anonim din Carolina de Nord. Trebuia însă să vadă cu ochii lui. Nu numai fiindcă avea nevoie de chei.

O merita. Merita să fie confruntat cu golul pe care vărul său îl avea acum în loc de obraz. Continuă să urce. Se sprijini de copăcei şi-şi puse mâna pe pământul ud, dar urcă. Se îndreptă spre propria pedeapsă cu o hotărâre amară.

Îl întâmpinară ochii morţi ai lui Kelvin. Capul îi alunecase pe o parte, iar gura îi era deschisă. Rana din obraz arăta ca un crater roşu. Prin gaură se vedeau rămăşiţele dinţilor lui Kelvin.

Beauregard se lăsă să cadă la pământ lângă trupul vărului său. Pe faţa acestuia începuseră să se târască nişte furnici. Intrau şi ieşeau din gura sa deschisă. Beauregard îl luă de mână. Era ca şi cum ar fi atins o bucată de ceară tare şi rece. Degetele lui Kelvin erau tari ca piatra. Încercă să alunge furnicile, dar nu reuşi mare lucru fiindcă mâinile îi tremurau prea tare. Clătină din cap şi se îndreptă puţin. Furnicile îşi reluară drumul pe faţa lui Kelvin, etalând eficienţa nemiloasă a unui organism-stup. Beauregard încercă să închidă ochiul care-i mai rămăsese, dar pleoapa refuză să rămână jos. Îşi coborî capul până când îl lipi de pieptul vărului său. Aroma fetidă a morţii proaspete era atât de puternică încât aproape că o putea gusta. O înghiţi şi-şi provocă stomacul să se răscoale.

— După ce mă ocup de toate astea, o să mă întorc să te îngrop cum se cuvine. Îți promit. N-ar fi trebuit să fii aici. Nu mi-ai datorat niciodată nimic, şopti Beauregard în pieptul lui Kelvin.

Trecură câteva momente. În minte i se derulau scene din trecut, ca şi cum cineva ar fi montat fragmente din pelicule vechi, de opt milimetri. El şi Kelvin copii, alergând pe bicicletele la roțile cărora puseseră cărți de joc pentru ca spițele să imite zgomotul motoarelor de motocicletă. Kelvin provocându-l să conducă fără faruri pe şoseaua Calis, deşi ştia că Gândac avea s-o facă. Kelvin în frac, dându-i un inel. Momentele acelea şi altele o mie la fel îi spintecară sufletul ca nişte lame de ras.

Într-un final, Beauregard îşi ridică fruntea. Îşi atinse fața. Sângele, al lui, al lui Kelvin, al şoferului i se uscase în colțul ochilor. Nu plânsese. Se ura puțin pentru asta, dar timpul lacrimilor avea să vină mai târziu. Băgă mâna în buzunarul lui Kelvin şi luă cheile. Pipăi pământul cu mâinile, răscolind frunzele moarte, în căutarea armei vărului său. O găsi la câțiva centimetri de locul în care se prăbuşise şoferul. O luă şi porni să coboare pe celălalt versant. Imediat ce ajunse în poiană, văzu că atât camionul cât şi camioneta erau aplecate pe o parte. Ambele aveau cauciucurile tăiate pe partea şoferului.

— Te crezi deştept, nu-i aşa, Ronnie? zise Beauregard.

Când cercetaseră zona aceea de întâlnire, observase câteva case undeva în lungul drumului. Nişte containere şi câteva ferme fără etaj. În fața celor mai multe erau maşini. Unele aveau chiar garaje.

Red Hill era la şase ore distanță. În funcție de vehiculul de care făcea rost şi de cât combustibil avea în rezervor, ar fi putut ajunge oprindu-se o singură dată pentru benzină. Avea aproape 200 de dolari la el. Asta l-ar fi făcut să ajungă acasă pe la opt, plus-minus o oră. I-ar fi putut scoate pe Kia

şi pe băieți din oraş pe la nouă. Trebuia să meargă la Boonie să-i peticească rănile. Pe urmă, se putea ocupa de dl. Ronnie Sessions şi de dl. Lazy Mothersbaugh.

Beauregard străbătu poiana. Se strecură printre pini ca o fantomă şi porni spre nord.

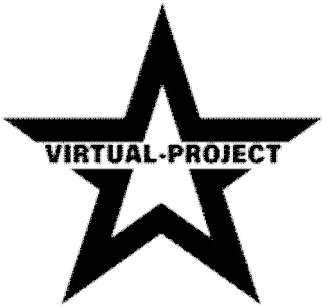

Pe drumul care intra în Virginia nu prea erau maşini. Reggie îşi dăduse scaunul pe spate şi era pe cale să adoarmă. Nu vorbise de când coborâseră de pe deal.

— Hei, ți-e foame? îl întrebă el pe Reggie.

— Nu.

— O să fii aşa mereu?

— Cum?

— Aşa ca un nenorocit de Sfinx.

— Mă tot gândesc la ziua aia când am mers la casa lui Gândac şi te-a amenințat cu pistolul. Ți-a pus țeava pe burtă. Era gata să te omoare în fața soției şi copiilor lui, fiindcă ai venit acolo fără să-l anunți. Mă tot întreb ce-o să ne facă fiindcă i-am ucis prietenul, zise Reggie.

— În primul rând, dac-aş fi ştiut că o să turui întruna despre rahatul ăsta, nu ți-aş fi spus nimic. În al doilea rând, Beauregard e mort, zise Ronnie.

— Eşti tu aşa de sigur? Ai coborât în vale şi ai văzut că şi-a rupt gâtul? Ah, stai, ştiu răspunsurile astea.

— Ştii ceva? Mai taci din gură! Culcă-te la loc, zise Ronnie.

Reggie se întoarse în scaun, cu faţa spre portieră. Ronnie apăsă butonul radioului, dar nu se întâmplă nimic. Privi drept înainte, încercând să ignore ce-i spusese Reggie.

— L-am nimerit. Ştiu că l-am nimerit.

Reggie începu să râdă.

— Oooo! Ştii că l-ai nimerit! Serios? Hai să-ţi spun ce ştiu eu. Ştiu că i-ai înşelat şi pe Gândac şi pe tipul ăla, Lazy, şi ne-ai condamnat la moarte. Eşti conştient de asta, da? Ne-ai omorât. Gândac o să vină după noi. O să vină şi-o să ne omoare ca pe nişte gândaci de bucătărie. Iar dacă n-o s-o facă el, o să apară Lazy şi băieţii lui. Suntem futuţi de megafutuţi, zise Reggie, încrucişându-şi braţele şi privind pe geam.

— N-o să se întâmple asta, crede-mă.

— Să te cred? Quan te-a crezut. Kelvin te-a crezut. Gândac te-a crezut. La dracu', până şi Jenny te-a crezut. Şi ce soartă au avut cu toţii?

Ronnie îşi puse mâna pe genunchiul lui Reggie.

— Niciunul dintre ei nu era fratele meu. Uite ce e, chiar dacă nu l-am nimerit, probabil că şi-a rupt gâtul rostogolindu-se pe dealul ăla.

— Îmi spui mereu să am încredere în tine, dar umpli totul de rahat, zise Reggie cu o voce mai placidă decât un lac îngheţat.

— Şi vrei să fii din nou un gunoi alb sărăntoc? Da? Avem în duba asta douăzeci şi opt de suluri de platină. Gândac a spus că fiecare dintre ele are cinci kilograme. Chiar dacă luăm cincizeci de cenţi la un dolar, vom avea destui bani ca să plecăm din Virginia şi să ne stabilim într-un loc unde fiecare drum se termină pe plajă, zise Ronnie, dar fratele său nu-i răspunse. Avea de gând să dea totul, Reggie. Totul. Şanse în valoare de trei milioane de dolari.

Reggie îi îndepărtă mâna fratelui său de pe genunchi.

— Întotdeauna vom fi gunoaie, Ronnie. Banii n-au cum să schimbe asta, zise Reggie.

Ronnie deschise gura pentru a-l contrazice, dar nu găsi nimic de zis. Adevărul avea un mod straniu de a pune punct unei asemenea certe.

Continuară în tăcere câțiva kilometri. Ronnie dădu să mai spună ceva, ca să-i abată gândurile lui Reggie de la situația lor, când începu să sune telefonul. Tresări atât de tare încât aproape că ieşi de pe drum. De ce sunau atât de repede? Se uită la ceas. Abia trecuse de ora cinci.

— Ei sunt, nu-i aşa? întrebă Reggie.

— Nu. E de la *Vrei să fii milionar,* glumi Ronnie.

Fruntea îi era însă plină de broboane de sudoare.

— Ar fi mai bine să-i răspunzi.

— Taci din gură şi lasă-mă să mă gândesc, da? zise Ronnie.

Telefonul continuă să sune. Ronnie bătea cu degetele în volan. Apelul se încheie, dar reveni aproape imediat. Într-un târziu, băgă mâna în buzunar şi răspunse.

— Salut.

— Rock and Roll, credeam că mă eviți. Aproape că mi-ai rănit sentimentele. Unde e duba? Tipul meu spune că Shade e destul de supărat că n-a ajuns la Winston-Salem. Îi tot întreabă pe băieții care o păzeau ce s-a întâmplat şi nu prea îi plac răspunsurile. O să le scoată dinții până o să audă ceva ce-i convine, chicoti Lazy. Acum e adevărat că voi, băieți, continuați să mă impresionați, dar n-ar fi trebuit să mă sunați după lucrare? Credeam că avem o înțelegere, zise Lazy.

Ronnie lăsă ultima propoziție să atârne în aer, până când continuă.

— S-a-ntâmplat o chestie. Tipul ăla, Beauregard... a furat duba.

— Ştiu. Asta v-am trimis să faceți, răspunse Lazy.

— Nu, n-ai înțeles. Pusesem mâna pe dubă, dar apoi el şi cu tovarăşul lui s-au năpustit la mine şi la fratele meu. A tras în direcția noastră şi a plecat cu duba, zise Ronnie.

Se lăsă o tăcere a cărei greutate se transmise chiar şi prin rețeaua celulară. Telefonul părea că se îndoaie de la sine.

— Unde eşti, băiete? întrebă Lazy, articulând exagerat cuvintele.

— Eu? La vreo patruzeci şi cinci de minute de casă. A lăsat unele dintre vehiculele pe care le-am folosit. Cred că am avut noroc.

Un şir de maşini trecură pe lângă el de parcă ar fi stat pe loc. Îşi verifică vitezometrul. Avea 110. Duba tremura şi gemea ca o maşină de spălat plină de cărămizi.

— Bine. Mergi acasă şi rămâi acolo. Venim şi noi. Să vedem dacă ne dăm seama unde a fugit băiatul ăla, zise Lazy.

Conversația se întrerupse.

— De ce le-ai spus că mergem acasă? întrebă Reggie.

— Ca să mai câştigăm timp.

— La un moment, va trebui să ajungem şi acolo.

— Ba nu. O să ne ducem la prietena ta din Wonderland. Am un tip care poate vinde chestia asta. Doar că nu mă pot duce la el fără să-l sun mai întâi. Avem nevoie de un răgaz de câteva ore.

— Să ştii că nu-i prea place de tine, zise Reggie.

— Mă doare-n cur. Atâta vreme cât nu mă mănâncă, e în regulă, răspunse Ronnie.

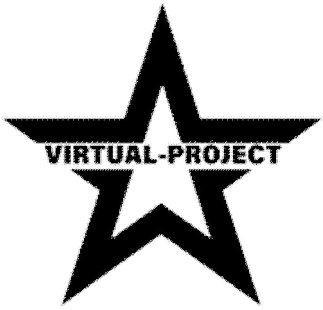

Lazy puse telefonul pe birou. Billy termină cu un client în față şi apoi intră în camera din spate.

— Rock and Roll spune că băiatul ăla Beauregard a şters-o cu marfa.

— Şi cum vrei să rezolvăm asta? întrebă Billy.

Lazy scoase o pipă pe care o umplu cu un ghemotoc umed de tutun cu aromă de mere.

— Sună-i pe băieții care le supraveghează casele. Când apar Ronnie şi fratele său, adu-i aici. Ia-i şi familia lui Beauregard. Dacă a fugit într-adevăr cu platina, o să încerce să o prevină pe nevastă-sa. Dacă o aducem aici, el o să ne dea marfa. Dacă o are, încheie el.

— Dac-o are? întrebă Billy.

Lazy îşi aprinse pipa şi trase adânc în piept.

— Se poate să fi fugit cu ea. Dar mie mi s-a părut prea deştept ca să facă una ca asta. E posibil să stea acum cu fața în jos într-un şanț, în timp ce băiatul ăla Sessions se plimbă cu marfa noastră. În orice caz, o să ne dăm seama curând. S-ar putea să trebuiască să prăjim nişte bezele deasupra lor, dar o să ne lămurim, zise Lazy exhalând un nor de fum albăstrui.

Douăzeci şi şapte

Beauregard intră în parcare cu jeepul învelit într-un nor.

De sub capotă ieşea un abur care cuprinsese întreaga maşină. Abia trecuse graniţa înapoi în Virginia. Ceasul de la radio arăta că e cinci dimineaţa. Acul care indica temperatura motorului era atât de mult pe roşu încât parcă ar fi trebuit să-şi ceară falimentul. Beauregard parcă maşina şi opri motorul. Privi în oglinda retrovizoare înainte să coboare. Containerul înghesuit în care intrase avusese un stoc de medicamente surprinzător de complet. Bandaje mari şi mici, apă oxigenată, alcool sanitar şi nişte aspirine. Cămaşa neagră, cu mâneci lungi, pe care o luase tot de acolo, era prea mare pentru el, iar pantalonii prea lungi, dar îl scoteau din încurcătură deocamdată. Cu jeepul fusese încă de la început la ghici. Era o relicvă mâncată de rugină, din care curgea o mulţime de ulei şi ale cărei cauciucuri din faţă cheliseră cu multă vreme înainte. Arăta ca un obiect de recuzită dintr-un film postapocaliptic.

Cu toate astea, îl adusese până în Sussex, înainte să înceapă să-şi dea duhul. Beauregard ieşi şi se uită sub capotă. Aburul îi scăldă faţa. Mirosul greţos de dulceag al antigelului i se cuibări în nări. Beauregard încercă să alunge aburul. Pe partea radiatorului, văzu un nor de abur care ieşea dintr-o gaură cât un vârf de ac. Se uită în parcare. Era una dintre cele mai mari de pe autostradă. Sub nişte stejari imenşi se vedea un şir de bănci pentru picnic. O clădire din cărămidă adăpostea probabil băile, automatele pentru gustări şi un birou de informaţii. Beauregard porni spre mesele de picnic.

Primele trei erau goale. Nimic pe ele, nimic pe sub ele. Avusese bafta să oprească într-o parcare al cărei personal de curăţenie era foarte eficient. La cea de-a patra masă stătea o familie asiatică, mâncându-şi micul dejun. Beauregard se apropie de ei, încercând din răsputeri să zâmbească.

— Vă rog să mă iertaţi.

Tatăl îi aruncă o privire bănuitoare.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar se întâmplă cumva să aveți nişte piper?

Bărbatul privi către soția lui în tăcere. Părură să se înțeleagă din ochi că piperul nu era o armă mortală care să poată fi folosită împotriva lor. Cei doi copii, un băiat şi o fată, ambii sub zece ani, îşi băgară mâinile în pungile de fast food şi scoaseră câteva pliculețe de piper. Mama le adună şi i le dădu lui Beauregard.

— Iei şi tu micul-dejun? îl întrebă fetița.

Beauregard zâmbi.

— Nu, maşina mea se încinge pentru că am o gaură în radiator. Piperul va rezolva problema asta pentru o vreme, o lămuri el.

Copilul îl aprobă din cap, de parcă ar fi discutat în fiecare zi despre asemenea reparații de urgență.

— Ce-ai pățit la față? întrebă băiatul, iar mama lui îi făcu imediat semn să tacă.

— Am avut un accident, zise Beauregard, îndesându-şi piperul în buzunar. Mulțumesc, zise el.

Porni înapoi către jeep. La mijlocul drumului, se opri şi se întoarse.

— Oameni buni, n-aveți cumva şi un telefon?

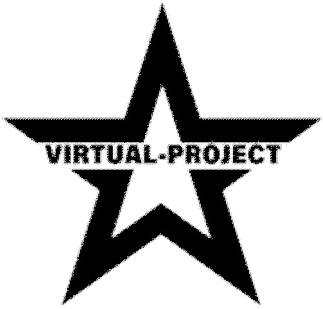

Kia turna lapte în bolul de cereale al lui Darren când auzi bătaia în uşă. Javon era încă în pat. Desenase toată noaptea, în timp ce ea şi cu băiatul mai mic se uitaseră la

un maraton de filme de animație. Termină de turnat şi-i împinse castronul lui Darren.

— Mănâncă, zise ea.

Se ridică şi porni spre uşă. În timp ce se îndrepta spre ea, începu să-i ciripească telefonul. Kia se opri şi se îndreptă spre dormitor. Apoi privi din nou la telefon. Acesta se opri din ciripit. Porni din nou către uşă.

— Mama, ai uitat cerealele! protestă Darren.

Abia dacă-l auzi. Privi prin fereastra în formă de diamant din centrul uşii. Pe verandă stătea un bărbat alb. Alți doi rămăseseră lângă un model nou de LTD. Cel de la uşă era la fel de mare precum frigiderul lor. Ceilalți doi nu erau la fel de corpolenți. Tipul din verandă purta o cămaşă albă şi blugi. Cei de lângă maşină aveau tricouri şi blugi. Unul avea şi o şapcă decolorată.

Deschise uşa doar puțin.

— Pot să vă ajut?

Tipul solid îi smulse uşa din mână. Rămase în prag, îmbrăcată cu unul dintre tricourile lui Beauregard şi cu pantalonii lui de trening. Era dureros de conştientă cum îi atârnau pe fund.

— Eşti măritată cu un băiat pe nume Beauregard? întrebă străinul.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Matahala o măsură din cap până în picioare.

— Ia-ți băieții şi vino cu noi.

— Ba n-o să merg nicăieri cu tine. Nici eu, nici băieții. Acum zi-mi ce dracu' se întâmplă.

Bărbatul se întoarse către ceilalți doi şi dădu din cap în direcția lor. Deodată, o apucă de Kia de braț şi începu să o tragă afară din casă. Se mişcase atât de repede încât femeia făcu doi paşi înainte să înceapă să se împotrivească. Îl zgârie pe ochi şi-l lovi în boaşe. Bărbatul abia dacă icni.

Tipul cu şapcă trecu pe lângă ei. Simți că inima i se sparge în țăndări când îl auzi pe Darren strigând.

— Mămico! Mămico! Mămico! urlă el, în timp ce bărbatul îl scotea din casă, ținându-l de brațul subțire.

Cel de-al treilea intră şi el, în timp ce Kia şi Darren erau împinşi către maşină. Femeia se zbătea şi lupta din răsputeri, dar fără vreun rezultat. Era ca şi cum ar fi încercat să se ia la trântă cu un munte.

Matahala încetă brusc să o mai împingă. O trase mai aproape şi-şi puse antebrațul pe gâtul ei. Femeia simți ceva rece şi dur pe tâmplă. Nimeni nu mai mişca. Kia îşi întoarse privirile spre casă. Cel de-al treilea bărbat ieşea cu spatele, având mâinile ridicate. Se opri la scările verandei.

Javon apăru în prag cu un pistol în mână. Era un Beretta cu calibru de 9 mm. Una dintre armele tatălui său.

Matahala o strânse şi mai tare pe Kia.

— Ia-o cătinel şi pune pistolul ăla jos, doar nu vrei să răneşti pe cineva, zise el.

Javon nu se clinti. Ținea pistolul nemişcat, susținându-şi încheietura cu mâna liberă.

— Nu. N-am s-o fac. Aşa că las-o pe mama în pace şi dă-i drumul fratelui meu, zise el.

Nu se bâlbâi şi nici nu şopti. Vorbi cu un glas clar şi apăsat, în pofida faptului că vocea îi era în schimbare.

— Uite ce e, băiete, oricum nu ştii ce să faci cu chestia aia, zise tipul.

Javon nu-l scăpa din ochi pe tipul mai masiv care o ținea pe mama lui. Ridică siguranța.

— Lasă-i în pace pe mama şi pe fratele meu, zise el.

Tipul masiv încerca să se gândească repede la cum ar fi trebuit să rezolve situația aceea când tipul cu şapcă îşi scoase la rândul său pistolul bombănind în barbă.

— Morții mă-tii!

Javon îndreptă arma în direcția lui şi apăsă pe trăgaci. Pistolul îi sări în mână de parcă ar fi fost viu. Omul cu şapcă se ghemui. Glonțul vâjâi pe deasupra capului său şi se înfipse într-unul dintre farurile maşinii LTD. Băiatul continuă să apese pe trăgaci. Se mută de la tipul cu şapcă la cel care stătea chiar în fața lui. O floare roşie se ivi pe pieptul acestuia din urmă, în timp ce începu să se prăbuşească precum o marionetă cu sforile retezate. Nici măcar nu apucase să-şi ducă mâna la armă.

Tipul mătăhălos îşi luă pistolul de la tâmpla femeii şi îl îndreptă spre Javon. Imediat, un glonț i se opri în gât. Apăsă instinctiv pe trăgaci, dar fără să țintească. Tipul cu şapcă se aruncă la pământ şi începu să se târască spre maşină. Ajunse în spatele ei, după care îşi ridică pistolul şi trase pe deasupra capotei.

Matahala se împletici către LTD. Pistolul îi alunecă din mână şi căzu pe iarbă. Se prăbuşi în maşină, dar picioarele îi rămaseră afară. Tipul cu şapcă sări pe scaunul şoferului. Porni maşina şi începu să-l tragă înăuntru pe bărbatul solid. Parbrizul zbură în țăndări în timp ce dădea cu spatele. Picioarele matahalei lăsară o dâră pe pământ.

Javon continuă să apese pe trăgaci, deşi din armă nu mai ieşea niciun glonț.

— Javon! strigă Kia. Javon! Sună la 911.

Băiatul continuă să apese pe trăgaci.

— Javon, sună la 911, urlă femeia.

Ochii dădeau să-i iasă din orbite. Fața şi pieptul îi erau acoperite cu dungi roşii. Îl strângea pe Darren în brațe. Abia atunci înțelese şi Javon. Alergă în casă până în dormitorul părinților săi. Telefonul mamei sale era pe noptieră. Aruncă pistolul pe jos. Sună la 911. Strigătele mamei sale se auzeau în toată casa.

— 911, ce urgență aveți? se auzi o voce robotică.

— Cineva l-a împuşcat pe fratele meu, zise Javon, după care începu să urle şi el.

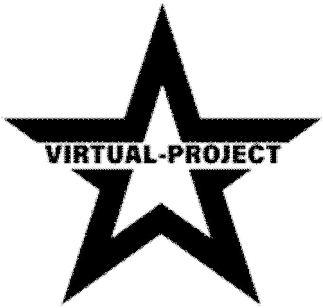

Kia stătea în sala de aşteptare chiar sub un televizor pe care rula în buclă un clip publicitar al spitalului. Lumina lămpilor fluorescente se reflecta pe gresia albă. O făcea s-o doară capul. Simțea înțepături în ochi. Plânsese tot drumul de acasă până la camera de gardă. N-o lăsaseră să se urce în spatele ambulanței, cu Darren. Îşi privise fiul tot drumul către spital printr-o fereastră micuță din cabină. Şoferul încercase s-o oblige să-şi pună centura, dar îl ignorase. Nu voia să-l scape din priviri. Atâta vreme cât se uita la el, nu putea muri. Îşi tot repetase asta pe drum. Atâta vreme cât îl putea vedea, n-avea cum să moară.

Kia îşi prinse capul în mâini. Îşi simțea pieptul ca un cuib de noduri care se strângeau din ce în ce mai tare. Jean o mângâie pe spate, în timp ce ea se uita la podea printre degete. Avea doar opt ani. Copiii de opt ani n-ar trebui să moară. Treaba lor era să facă glume stupide şi să refuze să-şi spele un tatuaj fals făcut de fratele lor.

— Kia.

Îşi ridică fruntea. Beauregard intră în fugă în sala de aşteptare. Îi pronunțase numele. Nu strigase, dar îşi folosise pe deplin vocea baritonală. Se opri la doi metri de ea. Soțul ei arăta ca dracul. Partea stângă a feței era doar o vânătaie imensă. Purta o cămaşă neagră Lynyrd Skynyrd cu două numere prea mare. Pantalonii atârnau şi ei.

— Kia. Ce-au spus? întrebă el.

Femeia îl fixă cu privirea.

— N-ai de gând să întrebi ce s-a-ntâmplat?

Beauregard îşi coborî privirea.

— Vin de acasă. Am văzut urmele de gloanţe. M-am adus apoi la vecini. Linda mi-a zis. S-a stricat maşina. Aş fi fost acolo, dar s-a stricat maşina, zise el, dar femeia aproape că nu-l mai putea auzi.

— Au venit nişte bărbaţi la noi acasă. Te căutau pe tine, zise ea, ridicându-se de pe scaun.

— Ştiu. Am încercat să te sun, dar nu mi-ai răspuns, zise Beauregard.

— Nu face asta. Nu face asta. Dacă n-ai fi plecat cu băiatul ăla alb la o nenorocită de lucrare, n-ar fi trebuit să suni, zise femeia printre dinţi.

— Kia, hai să mergem afară şi să vorbim.

— Despre ce, Beauregard? Despre cum ai ars-o tu cu nişte gangsteri care au venit acasă la noi? Sau poate că trebuie să-ţi amintesc cum ţi-am zis să vinzi nenorocita aia de maşină. Dar n-ai vrut, nu-i aşa? Pentru că nu doreai să te desparţi de amintirea de la tăticul tău drăguţ. Fiul meu e pe masa de operaţie, luptându-se pentru viaţa lui, fiindcă ţie îţi pasă mai mult de un turnător mort decât de copiii tăi. Celălalt fiu al meu e la secţia de poliţie, pentru că a trebuit să împuşte doi oameni ca să-i împiedice s-o răpească pe mama lui şi pe fratele mai mic. Înţelegi toate astea, nenorocitule? Fiul meu a trebuit să ucidă pe cineva astăzi. Bun, cred că ţi se pare că asta e în regulă, la urma urmei, e o tradiţie în familia Montage.

Beauregard ştia că încearcă să-l rănească. Singura persoană care îţi cunoaşte mai bine punctele slabe decât femeia care te-a crescut e cea cu care împarţi patul. Dar îndură. Aşa cum n-o mai făcuse niciodată, fiindcă ştia că

are dreptate. Oroarea aceea se abătuse asupra familiei sale din cauza lui. Dar asta nu însemna că nu-i iubeşte.

— Sunt şi copiii mei, Kia, zise Beauregard.

Femeia făcu un pas în faţă şi-l pălmui. Mâna ei mică se abătu asupra obrazului învineţit. În faţa ochilor începură să-i danseze lumini strălucitoare. Pentru o clipă, simţi ceva rece şi străin înflorindu-i în piept. Îşi ridică mâna dreaptă şi o strânse în pumn, dar doar pentru o fracţiune de secundă. Merita asta. Merita cu mult mai rău.

— Nu şi astăzi. Astăzi sunt copiii mei şi trebuie să-i protejez, să-i feresc de oameni ca tine, zise Kia.

Femeia se lipi de el. Picioarele păreau să-i fie cabluri de oţel. Respiraţia îi mirosea a fum şi a suc gastric.

— Kia, eu nu sunt... „oameni”. Sunt tatăl lor.

— Pleacă!

— S-a stricat maşina. Aş fi fost acolo, dar s-a stricat maşina.

— PLEACĂ! urlă ea.

Îl lovi cu pumnii în piept. Când încercă s-o prindă în braţe, femeia se feri ca şi cum ar fi fost ciumat.

— PLEACĂ DRACULUI DE AICI!

— Nu, Kia, te rog, zise el întinzându-se spre ea.

Femeia urlă din nou. Era un sunet sălbatic şi gutural, fără cuvinte care să poată fi înţelese, dar într-o limbă pe care o pricepea oricine.

Jean se ridică şi o strânse la piept. Kia rămase inertă în braţele surorii sale. Merseră amândouă până la scaune.

— Beauregard, du-te. O să te sun când o să avem veşti, zise Jean.

Bărbatul se roti într-un cerc aproape complet. Funcţionarii, asistentele, oamenii de la curăţenie şi ceilalţi pacienţi se zgâiau la ei.

— S-a stricat maşina. Aş fi fost acolo, dar s-a stricat maşina. Am reparat-o şi am venit direct acasă. Am reparat-o, şopti el.

Rosti la infinit aceste cuvinte, în timp ce ieşea pe uşile glisante din sticlă. O făcu îndreptându-se spre maşina ruginită care rămăsese în parcare, cu o şurubelniţă înfiptă în locul cheii de contact. Beauregard urcă şi trânti portiera. Încercă să strige şi să lovească cu palmele în volan. Fiecare muşchi din corpul său lucra împreună cu diafragma. Începu să-l doară pieptul când îşi arcui spatele şi începu să urle. Oamenii care treceau prin parcare îşi coborâră capetele trecând pe lângă jeep. Sunetele care răzbăteau din vehiculul ăla vechi n-aveau nevoie nici de explicaţie, nici de traducere.

Era pur şi simplu sunetul disperării.

Douăzeci şi opt

Boonie deschise uşa casei cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să ţină în echilibru un pachet de şase doze de bere. Pe cer apăruseră dungi viorii, fiindcă soarele începuse să dispară dincolo de orizont. Ajuns în prag, simţi că măruntaiele dau să-i iasă pe gură.

Beauregard stătea în reclinerul său de piele.

— Iisuse, băiete, era să mă cac pe mine. Ce dracu' faci aici?

— Am belit-o, Boonie, răspunse Beauregard ridicând capul.

Unchiul său închise uşa şi-l privi cu atenţie.

— Şi ce dracu' s-a-ntâmplat cu faţa ta?

— Ai avut dreptate. Despre Ronnie, despre toate, zise Beauregard.

Bărbatul mai în vârstă se aşeză pe o canapea care era perpendiculară pe recliner.

— Povesteşte-mi, zise el.

Beauregard îşi trecu încet mâna peste frunte. Îi istorisi totul: magazinul de bijuterii, Lazy, duba, Kelvin, totul până la ceea ce i se întâmplase lui Darren. Boonie îl ascultă în tăcere, fără să-l întrerupă nici măcar o dată, fără să-i pună vreo întrebare. Când Beauregard îşi termină istorisirea, Boonie merse în bucătărie şi se întoarse cu un borcan cu toartă. Îi desfăcu capacul, luă o înghiţitură şi-l puse pe măsuţa de cafea dintre ei.

— Îmi pare rău, Gândac. Cu ce te putem ajuta? întrebă Boonie.

Beauregard îşi întoarse capul şi-şi sprijini obrazul nevătămat de spătarul fotoliului. Pielea era rece. Aparatul de aer condiţionat al lui Boonie făcea ore suplimentare.

— Ştii, obişnuiam să mă gândesc la mine ca la două persoane diferite. Câteodată eram Gândac, câteodată eram Beauregard. Beauregard avea o soţie şi copii. Conducea o afacere şi mergea la serbări şcolare. Gândac... Ei bine, Gândac jefuia bănci şi maşini care cară valori. Conducea cu 160 la oră în curbele strânse şi îi arunca pe oamenii care l-au ucis pe vărul său într-un compactor pentru fier vechi. Am încercat să-i ţin departe unul de celălalt. Dar tatăl meu avea dreptate. N-ai cum să fii în două feluri, într-un târziu, una dintre bestii evadează şi distruge totul. Până când dai de dracu'.

Luă borcanul şi-l dădu pe spate. Când îl aşeză la loc, dispăruse aproape jumătate de conţinut. Avea lacrimi în colţul ochilor.

— L-au împuşcat pe băiatul meu, Boonie. Din cauză că Gândac a greşit, iar Beauregard n-a fost prin preajmă ca să rezolve problema.

— Îi dăm de cap, Gândac. Spune-mi doar ce să facem eu şi băieţii.

Beauregard se aplecă spre înainte.

— Nu, eu o s-o rezolv. Dar s-ar putea să am nevoie de câteva favoruri.

— Orice, zise Boonie.

— Am parcat pe drum lângă casa aia veche de pe aleea Carver. Trebuie să iau maşina aia şi să scap de ea. Pe urmă, am nevoie să împrumut o maşină. N-am cum să mă mai mişc cu camioneta mea.

— Bine, nu e nicio problemă. Dar ce te faci cu ăştia doi? Cu Ronnie şi cu Lazy? întrebă Boonie cu un glas plin de răutate.

Beauregard zâmbi subțire.

— Nimic special. O să-l găsesc pe Roonie şi-o să recuperez duba. Sunt doar două locuri unde poate fi. N-are de unde găsi peste noapte pe cineva care să mute atâta marfa. E mai complicat decât cu diamantele. Ştiu că are un om de legătură, dar o să-i ia vreo două zile să aranjeze o întâlnire. Nu cred că e atât de tembel încât să se fi dus acasă. Asta înseamnă că e în Wonderland. După ce recuperez duba, o să-l sun pe domnul Lazy.

Boonie mârâi.

— N-ai cum să te pui cu băieții ăştia de unul singur. Fătălăii ăia din Wonderland nu-s cine ştie ce rahat, dar tipul ăsta, Lazy, e rău tare.

— Kelvin a murit deja din cauza mea.

— Da, iar eu n-am să te las să ai aceeaşi soartă. Anthony mi-a fost ca un frate, dar tu îmi eşti ca un fiu. Nu pot să te las singur, să te duci peste ei de parcă ai fi un nenorocit de cowboy. Familia ta are nevoie de tine. La dracu', şi eu am nevoie de tine, bou încăpățânat ce eşti!

Beauregard se aplecă şi mai mult şi îl privi în ochi.

— Eu sunt gata, Boonie. Ştiu ce crezi tu că are nevoie familia mea, dar eu am să-ți spun ce vreau eu. Vreau să faci pentru fiii mei ceea ce ai făcut pentru mine. Să fii acolo. Cred că înțeleg acum de ce a plecat tăticu'. Beauregard şi

Gândac sunt aceeaşi persoană. Una care nu e bine să fie în preajma unei familii.

Boonie îşi smulse şapca din cap şi se lovi cu ea peste genunchi.

— Încetează să-mi mai spui tâmpenii de-astea! Eşti tatăl lor. Eşti căsătorit cu Kia. Ei au nevoie de tine. Dacă pleci, o să faci aceeaşi greşeală ca Anthony, zise Boonie cu atâta însufleţire încât din gură îi zburară picături de salivă.

Beauregard se ridică. Boonie îl imită, dar îi trebui ceva mai mult timp. Îşi puse la loc pe cap şapca pătată.

— Dacă nu vrei să mă ajuţi, o să plec, zise el.

— Aş face orice pentru tine, zise Boonie, încrucişându-şi braţele la piept. Ştii asta. Dar am văzut ce efect a avut plecarea lui Anthony asupra mamei tale. Cum te-a afectat pe tine. Ştiu că el a crezut că a luat o decizie bună, exact ca tine, dar greşiţi amândoi! Gândac, uită-te în jur! Eşti tot ce mi-a mai rămas din familie. Mai gândeşte-te, zise Boonie.

— Chestia asta e în noi. În mine. A fost şi în tatăl meu. E ca un cancer. Trebuie să se termine odată cu mine, Boonie. Kia nu e ca mama. Băieţii n-au să crească aiurea, ca mine. Javon n-o să meargă la şcoala de corecţie. Va scăpa pe caz de autoapărare. Iar dacă Darren îşi revine...

Beauregard se opri ca să-şi înghită nodul din gât.

— Când Darren îşi va reveni, el, fratele lui şi sora lor vor creşte şi vor pleca din Red Hill. Vor merge la colegiu şi se vor îndrăgosti. Vor avea copii la rândul lor. Singura modalitate în care se poate împlini acest viitor este s-o rezolv cu Ronnie şi cu Lazy. Acum, dacă mă poţi ajuta, îţi mulţumesc. Dacă nu poţi, măcar nu-mi sta în cale. Ţi-aş mulţumi şi pentru asta.

Boonie inspiră adânc, pe gură. Ochii i se pironiră undeva dincolo de Beauregard, pe peretele din spatele reclinerului. Era plin cu poze vechi, în rame ieftine. Boonie şi soţia. Prima zi la depozitul de fier vechi. El şi Anthony lângă

maşina lui Mercury Comet 67. Îl privi din nou pe Beauregard.

— Hai să mutăm maşina aia. După aia ne putem ocupa de tot restul, zise Boonie.

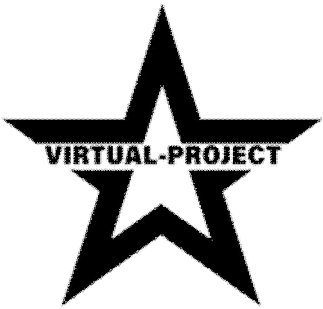

— Bună, mamă, zise Beauregard.

Mama lui tresări şi pleoapele începură să-i fluture. Se ridicară încet, iar Beauregard aproape că putu să-i vadă mintea străduindu-se să se concentreze.

— Arăți ca dracu', zise ea într-un final.

— Ştiu, chicoti Beauregard.

— Cât e ceasul?

— E trecut de nouă.

— Te-au lăsat să vii în afara orelor de vizită?

— Nu prea le-am dat de ales.

Ella îi aruncă o privire piezişă.

— Ce s-a întâmplat? Ți-au spus că nu mai am decât o săptămână?

— Nu. Hei, mama, îți aminteşti când am cules afinele alea care crescuseră în spatele casei? Cred că au fost vreo cinci kilograme. Pe urmă a venit tăticu şi mi-a adus figurina aia grozavă G.I. Joe. Cred că se numea Action Man. A trecut pe la noi şi ne-a ajutat şi el să culegem. Pe urmă, am intrat în casă şi tu ai făcut prăjitura aia. Mai ții minte?

— Cred că ți-au spus că o să mor peste o oră, bombăni femeia.

Beauregard îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Ella se cutremură.

— Dumnezeule, parc-ai fi taică-tău, zise ea.

— Nu, o contrazise Beauregard oprindu-se din râs. Doar mă gândeam. N-a fost mereu rău. Ştii, tu cu mine şi cu tata. Ziua aia a fost drăguță. Nu se întâmpla prea des să fim aşa.

— Cum?

— O familie.

Ella începu să privească în gol.

— Fugi, nu-i aşa?

— Ce te face să spui asta?

— Mamele îşi cunosc copiii.

— Nu fug. Trebuie doar să rezolv nişte lucruri.

— Îhî. Aşa obişnuia şi el să zică. Doar că într-o zi ceva l-a rezolvat pe el.

Beauregard se ridică de pe scaun. Merse la marginea patului mamei sale. Se aplecă peste mânere şi o sărută pe frunte.

— Uneori eşti mai rea decât un şarpe cu clopoței muiat în arsenic, dar eşti mama mea şi te iubesc, îi şopti el la ureche. Şi nu mă aştept să-mi răspunzi la fel.

O mângâie uşor pe frunte înainte să plece spre uşă.

Ella îl privi dispărând pe hol. Îşi linse buzele uscate.

— La revedere, Gândac, şopti ea.

Douăzeci şi nouă

Reggie trase o altă linie. Nu mai luase cocaină de multă vreme. Prefera gustul dulce al substitutelor de heroină. Oricum, calul de dar nu se căuta la dinți. Ann avea cocaină, aşa că asta priza. Imediat după ce-i ajunse în sânge, îşi aduse aminte de ce nu-i plăcea. Îşi simți fiecare centimetru pătrat de piele de zece ori mai sensibil. Părea că începuse să simtă chiar şi prin păr. Ann îi luă eprubeta şi puse o linie

subțire pe dosul palmei. Inspiră şi începu imediat să-şi frece nasul cu putere.

— Doamne Dumnezeule! Rahatul ăsta e chiar tare, zise ea.

— Îhî, o aprobă Reggie.

Îşi simțea inima în piept ca un dansator irlandez încălțat cu saboți de lemn.

— Haide. Haide să facem ceva. Cocaina mă înc inge.

— Ce, ți-e foame? întrebă Reggie.

Ann strâmbă din nas şi-l apucă de prohab.

— Nu, sunt încinsă. O să mâncăm după aceea, se alintă ea.

Reggie o lăsă să-l tragă deasupra ei. În timp ce asista nemişcat la încercările ei de a-i da jos pantalonii, auzi un zgomot în camera din față. Asta nu era neobişnuit. Wonderland nu era nimic altceva decât o serie de zgomote puternice, întrerupte doar din când în când de momente de linişte şi pace.

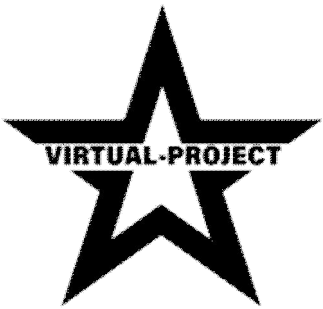

Beauregard se minuna că toată lumea folosea numele acela. I se părea imposibil ca vreunul dintre mutanții care atârnau pe acolo să înțeleagă noțiunea de sarcasm. Pentru ei, chiar era Wonderland. Beauregard se gândea că mai bine ar fi fost ca locul acela să se numească „Tărâmul fără de speranță” sau „Împărăția sifilisului şi a păduchilor lați”. Ascuns între dealurile din Carolina, la capătul unui drum pitoresc, Wonderland era o oază pentru tot felul de lucruri.

Patru containere duble erau conectate ca să formeze un T, lângă un lac încântător. Locația sa pastorală contrasta însă cu genul de distracție pe care îl oferea. În Wonderland puteai să te dedai la tot felul de vicii. Cele mai populare erau sexul şi drogurile, acompaniate în bună măsură de alcool. Nu-şi bătuse capul să se ducă acasă la Reggie. Ronnie era un trădător mincinos, dar nici măcar el nu avea cum să fie atât de prost. Era posibil să fi crezut că scăpase de el, dar trebuia să se ferească de Lazy. N-avea cum să se întoarcă în containerul acela. Preferase să meargă într-un loc în care avea să se simtă în siguranță. Undeva unde se putea linişti în timp ce încerca să vândă platina, dar să poată sărbători în acelaşi timp faptul că îi păcălise şi pe Gândac, şi pe Lazy.

Wonderland era locul cel mai potrivit.

Undeva pe dreapta, chiar lângă coasta muntelui, era parcată o menajerie de maşini şi camionete uzate. Automobilul lui Reggie stătea chiar lângă o camionetă care avea arborat un steag confederat în luneta din spate. Din ferestrele monstruozității construite din case mobile se auzea un ritm aiuritor. Odinioară, un loc ca ăsta ar fi fost cârciumă. Acum era cu totul altceva. Beauregard îşi băgă în pantaloni pistolul de .45 şi păşi pe muşchiul şi iarba de la baza T-ului, acolo unde cineva tăiase o uşă rudimentară.

În fața acesteia stătea un bărbat slab care sorbea dintr-o sticlă din buzunar. Îl privi lung pe Beauregard.

— Ce mai faci, Hoss? întrebă.

— Bine, Skeet, răspunse Beauregard.

— Nu te-am mai văzut demult, răspunse bărbatul sorbind din nou din recipient. Dacă-l cauți pe Jimmy, să ştii că n-ai noroc. L-au săltat. Face doi ani la Coldwater pentru posesie.

— Nu, nu-l caut pe el.

Prin uşă ieşi un tip scund dar lat, care purta o şapcă împodobită cu steagul confederat şi avea o față care semăna cu un drum de pietriş. În mână ținea un pahar de plastic

roşu, plin cu băutură. Beauregard privi mai atent. Primul container servea drept bar şi hol. O frumuseţe cu un păr ca pana corbului, numită Sam, stătea în spatele barului, construit din nişte bucăţi vechi de placaj şi nişte lăzi de lapte. În apropiere, se aflau cinci sau şase scaune jerpelite. Pe ele stăteau nişte oameni, răstigniţi ca nişte păpuşi. Ceilalţi clienţi se aflau în jurul a două mese din plastic, de grădină. Un hipster cu pantaloni scurţi şi sandale flecărea cu Sam. Nimeni nu-i dădea mare atenţie fetei dezbrăcate care dansa pe scena confecţionată dintr-o masă furată din cantina unei şcoli. În spatele ei, pe perete, era un semn Coors de neon. Asta făcea ca pielea fetei să strălucească într-un roşu diavolesc. Restul luminilor fuseseră reduse până la un nivel la care să-ţi poţi găsi metadona dac-o scăpai pe jos. Aerul mirosea puternic. Aromele de iarbă, whiskey şi sudoare se amestecau ca în laboratorul unei vrăjitoare.

— Sam conduce lucrurile acum?

— S-ar putea spune şi aşa. Adică, doar e soră-sa...

— Şi cum se descurcă?

— Binişor, ridică Skeet din umeri. Cei mai mulţi oameni se comportă de parcă Jimmy ar fi încă aici.

— Da, uite ce e, Skeet: unde sunt Ronnie şi Reggie? Am văzut maşina afară.

Ochii apoşi ai lui Skeet străfulgerară în stânga şi în dreapta. Ezită puţin până să răspundă.

— Păi, Ronnie a plecat, dar Reggie e în spate.

— Mulţumesc.

— Ce vrei, băiete? îl întrebă bărbatul cu şapca confederată.

Cuvintele sunară aiurea.

— Nimic, zise Beauregard.

Dădu să treacă pe lângă el. Celălalt întinse mâna şi-l prinse de braţ. Beauregard privi întâi la mâna străinului şi apoi la faţa lui.

— Nu putem s-avem şi noi un loc în care să n-apară de-ăştia de-alde tine! La dracu', aţi luat până şi Casa Albă.

— Dacă nu-ţi iei mâna de pe mine, o să te oblig să ţi-o înghiţi.

— Bobby, hai, lasă, interveni Skeet.

Sări de pe scăunel şi îndepărtă mâna albului de pe Beauregard. Bobby bombăni ceva, dar Beauregard nu-l băgă în seamă. Parcurse primul container până când ajunse la intersecţia T-ului.

Stânga sau dreapta? Beauregard hotărî că nu conta. Trebuia să fie pe undeva pe-aici. Jimmy Spruill închiria cu ora camere în vârful T-ului. În cazul în care doreai să te droghezi împreună cu sufletul tău pereche peste noapte. Aici, în Wonderland, se renunţase la orice pretenţie de civilizaţie. Cele patru containere, unite la capete, erau un Tartar afumat, îmbibat de mirosuri fetide şi plin de ace folosite. Niciunul dintre cei care stăteau pe jos nu-şi ridică privirea de la garou. Aşezarea dormitoarelor se schimba de la un container la altul. Uneori erau pe dreapta, alteori pe stânga. Niciunul nu avea ferestre. În loc de uşi, fuseseră montate perdele de mărgele sau draperii de duş. Nimeni nu-l certă pe Beauregard când trase cu ochiul. De câteva ori primi chiar o invitaţie să se alăture festivităţilor.

Îl găsi pe Reggie în ultima cameră din ultimul container. Fundul său spălăcit pistona deasupra fetei aceleia imense pe care Beauregard o mai văzuse şi la el acasă cu câteva săptămâni mai devreme. Pantalonii i se adunaseră la glezne. Femeia îşi deschise ochii şi-l privi pe Beauregard peste umărul lui Reggie.

— Iubitule... scânci ea.

— Aşa... zi... oftă Reggie.

— Iubitule, a venit cineva, scânci din nou femeia.

Reggie îngheță la mijlocul cursei. Beauregard păşi în cameră şi-l apucă de păr. Îl ridică de pe femeia aceea imensă şi-l dădu cu fața de perete. Când îl trase înapoi, din nasul şi bărbia lui Reggie curgea un şuvoi de sânge. Îl mai trânti o dată. Pe perete rămase un fel de portret însângerat.

— Băi, Reggie, ridică-ți pantalonii, că trebuie să vorbim.

Omul îl ascultă, dar Beauregard nu-i dădu drumul la păr. După ce-şi acoperi fundul îngust, Beauregard îl scoase din cameră. Femeia se chinuia să se ridice din pat. Sânii ei imenşi i se revărsaseră peste pântece ca o avalanşă.

— Lasă-l în pace! strigă ea.

Beauregard o ignoră şi începu să-l tragă pe Reggie în lungul holului. Acesta încercă să se prindă de pereți, dar nu găsi niciun sprijin. Ann se ridică într-un târziu şi îşi aruncă un tricou pe ea. Lipăi după Beauregard cât de repede era în stare. Când cei doi ajunseră în zona barului, Skeet sări de pe scaun.

— Băi, Gândac, ce naiba? zise el.

Bobby sări de pe scaun şi se aruncă spre Beauregard. Acesta îşi dăduse seama că abia aşteaptă o bătaie încă de când îi văzuse fața neagră intrând pe uşă. Înainte ca Bobby să ajungă, îşi scoase pistolul din pantaloni. Îl întoarse ca să-l prindă de țeavă şi îl lovi cu patul pe Bobby peste falcă şi gură. Şapca confederată îi zbură din cap. Beauregard îl împinse pe Reggie deoparte, lăsându-l pe Bobby să cadă peste una din mese. Băuturile se vărsară, iar masa se rupse sub greutatea bărbatului. Beauregard se întoarse şi privi din încăpere, după care dădu să iasă.

— Prindeți-l! strigă Ann.

— Eu îl iau pe ăsta de aici. Oricine are o problemă cu asta, aştept să-mi zică.

Nu vorbi nimeni.

Beauregard ieşi cu spatele pe uşă, ducând cu el un Reggie fără cămaşă şi care plângea în hohote.

— Staţi aşa? Pur şi simplu? Ce mai prieteni! strigă Ann.

Sam turnă nişte rachiu dintr-un recipient mare din plastic într-un borcan cu mâner şi i-l dădu hipsterului.

— Nu te poţi certa cu un .45, zise el cu glas gutural.

Bărbaţii care stătuseră la masa distrusă se mutară la bar. Conversaţiile, care se întrerupseseră pentru o vreme, reveniră la volumul lor obişnuit. Fata de pe scenă coborî, lăsând în locul ei o alta, şi mai slăbănoagă. Skeet şi alţi câţiva tipi îl ajutară pe Booby să se ridice şi-i dădură nişte prosoape de hârtie ca să-şi şteargă gura însângerată. După câteva minute, totul reveni la normal. Era ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi, din toate punctele de vedere, chiar aşa era.

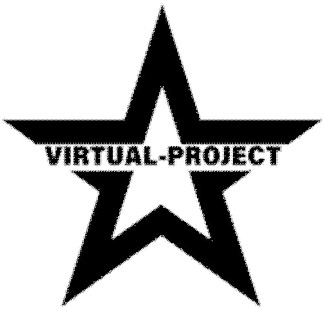

Beauregard ieşi de pe Şoseaua 301 şi intră pe reţeaua de drumuri înguste, care ieşea din districtul Caroline, îndreptându-se spre Red Hill. Mergea pe mijlocul liniei albe care marca drumul cu o singură bandă, prefăcându-se că e pe autostradă. Reggie era pe scaunul din dreapta, cu faţa lipită de geam. Nici el nici Beauregard nu vorbeau. Nu aveau nimic să-şi spună.

Beauregard intră pe un drum de ţară. Trecură pe lângă o celulă telefonică înconjurată de un gard nou, strălucitor, care scânteie în lumina farurilor. De acolo o luară pe o alee îngustă, acoperită cu asfalt crăpat. Aceasta se sfârşea într-

un luminiş unde se aflau rămăşiţele unei fabrici vechi, care arătau ca un fel de Stonehenge.

— Ieşi. Să nu fugi, fiindcă o să te împuşc în spate, zise Beauregard.

Reggie coborî din camionetă. O porni la fugă imediat ce puse picioarele pe pământ. Se îndreptă spre pădurea care înconjura luminişul. Beauregard trase în aer. Reggie se aruncă la pământ, iar firele de iarbă îl zgâriară pe piept. Simţi o mână cum îl apucă de păr şi-l ridică în picioare. Se lăsă tras înapoi spre camionetă. Beauregard îl lipi de portiera din dreapta. Pentru un moment, se priviră în ochi.

Beauregard îl lovi în stomac. Reggie se îndoi şi apoi căzu în genunchi. Din gâtlej i se auzi un gâlgâit. Beauregard se gândi că are să verse, dar Reggie se abţinu. Mai scoase câteva gâlgâituri şi apoi îşi ridică fruntea. Beauregard se aşeză pe vine ca să fie la acelaşi nivel.

— Am să-ţi pun o singură întrebare: unde e Ronnie.

— N-am ştiut. N-am ştiut ce vrea să facă. N-aş fi acceptat niciodată, se tângui Reggie.

Beauregard îşi puse pistolul la spate. Luă mâna stângă a lui Reggie. Folosindu-şi cealaltă mână, deschise portiera camionetei. Reggie înţelese prea târziu ce avea de gând ca să mai poată opune vreun fel de rezistenţă.

Beauregard luă încheietura lui Reggie şi-i puse mâna în cadrul uşii. Trânti apoi portiera peste degetele bărbatului.

Gura lui Reggie se umplu cu vomă acră şi de data aceasta chiar vărsă. Lichidul i se scurse printre dinţi, în jos, pe piept. Urlă. Dădu din picioare. Înghiţi puţină vomă şi apoi o scuipă din nou.

— Unde e, Reggie? întrebă Beauregard.

Peste luminiş se abătu o pală de vânt. Firele de iarbă începură să danseze precum valurile într-o lagună.

— Nu... ştiu.

Beauregard deschise uşa şi o închise din nou peste degetele lui Reggie. Acesta îşi dădu capul pe spate şi începu să urle. Ochii i se măriseră şi ajunseseră cât un dolar de argint.

— Nu mă face să pârăsc! E fratele meu! Nu mă sili să-ți zic! O să-l omori dacă-ți spun! hohoti Reggie.

Pe obraji începură să i se rostogolească lacrimi mari, care îşi croiau drum prin stratul de sânge de pe bărbie, lăsând în urmă dâre albe.

— Am să te ucid dacă nu-mi spui. Au venit la mine acasă, Reggie. L-au împuşcat pe fiul meu. Totul fiindcă Ronnie nu s-a ținut de plan. Nu vreau să te mai fac să suferi, Reggie. Dar n-am să mă opresc. Nu mă opresc până când nu-mi spui unde e. Dacă leşini, o să te trezesc. Dacă-ți amorțeşte mâna asta, începem cu cealaltă. Continuăm cu picioarele. Şi apoi cu scula. Camioneta asta o să te halească bucată cu bucată, zise Beauregard.

— Îmi pare aşa de rău! Nu ştiam ce are de gând.

— Te cred, Reggie. Te cred. Unde e Ronnie?

Mărul lui Adam se ridică şi coborî ca o plută de pescuit. Beauregard deschise din nou portiera.

— Stai! se rugă Reggie.

— N-am timp s-aştept.

— Te rog. E fratele meu.

— Iar Darren e fiul meu.

Niciunul dintre ei nu mai zise nimic. Undeva în depărtare apăru un câine. Reggie dădu din cap.

— S-a dus în districtul Curran. Peste dealuri. S-a ascuns la o tipă numită Amber Butler. Cred că locuieşte pe şoseaua Durant. Nu ştiu ce-a făcut cu duba.

Beauregard se îndreptă de spate.

— Bine. Bine, zise el cu un glas robotic.

Reggie privi în sus la el. Ochii îi erau roşii şi înlăcrimați.

— Mi-e teamă, Gândac.

Beauregard îşi scoase pistolul.

— N-ai de ce, Reggie. Doar închide ochii.

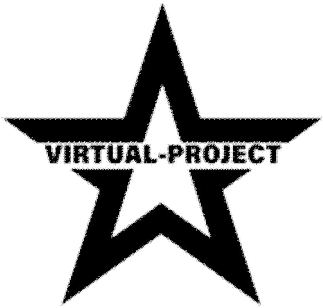

Beauregard se întoarse la depozitul de fier vechi cu puțin înainte de răsărit. În spatele camionetei avea o prelată de dimensiunile unui om. Biroul era închis, dar ştia că Boonie păstrează o cheie de rezervă într-un Pontiac vechi aflat lângă clădirea principală. Deîndată ce o găsi, intră în birou şi luă o altă cheie din stativul aflat la stânga mesei de lucru a lui Boonie. Se întoarse afară şi luă prelata de dimensiunile unui om. O ridică pe umeri, gemând din rărunchi. Se împletici până în spatele biroului, unde găsi un Chevy Cavalier aproape dezmembrat. Îşi folosi una dintre mâini ca să deschidă portbagajul cu cheia pe care o luase din birou. Aruncă pachetul de pe umăr şi apoi închise capacul. După aceea, intră din nou în birou şi încuie uşa în urma lui. Îşi luă telefonul de pe biroul lui Boonie în drum spre canapea. Avea un singur mesaj. De la Jean, nu de la Kia.

Darren a ieşit din operație. I-au scos glonțul. Situația e încă critică.

Beauregard se lăsă să cadă pe canapea. Îşi lipi telefonul de frunte. Darren ieşise în sfârşit din operație. Darren, care chicotea mereu la auzul absurdității cuvintelor urâte. Scoseseră un glonț din băiețelul lui. Ochii începură să-i ardă. Îşi îngropă fața în mâini. Tristețea şi vinovăția erau două muşte negre care se învârteau bâzâind în jurul inimii sale. Îşi şterse ochii şi încercă să alunge sentimentele alea.

Inima lui?... Avea să le-o dea lor când totul se va fi sfârşit.

Treizeci

Ronnie se aplecă şi-şi aprinse ţigara de la arzătorul aragazului lui Amber. Trase adânc fumul în piept, lăsându-l să-i umple plămânii. Cancerul nu avusese niciodată un gust mai bun. Merse la fereastră şi ridică lamele jaluzelelor. Nimic. Doar întuneric. Lăsă fumul să-i iasă prin nări. Amber tocmai plecase să-şi înceapă schimbul la spital. O rugase să-i aducă nişte pastile, dar ea îl refuzase categoric.

— Ronnie, nu mai fac chestii din astea. Sunt angajată pe perioadă nedeterminată. N-am de gând s-o dau în bară.

— La naiba, atunci adu-mi nişte aspirină din aia mai puternică. Am nevoie de ceva, spusese el.

Ar fi luat orice. Nervii îi erau încordaţi şi ţepoşi ca un gard de sârmă ghimpată. Îl sunase pe Reggie toată ziua, dar nu-l găsise. Telefonul nu-i intra nici măcar pe căsuţa vocală. Suna pur şi simplu de câteva ori şi se deconecta. Trase încă o dată din ţigară şi lăsă fumul să-i iasă pe nas şi pe gură. Lazy sunase de atâtea ori încât telefonul de unică folosinţă rămăsese într-un final fără minute.

Ronnie scutură nişte scrum în chiuvetă. Amber avea propriul ei container, la capătul unei alei lungi, la fel ca Reggie. Drumul era mărginit pe o parte de un lan de porumb, iar pe cealaltă de un pâlc de aluni. Nu puteai fi luat prin surprindere. Nu că ar fi ştiu cineva unde este. Asta dacă nu-l prindeau pe Reggie. Doar că Lazy nu ştia de Wonderland. Cel puţin, aşa spera Ronnie. Trase din nou din ţigară. Era posibil să trebuiască să meargă până acolo. Să-l ia pe Reggie şi să pornească spre coasta de vest. În Virginia nu mai aveau ce face. Gata. Ar fi putut chiar...

Auzi un motor ambalat undeva în întuneric. Veni din nou la fereastră. Nu văzu niciun fel de faruri. Alergă până la

geantă şi îşi luă arma. Stinse ţigara pe linoleum şi apoi apăsă pe întrerupătorul luminilor, Respirând cu greutate, trase cu ochiul prin jaluzele. Motorul acela era aproape. Îi putea simţi vibraţiile când se ambala din nou şi din nou. Îşi supse dinţii. Oare putea să ajungă la Mustang? De la uşa din faţă şi până la maşină erau cel puţin zece paşi. Îşi trecu limba peste buze. Motorul încetă să se mai ambaleze. Acum se auzea un vaiet metalic. Ronnie deschise jaluzelele doar puţin.

— La naiba! urlă el.

Porni în fugă către uşa din spate. Un camion de remorcare se îndrepta în viteză către container, cu farurile stinse. Ronnie ajunse în bucătărie, când vehiculul atinse peretele din faţă care explodă, umplând interiorul casei mobile cu fragmente de sticlă, metal şi lemn. Întreaga structură se cutremură de răgetul motorului. Impactul îl aruncă pe Ronnie în frigider. Mânerul acestuia îl lovi ca un pumn în rinichi. Ricoşă din frigider şi porni din nou spre uşa din spate.

Ronnie deschise cu piciorul şi se avântă pe scările nesigure, coborându-le câte două o dată. Ajunsese aproape pe pământ, când cineva îl lovi cu uşa, din spate. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi. Arma îi căzu din mână şi dispăru în întunericul de sub container. Ronnie se întoarse pe spate şi se folosi de picioare ca să împingă uşa înapoi către cel care îl urmărea.

Uşa îl lovi pe Beauregard în faţă. Simţi cum i se rupe ceva în nas. Din nări începu să-i curgă imediat sânge. O bucăţică dintr-un incisiv îi alunecă pe gât. Căzu pe spate, dar se sprijini de zidul casei mobile. Se echilibră şi ieşi pe uşă cu pistolul în mână, îl zări pe Ronnie cum aleargă prin lanul de porumb. Beauregard ocoli containerul în fugă. Când ajunse la camion, scoase ranga pe care o fixase pe pedala de acceleraţie. Sări în vehicul şi dădu cu spatele. Aprinse toate

farurile. Apăru o singură dâră de lumină, din partea dreaptă. Probabil că farul din stânga fusese distrus. Trebuia să se descurce şi cu unul singur. Băgă în viteza întâi şi apăsă pe accelerație până la podea.

Pe urma lăsată de Ronnie în lanul de porumb ar fi putut s-o ia şi un orb. Farul anima umbrele printre care trecea camionul, care strivea plantele, rând după rând. Ronnie fugea în linie dreaptă, lăsând în urmă porumbi rupți. Beauregard băgă în viteza a doua şi se apropie. Ronnie realizase probabil inutilitatea de a se întrege la fugă cu un camion pe o linie dreaptă. Coti brusc la dreapta. Beauregard îşi dădu seama că se îndrepta spre alee. Probabil voia să se ascundă în pădure. Sau poate că n-avea habar încotro se îndreaptă. Frica are felul ei ciudat de a-i prosti chiar şi pe cei mai deştepți dintre oameni.

În loc să rotească volanul spre dreapta, Beauregard apăsă frâna şi coti spre stânga. Fundul camionului trecu peste rânduri ca o piatră aruncată în apă. Ronnie văzu un val de pământ şi plante de porumb îndreptându-se spre el cu o secundă înainte ca spatele camionului să-l lovească şi să-l facă să zboare ca o minge de fotbal.

Beauregard simți camionul cum îl loveşte pe Ronnie. Era ca şi cum s-ar fi ciocnit cu un cerb mărişor. Scoase vehiculul din viteză şi opri motorul. Îşi luă arma şi coborî. Rămase nemişcat lângă vehicul şi auzi nişte gemete venind dinspre vest. Trecu printre plantele uscate aproape complet din cauza săptămânilor fără ploaie.

Ronnie zăcea pe spate, cu picioarele îndoite în nişte unghiuri ciudate. Chiar şi pe întuneric, Beauregard putea vedea că pantalonii erau pătați. Din corpul lui Ronnie Sessions curgeau tot felul de fluide într-un ritm alarmant. Încerca să se târască spre înapoi, dar brațele nu-l ajutau. Beauregard lăsă mâna cu arma să atârne într-o parte. Îşi

şterse nasul cu cealaltă. Propriul sânge arăta de parcă ar fi fost ulei de motor.

— Iisuse, Gândac, am dat-o-n bară. Ştiu. Îmi pare rău. Cred că mi-am rupt picioarele, zise Ronnie.

Barba sa cu şuviţe albe era acum pătată cu sângele care-i curgea din gură.

— Nu. Eu ţi le-am rupt. Şi... nu-ţi pare rău cu adevărat. Regreţi doar că te-am prins, zise Beauregard.

Ronnie respiră adânc de câteva ori.

— Ba da, Gândac. Acum, despre lucrare, Kelvin, restul...

Beauregard îşi puse piciorul pe tibia lui Ronnie, lăsându-şi întreaga greutate pe osul sfărâmat. Ronnie scoase un sunet ciudat: jumătate urlet, jumătate geamăt înăbuşit.

— Să nu-i spui numele. Îţi pare rău şi pentru fiul meu? Au venit la mine acasă, Ronnie. Băieţelul meu zace acum pe un pat de spital, luptându-se pentru viaţa lui. Şi de asta îţi pare rău? întrebă Beauregard.

Ochii lui Ronnie începură să se zbată în orbite şi se concentrară cu greu asupra lui Beauregard, care se aşeză în genunchi lângă el.

— Pur şi simplu n-ai putut să urmezi nenorocitul ăla de plan, nu-i aşa?

— N-aveam cum să devin din nou un gunoi alb sărac, Gândac! M-aş fi putut obişnui să rămân gunoi. Dar n-am suportat să fiu din nou sărac.

Beauregard dădu încetişor din cap.

— Unde e duba?

Prin ceaţa care învăluise mintea lui Ronnie se contură un gând ceva mai limpede.

— L-ai prins pe Reggie, nu? L-ai ucis, Gândac? El nu ştia ce am eu de gând. L-ai omorât pe fratele meu?

Beauregard rămase tăcut. Ronnie îşi auzi doar propria respiraţie greoaie. Clipi apăsat de trei sau patru ori. La

colțurile ochilor îi apărură nişte lacrimi care începură să se scurgă în lungul ridurilor.

— Duba, Ronnie.

— Auzi, Gândac. Să-ți iau morții în...

Beauregard îl împuşcă pe Ronnie în genunchiul stâng. Gura acestuia i se deschise într-un rictus al agoniei. Beauregard se ridică în picioare.

— Asta a fost pentru Kelvin.

Beauregard îl împuşcă şi în celălalt genunchi. Ronnie începu să vomite, se înecă şi vomită din nou. Beauregard îi dădu cu piciorul capul într-o parte ca să nu se sufoce. Îl dorea lucid.

— Asta a fost pentru Darren, zise Beauregard. Am să te mai întreb o dată. Unde e duba?

Ronnie îşi întinse gâtul ca să-l privească în ochi.

— Şi de ce ți-aş spune, Gândac? Oricum o să mă omori, zise el gâjâit.

— Te pot chinui o grămadă de vreme înainte să se întâmple asta, zise Beauregard.

Ronnie închise ochii. Irişii i se mişcau sub pleoape de parcă ar fi intrat într-o etapă de somn REM. Trecură câteva momente, în care Beauregard îl aşteptă să răspundă.

— Chiar n-am timp pentru asta, zise el într-un târziu.

Îşi puse piciorul pe genunchiul drept al celuilalt şi apăsă zdravăn cu tocul pe rana de glonț aflată chiar deasupra rotulei. Ronnie urlă şi se ridică de la talie în sus ca un vampir aflat într-un sicriu. Dădu să-l apuce pe Beauregard de coapse, dar acesta îşi îngropă un genunchi în fața lui. Ronnie se prăbuşi la pământ cu brațele întinse. Atinse cu degetele câțiva ştiuleți de porumb. Când îşi deschise ochii, Beauregard citi în ei că Ronnie nu mai avea energie să se lupte.

— E pe pământul bunicului meu. Şoseaua Crab Thicket. E proprietatea băncii, dar nimeni nu vrea să locuiască în

pustietatea aia nenorocită, zise Ronnie pe un ton tânguit. Iisuse! Ce lume nenorocită! croncăni el.

Din gură începu să-i curgă un şuvoi de sânge. Beauregard îşi întoarse capul şi scuipă la rândul lui un amestec de salivă şi de sânge. Îşi puse piciorul pe pieptul lui Ronnie şi ţinti spre capul acestuia.

— Lumea e în regulă. Noi suntem cei care-o nenorocim, zise el.

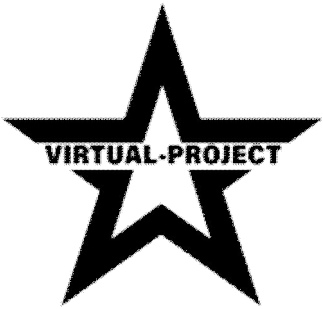

Beauregard ajunse la depozitul de fier vechi pe la miezul nopţii. Maşina lui Boonie era încă acolo. Unchiul său îl întâmpină imediat ce el coborî din camionul de remorcare. Stătea în faţa uşii biroului cu mâinile în şolduri. Îl privi pe Beauregard scoţând o prelată verde din camion. Pachetul se prăbuşi la pământ cu o bufnitură puternică.

— Ai aflat unde e duba?

— Da.

Boonie oftă şi-şi potrivi şapca.

— Îl putem pune în Cavalier împreună cu fratele lui. Într-o oră o să fie doar un cub de metal, zise Boonie.

Îşi miji ochii şi-l studie pe Beauregard. Arătă spre farul spart şi spre ştiuleţii înţepeniţi în masca radiatorului.

— Se pare că n-a renunţat prea uşor.

Beauregard se zări în geamul de la portiera şoferului.

— M-am bucurat c-a fost aşa.

Treizeci şi unu

— O să fie 87,5 dolari, doamnă, zise Lazy, împingând două cartuşe de Marlboro roşu pe tejghea.

Bătrâna îşi aşezase tot acolo geanta în care îşi ducea tubul de oxigen. Scoase o sută din buzunarul pantalonilor ei galbeni de poliester şi i-o dădu lui Lazy. În timp ce-i număra restul, auzi un şuierat ascuţit venind din birou. Dădu banii doamnei Jackson şi intră în încăperea din spate.

Telefonul suna şi vibra pe birou.

— Alo?

— Vrei platina? E la mine. Vino aici. Doar tu şi băiatul ăla cu cicatricea. Şi încă unul care să conducă duba. E două şi ceva. Presupun că puteţi ajunge până la cinci. După ora asta, să mor eu dacă n-o arunc într-un lac, zise vocea de la capătul celălalt.

— Sunteţi domnul Beauregard cel dispărut? Credeam că telefonul ăsta e la Ronnie.

— N-a mai avut nevoie de el. Îţi trimit un mesaj cu adresa, zise Beauregard.

— Beau, chicoti Lazy, nu cred că înţelegi cum merg chestiile astea. Tu nu-mi dai mie ordine. Nu-mi spui unde să merg sau ce să fac. Asta e treaba mea. Dacă-ţi zic să-mi aduci duba, îmi aduci nenorocita de dubă. Dacă-ţi poruncesc să mănânci un sandvici cu căcat, îl haleşti şi-mi ceri în plus un pahar cu pişat ca să meargă mai bine. Aşa funcţionează lucrurile pe-aici.

Îl auzi pe Beauregard respirând adânc la celălalt telefon.

— Eu cred că tu nu înţelegi. Ai nevoie de chestia asta mai mult decât mine. Şi, crede-mă!, Lazy, nu vrei să vin eu la voi. Ai trimis oameni la mine acasă. Mi-ai ameninţat soţia. L-au împuşcat pe băieţelul meu. Vreau să ne întâlnim într-un loc neutru, ca să fim chit. Dacă vin acolo, tare mi-e

teamă că o să omor tot ce-mi iese în cale. Vrei adresa sau nu? întrebă Beauregard.

— Bine, scrâşni Lazy, strângând telefonul. Trimite, băiete. O să avem o discuție când ne întâlnim.

— La cinci, zise Beauregard, după care conversația se opri.

Lazy privi o crăpătură subțire cum înaintează pe ecranul telefonului pe care îl strângea din ce în ce mai tare.

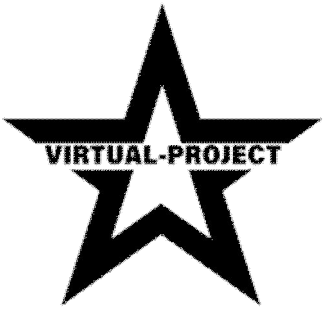

Beauregard îşi închise şi el telefonul cu clapă şi-l aşează pe biroul lui Boonie.

— A înghițit momeala?

— N-avea de ales. A pierdut magazinul de bijuterii. Shade se pregăteşte să-i tragă şuturi în cur. Are nevoie de asta, zise Beauregard.

— Şi crezi c-o să meargă? întrebă Boonie.

Beauregard îşi şterse palmele mari de coapse. Picioarele îl dureau încă de pe urma căzăturii. Durerea îl făcu să tresară, dar ştia că îl şi limpezeşte.

— Trebuie să meargă.

Se ridică de pe scaun, urmat de unchiul lui. Acesta ieşi din dosul biroului şi veni în fața lui Beauregard. Trecu o secundă, apoi alta, încă una. Momentul se prelungi până când se prăbuşi sub propria greutate. Boonie îşi aruncă brațele în jurul lui Beauregard şi-l strânse cu putere. Nepotul lui răspunse la fel.

— E în regulă. Totul o să fie în regulă, zise Boonie.

— Indiferent ce se întâmplă, trebuie să te asiguri că Kia, Ariel şi băieţii primesc ceea ce le-am lăsat, şopti Beauregard lângă obrazul lui Boonie.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Du-te şi vezi-ţi de treabă, băiete.

Îi dădu drumul lui Beauregard, făcu un pas în spate şi se şterse la ochi.

Beauregard dădu din cap şi porni spre uşă. O deschise şi se opri în prag. Soarele amiezii ciopli o umbră prelungă din corpul său.

— L-am iubit pe tăticu'. Dar tu ai fost pentru mine un părinte mai bun decât ar fi putut el fi vreodată.

Ieşi pe uşă şi o închise în urma lui.

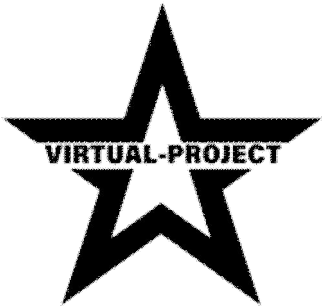

De la Boonie, Beauregard porni spre spital. Se îndreptă direct spre secţia de reanimare. La biroul asistentelor stătea o femeie înaltă şi solidă, al cărei păr castaniu era adunat într-un coc sever.

— Scuzaţi-mă, în ce rezervă se află Darren Montage? întrebă el.

Asistenta îşi ridică ochii din hârtii. Irişii de un verde deschis aveau o anumită duritate.

— Nu poate fi vizitat decât de familie, domnule.

— Sunt... sunt tatăl lui.

— Ah, înţeleg. E în rezerva 245. Poate primi vizite doar de cincisprezece minute, zise ea, după care îşi plecă din nou privirea în clipboard.

Beauregard intră în cameră de parcă ar fi păşit pe lavă încinsă. Mirosul pătrunzător, antiseptic al spitalului părea să fie mai concentrat în secția de terapie intensivă. Parcă toată zona ar fi fost scufundată în dezinfectant.

Darren stătea întins pe spate în mijlocul patului, al cărui capăt era puțin ridicat, aşa încât luminile de deasupra îi cădeau pe față. Asta îl făcea să pară de pe altă lume. Beauregard era conştient că e mic. Ultima dată când îl duseseră la doctor pentru un control, acesta le spusese că e prea puțin dezvoltat pentru vârsta lui. De acolo, din mijlocul patului de spital, legat la tuburi şi maşinării, părea chiar minuscul. Ca una dintre figurinele cu care se juca. Beauregard se apropie de pat. Luă mâna imposibil de mică a fiului său. Era rece la atingere. Aparatele bipăiau şi şuierau ca o maşinărie desenată de Rube Goldberg[31].

— Nu mi-am dorit niciodată să ai viața asta. Nici tu, nici fratele tău, nici sora voastră. Dar am adus nenorocirea la voi. Poate că n-am apăsat eu pe trăgaci, dar e vina mea. Trebuie să recunosc asta. Sper ca într-o zi să-ți dai seama cât de rău îmi pare. Indiferent cum o să meargă lucrurile astăzi, nu cred că am să te mai văd vreodată, Poponeț. Aşa că vreau să-ți spun că te iubesc. Un tată care ține cu adevărat la copiii lui nu face lucruri care să-i rănească. Nu-i pune în calea pericolului. Nu intenționat. Nu trebuie să fie un proscris sau un gangster. Mi-a luat ceva vreme ca să-mi sau seama de asta, zise el.

Se aplecă peste grilaj şi-l sărută pe Darren pe frunte.

— N-am să vă mai rănesc vreodată, zise el.

---

[31] Desenator şi ilustrator american care a inventat în operele sale ansamblurile extrem de complicate de maşini şi unelte care realizează de fapt o operațiune foarte simplă.

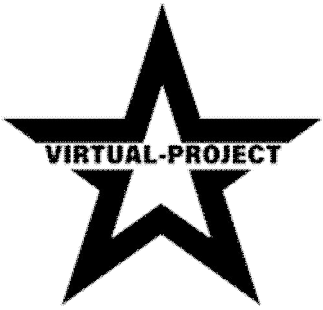

Ariel proba nişte ochelari de soare când îi sună telefonul. Se uită la ecran şi nu recunoscu numărul şi de aceea respinse apelul. Aparatul sună din nou după câteva secunde. Acelaşi număr. Oftă şi răspunse de data asta.

— Alo?

— Bună, zise Beauregard.

— Bună. Ai alt telefon? întrebă ea.

— Da. Ce mai faci?

— Sunt cu Rip la mall. Ce s-a întâmplat?

— Ăăă... nimic. Sper că nu cheltuieşti banii ăia, zise Beauregard.

— Nu. Eu şi cu Rip pierdem pur şi simplu vremea pe aici. Suntem liberi amândoi.

— Da. Păi, doream să-ți spun ceva.

— Ce anume?

Beauregard alungă o muscă de pe față. Duba nu mai avea aer condiționat, aşa încât deschisese ambele geamuri.

— Te iubesc.

Beauregard auzi zvonul unor voci îndepărtate. Zgomotele pe care le întâlneşti într-un mall american. Cacofonia sutelor de paşi. Nu auzi însă vocea fiicei lui.

— Şi eu... şi eu te iubesc, tăticule, zise ea într-un final.

— Trebuie să plec, copilă, zise Beauregard.

— Bine, îi răspunse fata, după care legătura se întrerupse.

Beauregard îşi puse telefonul în buzunar. Ieşi din dubă, ţinând puşca cu două ţevi desfăcută, pe cot. Câţiva nori pufoşi ascunseseră soarele acelei amieze târzii. Merse în faţa dubei şi se sprijini de capotă, privind o maşină lungă şi neagră care venea pe drumul Crab Thicket.

Treizeci şi doi

Cadillac-ul se opri la cincisprezece metri în faţa lui Beauregard. Motorul mârâi ca un prădător care se apropie de pradă. Se deschise uşa din dreapta, pe care ieşi Billy. Pe urmă, cele două portiere din stânga. Din maşină ieşiră Lazy şi încă un bărbat pe care Beauregard nu-l cunoştea. Lazy purta o cămaşă de golf în culori deschise şi pantaloni albi. Părul îi arăta de parcă în el şi-ar fi făcut cuib o pasăre exotică. Rânjea la Beauregard. Porni să vină spre el, dar acesta îndreptă puşca în direcţia lui.

— Destul, zise el.

— Păi, Gândac, ar trebui să începem acum să ne luptăm? Ca în...

— Nu, îl întrerupse Beauregard. Nu. Eu îţi dau ce-i al tău, iar tu îi laşi pe-ai mei în pace.

Lazy îşi trecu limba peste buze.

— Unde sunt Ronnie şi Reggie? întrebă el.

— Într-un loc de unde n-o să-ţi mai facă probleme, zise Beauregard.

— Păi, vezi tu, dac-aşa-ţi tratezi partenerii, cum pot să am încredere în tine? De unde ştiu că n-ai înlocuit platina cu folie de aluminiu? întrebă Lazy.

— Haide, vino să te uiţi, dar mişcă-te încet, zise Beauregard.

— Du-te tu, Burning Man. Vezi dac-o să plecăm cu toţii fericiţi acasă.

Beauregard păstră puşca aţintită pe Billy şi merse cu spatele. Bărbatul îl urmă la o distanţă relativ sigură, până când ajunseră la uşa din spate a dubei. Beauregard făcu semn cu puşca spre uşă. Billy apucă mânerul, îl privi pe Beauregard, a cărui faţă închisă la culoare era însă de nepătruns. Celălalt deschise uşa, sărind totodată în spate.

— Nu mă poţi învinovăţi că sunt încordat, zise el.

Beauregard nu-l băgă în seamă. Bărbatul băgă capul în dubă. În spatele acesteia, se afla un palet de suluri de metal, stivuite pe cinci sau şase rânduri. Billy închise uşa şi se întoarse la ai lui. Beauregard îl urmă, ascultând cum paşii lor strivesc iarba uscată. Sudoarea de pe frunte i se scurgea în ochi, dar nu îndrăzni să se şteargă.

— Deci, care-i situaţia, Burning Man? întrebă Lazy.

— E acolo, răspunse el.

— Cheile sunt în contact, zise Beauregard, începând să se îndepărteze şi mergând cu spatele.

— Stai aşa. Nu pot să urc un membru al familiei mele în maşina aia doar fiindcă aşa zici tu, spuse Lazy.

— Cum adică? întrebă Beauregard.

— Spun că ar fi mai bine să porneşti tu motorul. Ca să ne asigurăm că nu e ca la începutul filmului *Casino,* îl lămuri Lazy.

Beauregard nu se mişcă.

— Sau poate că ai o altă surpriză pentru noi, Beauregard.

Câteva ciori croncăniră pe deasupra lor. Norii se risipiseră şi acum soarele îi lovea cu furie.

— Bine, zise el.

Îşi întinse o mână pe geamul de la şofer şi porni motorul. Se trezi la viaţă tuşind din greu şi huruind, dar porni într-un final şi rămase la relanti. Suna de parc-ai fi ascuţit ceva la polizor.

— La dracu', o să poată să iasă măcar de pe drumul ăsta? întrebă Billy.

— O să fie bine, îl încuraja Beauregard.

— În regulă. Sal, urcă-te acolo şi urmează-ne spre casă, zise Lazy.

Beauregard păşi în spate şi spre stânga. Bărbatul pe care nu-l recunoscuse purta un maieu alb şi nişte blugi strâmți, cu cel puțin o mărime prea mici. Se urcă în dubă.

— Are aer condiționat? întrebă el cu un glas pițigăiat.

— Nu, zise Beauregard.

Lazy îl măsură cu mâinile în şolduri.

— Ştii că n-am terminat, da? O să ne vedem curând, fiule, zise Lazy, făcându-i din ochi lui Beauregard.

— Dacă vreți să veniți după mine, n-aveți decât. Asta... zise el, arătând cu capul către dubiță. V-am dat-o ca să-mi lăsați familia în pace. Chestia asta trebuie să rămână între noi. Nu-ți bate capul, o să fiu prin preajmă. Dar cred că în perioada următoare o să fii cam ocupat cu domnul Shade şi cu ai lui, zise Beauregard.

— S-ar putea, dar nu-ți face griji, n-o să te uităm nici pe tine, îi răspunse Lazy.

Se urcă în maşină. Billy îşi folosi degetul mare şi arătătorul ca să mimeze faptul că-l împuşcă pe Beauregard, după care urcă şi el în față. Şoferul băgă în viteză. Dădu cu spatele într-un tufiş, întoarse şi porni înainte. Sal îl urmă. Drumul accidentat îi făcea să înainteze în ritm de melc.

Lazy îşi scoase telefonul mobil.

— Urmăriți-l când pleacă. Luați-l şi aduceți-l împreună cu familia la magazin. O să ne distrăm cu ei într-un weekend prelungit. Şi nu vă mai jucați cu băiatul ăsta. Intrați peste el cu armele în mână. Nu-l lăsați să vă surprindă.

Încheie conversația şi-şi puse telefonul înapoi în buzunar.

— Vrei să stăm să-i ajutăm? întrebă Billy.

— Nu. Trebuie să ducem duba asta înapoi. Am câteva facturi de plătit şi te vreau lângă mine, zise Lazy.

— Dar eşti sigur că băieții se descurcă?

— Ar trebui s-o facă.

Lazy se lăsă pe spate şi privi la cedrii de pe marginea drumului. Billy porni radioul. Căută printre posturi până când găsi o melodie country. Nu una şmecheră, ca Nashville, ci una adevărată, cântată la chitară de oțel de un glas dogit de whiskey.

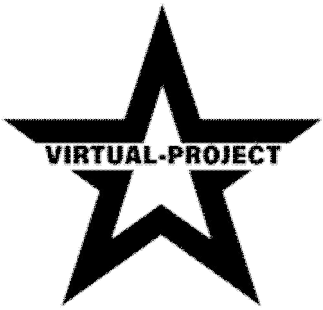

Beauregard îi privi cum înaintează în lungul drumului. Soarele care se apropia de apus scălda maşinile într-o aură viorie. Îşi scoase celularul şi formă numărul telefonului pe care Lazy i-l dăduse lui Ronnie. Era un gest mai degrabă practic decât unul ironic. Acestea fiind zise, se gândi că e cumva potrivit să folosească fix telefonul ăla ca declanşator pentru bombă.

Nu mai făcuse niciuna până atunci, dar se dovedise că nu e foarte dificil. Într-un fel, era ca sistemul de aprindere al unei maşini. Îl sunase pe Lacarte, care-i ținuse o lecție prin telefon. Terminase repede, după o tură pe la magazin şi câteva experimente. Cele două maşini ajunseră la capătul aleii şi se opriră.

Beauregard apăsă pe buton.

Explozia nu făcu un nor asemănător unei ciuperci, dar se dovedi impresionantă. Într-o secundă, duba se transformase într-o sferă de foc arzător, care pornise să se extindă. Deşi maşina se aflase la mai bine de douăzeci şi cinci de metri depărtare, suflul îl lovi pe Beauregard cu forța unui baros. Urechile îi pocniră atât de tare, încât se gândi o clipă că i s-a

spart timpanul. Văzuse explozia o fracțiune de secundă înainte s-o audă. Puşca îi zbură din mâini, iar el aterizâ în fund. Din fericire, arma nu se descărcă. Lumea devenise o piñata care se legăna violent, făcându-l să se simtă rău. Îşi închise ochii şi încercă să-şi găsească echilibrul. Se ridică din fund în patru labe şi auzi zgomotul suferinței peste urletul focului.

Nu muriseră. Erau nenorociți, dar nu morți.

Gura îi era plină de mult prea multă salivă. Respiră adânc şi se ridică de la pământ. Îşi feri ochii cu mâna, încercând să privească în foc. Luneta Cadillac-ului dispăruse. Capacul portbagajului oscila în sus şi în jos ca o stripteuză pe bară. Spoilerul dispăruse. Faptul că maşina continua să se mişte era un omagiu adus ingineriei americane. Se opri pentru un moment în timp ce se deschise portiera de la şofer, care lăsă să cadă prin ea un corp inert. Se închise apoi şi, câteva secunde mai târziu, Beauregard văzu cum roțile maşinii muşcă din pământ, iar Cadillac-ul începe să se îndepărteze.

— Rahat! bombăni el.

Pentru prima încercare de construcție a unei bombe, rezultatul fusese impresionant. Cu toate astea, duba era doar jumătate din ecuație. Dorise să distrugă şi cealaltă maşină. Dar acum nu mai conta ce intenție avusese. N-avea cum să-i lase să scape.

Îşi luă puşca şi se îndreptă spre hambar. Stătea acolo, în mijlocul lanului, de parc-ar fi căzut din stratosferă. Vopseaua de pe uşi se decolorase cu multă vreme în urmă. Suprafața lor doar sugera ideea de violet. Beauregard le deschise larg.

Duster-ul se odihnea în umbra vechiului hambar, precum un lup într-o peşteră. Beauregard aruncă puşca pe scaunul din față. Urcă şi porni motorul. Acesta se trezi cu un urlet care agită straturile de praf vechi de decenii. Țevile de eşapament păreau că dau un concert în momentul în care el

băgă în viteză şi țâşni din hambar. Ocoli rămăşițele dubei, ajunse pe iarbă, dar urcă imediat pe asfaltul negru. Ajunsese la 60 de kilometri pe oră.

VIRTUAL-PROJECT

— Scoate-ne dracului de-aici! urlă Lazy.

Bancheta din spate era plină de cioburi şi de sânge. Capacul portbagajului se închidea şi se deschidea de parcă ar fi fost gura unei păpuşi imense. Maşina oscila de pe o parte pe alta a străzii, dar nu încetinea.

— N-are cum să ne prindă! urlă Billy.

Lazy privi prin ceea ce mai rămăsese din lunetă.

Duster-ul se năpusti asupra lor de parcă ar fi fost un tunet de oțel.

VIRTUAL-PROJECT

Beauregard se apropie de Cadillac precum un rechin care atacă o focă. Băgă într-a patra. Bara din față a Dusterului sărută locul gol unde fusese spoilerul celeilalte maşini. Singurul stop întreg al Cadillac-ului străluci precum ochiul unui demon când Billy frână pentru curba următoare.

Beauregard strivi şi el frâna şi ambreiajul, ceea ce-l făcu să alunece exact în spatele celeilalte maşini. În timp ce derapa, se aplecă în stânga.

Luneta Duster-ului explodă în cioburi. Bucăţile de sticlă îi căzură pe spate şi pe umeri. Se ţinu de volan, dar Duster-ul încercă să fugă de el. Partea din spate oscilă de parcă s-ar fi apucat brusc de dansat salsa. Beauregard băgă într-o viteză inferioară, recăpătă controlul şi apoi acceleră din nou. Privi fugar în oglinda retrovizoare. Îl urmărea o Mazda mică, albastră. Pe geamul din dreapta şoferului ieşise un bărbat care avea un pistol în mână. Urmărirea celor trei maşini ajunse pe Şoseaua 603. Era un drum drept de treisprezece kilometri, care tăia în două districtul Red Hill. Bărbatul din maşina albastră trase din nou în Duster. Oglinda de pe portiera din dreapta dispăru.

Beauregard apăsă ambreiajul şi frâna şi băgă în marşarier. Dădu imediat drumul la ambreiaj, apăsă din nou pe frână cu piciorul stâng şi strivi acceleraţia cu dreptul, în timp ce rotea volanul spre stânga. Tot acest joc de picioare întoarse Duster-ul cu 180 de grade. Mergea acum cu spatele, cu 80 de kilometri pe oră, îndreptându-se spre Mazda. Şoferul acesteia puse frână, pregătindu-se pentru impactul iminent. Pasagerul se trezi aruncat înainte şi apoi căzu în spate.

Beauregard luă puşca în mâna dreaptă, o transferă în stânga şi sprijini ţevile între retrovizoare şi cadrul portierei. Ţinti şi trase ambele gloanţe spre maşina albastră. Reculul îi aruncă arma din mână. Căzu de la locul ei şi se prăbuşi pe asfalt.

Ţintise în şofer, dar lovitura nimerise mai jos şi făcuse o gaură în radiator. De sub capotă începu să iasă abur. Câteva minute mai târziu, aceasta se deschise brusc. Beauregard repetă manevrele şi întoarse din nou Duster-ul. În timpul acestor mişcări, un camion de gunoi trecu pe

cealaltă parte a drumului, foarte aproape de botul maşinii sale. Încercă să ferească spre dreapta, dar maşina albastră intrase prea mult pe banda lui.

Beauregard abia dacă auzi ciocnirea, fiindcă se îndepărta cu viteză. Urechile îi ţiuiau rău. Băgă în viteza a cincea. Cauciucurile Duster-ului se prinseră de asfalt ca nişte gheare. Trecu pe banda de urgenţă şi ajunse paralel cu Cadillac-ul. Văzu fugar faţa distrusă a lui Billy, înainte ca o dubiţă să-l silească să încetinească şi să revină pe prima bandă. Probabil că reflexele lui Burning Man fuseseră atenuate de explozie. Trase cu pistolul, dar ratăcomplet Duster-ul şi sparse geamul dubiţei. Vehiculul ieşi de pe drum şi se opri într-un şanţ.

Peisajul se schimbă, pădurile rare lăsând locul unor câmpuri întinse. Beauregard băgă din nou în viteza a cincea. Ţâşni spre Cadillac, pe care îl ciocni cu mai mult de 140 de kilometri pe oră.

Billy îl văzuse în oglinda retrovizoare. Când Duster-ul se izbise în ei, asta păruse la fel de inevitabil precum apusul soarelui.

Nenorocitul ăla chiar ştie să conducă, gândi el.

Beauregard privi Cadillac-ul cum oscilează pe asfalt. Burning Man încercă să-l stabilizeze, dar nu era cine ştie ce şofer. Corectă prea mult traiectoria, iar maşina lui ieşi de pe drum, lovi şanţul şi se răsuci în aer. Cadillac-ul se prăbuşi peste un gard care înconjura o păşune. Se mai rostogoli de câteva ori, speriind câteva vaci care sprinţară spre un loc mai sigur. Se opri pe cupolă, cu roţile încă învârtindu-se. Era plin de ulei şi de benzină care curgeau de peste tot şi începeau să se răspândească pe pământ. Beauregard opri, dădu cu spatele şi intră pe drumul care deservea păşunea. Pe urmă, pătrunse cu Duster-ul prin gardul distrus.

Se opri la câţiva paşi de Cadillac. Nu închise motorul, ci doar scoase din viteză şi trase frâna de mână. Luă pistolul

din torpedou şi ieşi din maşină. Mirosul dulce al lichidului de răcire se combina cu mireasma aspră şi rea care înconjura vacile într-o zi caldă de vară. Beauregard îşi aţinti arma către portiera şoferului. Se apropie încet, respirând des. Pe geam ieşise un braţ bronzat. Palma ajunsese într-o balegă. Beauregard trase un şut în braţul acela. Restul corpului căzu de pe scaunul şoferului într-o grămadă de membre dezarticulate. Burning Man se stinsese.

Beauregard îşi îndreptă atenţia spre locul din faţă.

O rafală de gloanţe ţâşni prin portiera din spate. Beauregard simţi două înţepături dureroase, una în antebraţ şi alta în partea de jos a coapsei. Parcă l-ar fi lovit cineva cu un ciocan foarte mic, dar foarte dur. Unul încins, care i se înfipsese în carne până la os. Căzu pe o parte. Capul şi gâtul îi nimeriră într-o balegă. Unde-i era pistolul? Probabil că-l scăpase. Portiera din spate începu să se deschidă. Beauregard se ridică de la pământ şi se târî înapoi la Duster.

Lazy căzu afară de pe bancheta din spate. Braţul drept îi era contorsionat ca un nod de cravată. Se ridică în picioare şi se sprijini de maşină. Ridică un pistol Desert Eagle şi privi câmpul.

— Unde eşti, băiete? Te ascunzi în spatele maşinii ăleia? Cred că te-am nimerit. Te-am auzit ţipând, băiete. Lasă-mi un minut şi-o să vin să te termin. Ţi-am spus că nici măcar Dumnezeu nu m-a putut ucide, cum dracu' ai crezut c-ai s-o faci tu? urlă Lazy.

Clipi de câteva ori. În jurul capului i se roteau pete luminoase ca nişte artificii. Pistolul îi atârna greu în mână. Dacă nu s-ar fi sprijinit de maşină, probabil că ar fi căzut. Adrenalina începea să i se termine. Durerea i se strecură la marginea percepţiei. Goni apoi în susul braţului şi pe spate. Era în regulă. Putea să-şi stăpânească durerea. La fel cum se descurcase cu Beauregard.

Auzi motorul maşinii roşii cum se ambalează, scoţând un zgomot de parcă ar fi fost însuşi Dumnezeu care striga la Moise pe Muntele Sinai. Simţi că-i curge sânge din urechi. Îl văzu pe Gândac în scaunul şoferului. Lazy îşi ridică pistolul şi începu să apese pe trăgaci.

Beauregard se ghemui până când bărbia îi ajunse pe partea de jos a volanului. Un glonţ îi spulberă parbrizul şi zbură pe deasupra capului său.

Beauregard strivi acceleraţia, lipind-o de podea.

Duster-ul se înfipse în Lazy, prinzându-l între radiator şi partea din spate a Cadillac-ului. Acesta se întoarse pe cupolă ca un carusel de bâlci. Lazy dispăru sub roţile din faţă. Beauregard simţi maşina tresărind o dată şi apoi încă o dată. Îşi luă piciorul de pe acceleraţie. Apăsă ambreiajul, băgă în marşarier şi dădu cu spatele. Maşina se mai cutremură o dată şi încă o dată. Puse frână şi Duster-ul se opri.

Beauregard îşi sprijini capul de tetieră. Amorţeala din piciorul drept i se răspândea acum în tot corpul. Din antebraţul stâng îi lipsea o bucată de carne de dimensiunea unei monede. Sângele se scurgea din rana aceea în şuviţe care-i ajunseseră între degetele mâinii. În cracul drept al blugilor se vedea o gaură care plângea cu lacrimi de sânge. Trase adânc aer în piept. I se păru că lumea se contractă şi se dilată în acelaşi timp. Îşi închise ochii. Mângâie cu degetele lemnul lustruit al volanului. Apoi scaunele din piele. Mângâie bila de biliard din vârful schimbătorului de viteze.

— Eşti gata, Gândac?

Beauregard îşi întoarse capul spre dreapta. Pe scaun stătea tatăl lui. Purta exact aceleaşi haine ca atunci când îl văzuse ultima dată. Un maieu alb pe sub o cămaşă neagră cu mâneci scurte. În buzunarul de la piept avea un pachet de ţigări. Îi zâmbea.

— Haide, băiete. Vrei să zbori? îl întrebă tatăl său.

— Nu eşti adevărat.

— Ce dracu' spui, băiete? se răsti tatăl său. Tacă-ți fleanca şi hai să mergem!

Beauregard îşi întoarse capul şi privi înainte. Auzi sirenele venind din partea de nord a districtului.

— Nu eşti adevărat. Ai murit. Probabil de ceva vreme. Cu toate astea, n-am încetat să te iubesc, zise el cu un glas gâjâit.

Închise ochii şi porni motorul. Când băgă în viteză, se uită din nou la scaunul din dreapta. Era gol. Apăsă acceleraţia, ceea ce-l făcu să simtă că moare de durere, dar reuşi să îndure. Străbătu păşunea sub privirile curioase ale câtorva vaci. Duster-ul coti la stânga pe un drum de pământ, îndepărtându-se de şosea. Imediat, ajunse de pe stratul de lut roşu pe unul de pietriş care îl duse spre o şosea asfaltată îngustă. În câteva minute, zgomotul sirenelor se reduse la un concert îndepărtat de trompete care jeleau în faţa unei audienţe formate din animale.

Treizeci şi trei

Kia intră în rezerva lui Darren, ţinând în braţe un ursuleţ, de al cărui braţ era un balon pe care scria FĂ-TE BINE. Aparatele care îi monitorizau semnele vitale continuară să bipăie şi să bâzâie, în timp ce ea se aşeză pe un scaun lângă patul lui. Puse jucăria lângă silueta minusculă a băiatului şi-i luă mânuţa în palma ei.

— O să se facă bine, zise Beauregard.

Kia nu-şi întoarse capul ca să-l privească. Nici măcar nu păru că-l observă. Beauregard stătea în colţul îndepărtat al rezervei. Strălucirea lămpii fluorescente de deasupra patului dădea o aparenţă fantomatică siluetei fiului său. Ieşi din umbră şi-şi trase un scaun de cealaltă parte a patului.

Bipăitul constant al aparatului care măsura pulsul era reconfortant. Asta însemna că inima fiului său continua să bată. Secundele se transformară în minute şi niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt.

— Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să vând maşina, zise într-un târziu Beauregard.

Kia îşi înghiți nodul din gât şi-şi şterse ochii.

— N-ai să vinzi niciodată maşina aia, zise ea.

— Ai dreptate. I-am spus lui Boonie s-o strivească.

Abia atunci se uită Kia la el.

— Cum adică „s-o strivească”?

— I-am spus să scape de ea, zise Beauregard.

Darren avea ochii închişi, dar pleoapele îi tresăriră. Erau nişte mişcări iuți, spasmodice, care-l făcură să creadă pe Beauregard că e posibil să vadă cum fiul său îşi deschide ochii.

— Nu te cred, zise Kia.

— Nici nu trebuie. Şi totuşi am făcut-o. Probabil că se întâmplă chiar acum, zise Beauregard.

— Dar de ce? Iubeşti maşina aia.

Beauregard îşi împleti degetele şi privi la linoleumul posomorât de pe podea.

— Tipii care au venit la noi acasă n-o să se mai întoarcă, zise Beauregard.

— N-ai de unde şti asta.

— Ba da.

Kia îl privi din nou. Scoase un sunet care era pe jumătate oftat şi pe jumătate chicotit.

— Să înțeleg, deci, că ai rezolvat, zise ea.

Beauregard se ridică de pe scaun. Merse la fereastră şi privi în parcarea spitalului. La asfințit, soarele părea ca un far portocaliu pe un cer cețos.

— Omul nu poate fi în două feluri, zise Beauregard.

— Ce dracu’ înseamnă asta, Gândac? îl întrebă soția lui.

Bărbatul îşi lăsă capul să îi cadă în piept.

— Când a fugit tatăl meu, m-am simţit de parcă mi-ar fi prins cineva inima într-o menghină pe care a continuat să o strângă până când l-au durut mâinile. M-a distrus. Şi pe mama la fel, dar ea a crezut întotdeauna că e mai grav că el a părăsit-o pe ea şi nu pe noi. N-aş putea spune că-i găsesc vreo vină. Tatăl meu era genul de om care lasă un hău imens în urma lui. Ei i-a fost simplu să umple gaura aceea cu multă ură, zise Beauregard.

Se întoarse şi privi spre Kia. Femeia văzu că ochii soţului ei erau înroşiţi.

— Eu n-am putut. Nu l-am putut urî. Aşa că l-am transformat în erou. Am pretins că nu era nici gangster, nici beţiv, nici un soţ rău sau un tată nenorocit. Am ieşit din şcoala de corecţie şi am reparat Duster-ul. Obişnuiam să-l conduc şi să-mi spun că nu contează. Chiar dacă a fost aşa cum a fost, pe mine m-a iubit. Dar, de fapt, contează. Foarte mult. Dacă tatăl tău e genul de om care calcă oameni cu maşina sau îi împuşcă în faţă, chestia asta contează foarte mult. Nici toată dragostea din lume nu ar putea să îndrepte o asemenea chestie, zise Beauregard.

— Gândac, tu nu eşti tatăl tău, zise Kia, în ai cărei ochi începuseră să danseze nişte lacrimi.

— Ai dreptate. Sunt mai rău. Tatăl meu n-a minţit niciodată cu privire la cine şi ce este el cu adevărat. Îşi asuma. Eu am fost cel care l-a ridicat pe un piedestal. Nu s-a urcat el singur acolo. Dar eu? Am minţit tot timpul. Pe tine. Pe mine. M-am gândit că pot să fiu bandit cu jumătate de normă, iar în restul timpului să fiu tată şi soţ. Asta a fost o minciună. Adevărul e că sunt doar bandit. Mă prefăceam atunci când pretindeam că sunt un om cumsecade, zise Beauregard.

— Şi eu ce-ar trebui să înţeleg din toate astea, Gândac? Vrei să te fac să te simţi mai bine? Să-ţi spun că nu

contează ce s-a întâmplat fiindcă eşti un tată bun şi un soţ iubitor? Să ştii că nu pot să fac asta, zise femeia.

Kia strânse uşor mâna fiului lor. Beauregard se apropie şi el de pat şi-l apucă pe Darren de cealaltă mână.

— Nu. Gata cu minciunile! Nu trebuie decât să privesc în jur ca să mă lămuresc ce fel de om sunt cu adevărat. Ariel se întâlneşte cu un prost care se crede gangster. Javon a trebuit să omoare un om în propria curte. Darren zace aici, încăpăţânându-se să trăiască. Iar tu ai fost silită să priveşti toate astea. Kelvin a...

Vocea lui Beauregard pieri, gâtuită.

— Ce e cu el? întrebă Kia, dar Beauregard nu-i răspunse.

— Nu pot să continui să vă mai fac asemenea lucruri.

Merse până în spatele scaunului pe care stătea soţia lui şi-şi puse mâinile pe spătar. Îi privi muşchii spatelui cum se încordează sub bluză. Îi putea percepe încordarea, deşi n-o atingea.

— Boonie are zece suluri de platină pentru voi. O să le vândă şi-o să le împartă între tine şi Ariel. O să aibă grijă şi de atelier. Când mă aranjez şi eu, o să-ţi mai trimit şi alţi bani, zise Beauregard.

Porni spre uşă. Când puse mâna pe clanţă, auzi vocea soţiei sale.

— Să înţeleg că fugi, nu-i aşa?

Beauregard se opri. Simţea clanţa grea precum un teanc de cărămizi. Îşi trecu limba peste buze şi vorbi fără să se întoarcă.

— Tu mi-ai spus să plec.

— Ştiu ce-am zis. Nu-mi spune tu mie ce-am zis!

— Şi atunci ce vrei de la mine? Spune-mi ce-ţi doreşti, Kia.

— Nu e vorba doar despre noi doi, Gândac...

Beauregard îşi sprijini fruntea de uşă. Simţi răcoarea suprafeţei aceleia de lemn vopsit. Întoarse mânerul doar puţin.

— Ştiu că îţi spui că procedezi cum e mai bine pentru toţi. Dar oare aşa este? Sau pur şi simplu apuci pe calea cea mai uşoară? întrebă Kia.

— Şi chiar crezi că mie mi-e uşor? Să te părăsesc pe tine şi pe băieţi...?

— Uite ce e, nu pot să-ţi fac nicio promisiune în ceea ce ne priveşte pe noi doi. Dar, dac-ai să încetezi să faci rahaturi de-astea de gangsteri, n-am să te ţin niciodată departe de băieţi. Însă dacă ieşi pe uşa aia, nu o să am ce să fac. O să te urască ei singuri. Ştii bine că-i aşa, încheie Kia.

— Pot trăi cu conştiinţa faptului că mă urăsc, atâta vreme cât sunt în siguranţă. Dar asta nu se va întâmpla cât voi fi eu în preajma lor.

— Chiar crezi chestia asta? Fă ceea ce n-a putut să facă tatăl tău! Rămâi! Schimbă-te! exclamă Kia.

Beauregard deschise uşa şi văzu că holul e plin de doctori şi asistente care se învârt în jurul a tot felul de echipamente. Câţiva pacienţi, legaţi de nişte stative de care atârnau perfuzii, treceau pe lângă personal ca nişte zombi.

— Te iubesc, Kia, zise Beauregard, ieşind pe hol.

— Gândac! strigă femeia.

Se întoarse, speriat că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Darren. Soţia lui se ridicase şi-l privea de lângă pat cu braţele încrucişate la piept.

— Ştiu că pleci... dar trebuie s-o faci chiar acum? Adică, în minutul ăsta? Jean îl aduce pe Javon aici destul de curând. I-au dat drumul. N-au formulat nicio acuzaţie. A tot întrebat de tine.

Beauregard păşi înapoi în rezervă. Kia îl strivi cu privirea. În ochii ei licăreau furia şi disperarea. Nu ştia ce să spună. Se aşteptă să audă vocea tatălui său care să-i susure nişte

cuvinte pline de înțelepciune, dar fantoma nu-i mai vorbi. Era pe cont propriu.

— Eşti sigură? întrebă Beauregard.

— Nu. Dar nu vreau să mai fiu singură, zise Kia.

Beauregard se întoarse la scaunul său. Se aşează şi-l prinse pe Darren de mână. Kia luă loc şi făcu acelaşi lucru, de partea cealaltă a patului.

Lumina muribundă a zilei le proiecta umbrele pe peretele îndepărtat. Siluetele lor se contopeau, de parcă ar fi fost doi îndrăgostiți. Tăcerea umplea spațiul dintre ei. Kia coborî balustrada şi se aşează la capătul patului lui Darren. Beauregard îi studie ceafa. Arcuirea elegantă a gâtului.

După o vreme, femeia oftă.

— N-ai să te schimbi niciodată, Gândac, zise ea.

Afirmația răsună plat, nemilos. Poate chiar disperat.

Beauregard îşi închise ochii. Din întunericul de după pleoape, îi apărură câteva chipuri.

Red Navely şi frații săi.

Ronnie şi Reggie.

Lazy.

Burning Man.

Eric.

Kelvin.

Odată pornit, şirul amintirilor îl scăldă într-un şuvoi format din imaginile altor chipuri, cu gura deschisă, cu ochii holbați. Ultimele lor cuvinte erau cereri de îndurare. Ultimele suflări se transformau într-un hârâit de moarte. Veniră apoi alte chipuri, însoțite de scrâşnetul cauciucurilor şi de țiuitul gloanțelor.

Soții pe care le făcuse văduve. Mame care îşi aşteptau degeaba fiii să vină acasă. Fii care n-aveau să-şi mai vadă niciodată tații. Toate fețele acelea, toate viețile se transformaseră în pământ, cenuşă şi rugină.

— Nu ştiu dacă pot, şopti el într-un final.

Mulţumiri

Se spune că scrisul e o aventură solitară. Asta e adevărat doar în parte. Am fost binecuvântat să fiu înconjurat de un grup incredibil de prieteni, de familie şi de scriitori care m-au sprijinit, m-au încurajat şi, din când în când, la nevoie, mi-au mai tras câte un şut în fund pe parcursul acestei aventuri.

În primul rând şi cel mai mult aş vrea să-i mulţumesc agentului meu, Josh Getzler, şi tuturor celor de la HG Literary. Josh a fost prima persoană care a crezut în *Pustiul de asfalt,* al cărui susţinător necondiţionat a devenit imediat. Voi fi mereu fericit că m-am oprit să-ţi vorbesc în hotelul acela din St. Petersburg.

Aş vrea să-i mulţumesc şi editorului meu, Christine Kopprasch, şi tuturor celor de la Flatiron Books. Aţi fost pentru mine propriul Virgiliu prin această Divină Comedie. Întotdeauna de ajutor, întotdeauna creativi, n-aţi încetat niciun moment să mă faceţi un scriitor mai bun.

Aş vrea să mulţumesc şi unor oameni care mi-au dat sfaturi de nepreţuit în timp ce această carte evolua de la o idee pe care o tot învârteam în minte către un volum terminat: Eryk Pruitt, Nikki Dolson, Kellye Garrett, Rob Pierce, sunteţi cu toţii scriitori talentaţi, care mi-aţi împărtăşit din ştiinţa voastră şi din timpul vostru liber.

Într-un final, aş vrea să-i mulţumesc lui Kim.

Ştie ea de ce. A ştiut întotdeauna.

VIRTUAL
VP
site
PROJECT

S.A. COSBY
pustiul de asfalt

„Strivi pedala de accelerație de podea. Roțile porniră să se învârtă, iar în spatele Duster-ului apărură nori de fum alb. Simți cum accelerația aproape că-i strivește sternul. Mașina lui Warren țâșni de pe loc, iar roțile din față se ridicară ușor de pe drum. Beauregard bagă în viteza a doua, iar cauciucurile Duster-ului se înfipseră în asfalt precum ghearele unui vultur.

Copacii de pe ambele părți ale drumului se transformară în umbre, în timp ce el țâșnea în noapte. Privi la vitezometru. 112 kilometri pe oră. Beauregard izbi ambreiajul și trecu în viteza a treia. Pe mânerul schimbătorului nu erau cifre. De fapt, acesta era o veche bilă 8 de biliard pe care tatăl său o fixase în vârful schimbătorului. N-avea nevoie de cifre. Știa din instinct în ce viteză se află. După sunet. Mașina tremura ca un lup care-și adulmecă prada."

S.A. Cosby – *Pustiul de asfalt*

„*Pustiul de asfalt* este o tresărire, o mostră alertă și atemporală, perfect acordată cu *noir*-ul american. S.A. Cosby este o voce înnoitoare și binevenită în literatura crime americană."

Dennis Lehane

„Din când în când, apare un romancier ale cărui încredere și hotărâre îl fac imposibil de comparat cu altcineva. S.A. Cosby, aflat la volanul *Pustiului de asfalt*, scrie la fel cum conduce personajul său principal – cu precizie și neînfricare, având un control total asupra drumului din fața lui. Cartea vă va lăsa cu sufletul la gură, disperați să aflați unde ne va duce Cosby data viitoare."

Laura Lippman

CRIME SCENE PRESS